

Bahá'u'lláh og den nye tid

Bahá'u'lláh og den nye tid
En innføring i bahá'í-troen

J. E. Esslemont

Bahá'í
FORLAG

BAHÁ'U'LLÁH OG DEN NYE TID

En innføring i bahá'í-troen

J. E. Esslemont

Opprinnelig oversatt til norsk av Johanna Schubarth,

utgitt 1964 (revidert utgave 1981)

Ny revidert oversettelse 2018 av Kari Lem,

basert på revidert engelsk utgave 2006

fra Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Illinois, USA.

Engelsk originaltittel: Bahá'u'lláh and the New Era

© 2006 by the National Spiritual Assembly

of the Bahá'ís of the United States

© 2018 Bahá'í Forlag

Nytt opplag 2020

Omslagsdesign og layout:

Kragh Designing

ISBN 978-82-90159-01-1

Bahá'í Forlag

www.bahaiforlag.no

INNHOOLD

Forord	7
Forord til 1937-utgaven	8
Forord til 1950-utgaven	9
Forord til 1970-utgaven	10
Forord til 2006-utgaven	11
Innledning	13
1. Det glade budskap	15
2. Forløperen Báb	27
3. Bahá'u'lláh: Guds herlighet	41
4. 'Abdu'l-Bahá: Bahás tjener	71
5. Hva er en bahá'í?	93
6. Bønn	113
7. Helse og helbredelse	127
8. Religiøs enhet	143
9. Sann sivilisasjon	161
10. Veien til fred	187
11. Forskjellige forordninger og læresetninger	207
12. Religion og vitenskap	233
13. Profetier oppfylt ved bahá'í-bevegelsen	251
14. Profetier av Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá	275
15. Tilbakeblikk og fremtidsutsikter	295
Etterord	329

Sitater fra Koranen er tatt fra Einar Berg: *Koranen* (Oslo 1980). Bergs oversettelse nummererer noen vers annerledes enn engelske utgaver, uten at slike avvik opplyses i henvisningene.

FORORD

Bahá'u'lláh og den nye tid, som første gang ble utgitt i 1923, tilbyr lesere en grundig innføring i bahá'í-troen skrevet av en av dens tidlige tilhengere. Gjennom omhyggelig granskning av den unge religionen og hjulpet ved sitt nære forhold til 'Abdu'l-Bahá – sønnen og etterfølgeren til Bahá'u'lláh, som var dens profet og grunnlegger – tilegnet dr. John E. Esslemont seg en usedvanlig innsikt i historien og læresetningene til en religion som fremdeles er på sine spede utviklingsstadier.

Dr. Esslemonts bok, som nå er oversatt til sekstisju forskjellige språk, er, helt siden dens første utgivelse, blitt stående som en av de mest varige og mest benyttede innføringsbøker om bahá'í-troen. Det er vårt håp at ved at denne utgaven blir allment tilgjengelig for det brede publikum, vil boken fortsette å gi lesere en omfattende og inspirerende oversikt over den nyeste av verdens uavhengige religioner.

Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier
i De Forente Stater (USA)
Oktober 2006

FORORD TIL 1937-UTGAVEN

Med utgivelsen av Bahá'u'lláh og den nye tid for mer enn ti år siden ble bahá'í-troen gitt sin første velformulerte, grundige redegjørelse av en som studerte læren. Ved å anerkjenne dens verdi som den mest tilfredsstillende innføring i Saken har bahá'íer både i Østen og Vesten funnet dr. Esslemonts bok så nyttig at den er blitt oversatt til omkring tretti forskjellige språk.

Som dr. Esslemont selv erkjente, gikk bahá'í-troen inn i en ny historisk fase etter 'Abdu'l-Bahás bortgang. Et resultat av dette er at forfatterens synspunkter, der noen av dem ble skrevet før 1921, i visse aspekter av temaet ikke lenger er i samsvar med troens utviklingsmessige karakter. Dessuten fremstår ikke lenger hans behandling av begivenheter og sosiale forhold som da eksisterte, som fullt relevant. Det har ikke vært til å unngå at noen få faktafeil er kommet inn i hans tekst, mens hans forklaring av Bábs og 'Abdu'l-Bahás stade er for bahá'íer blitt erstattet av de autoritative fortolkninger som siden er blitt gjort av troens første Beskytter, Shoghi Effendi.

Den nåværende utgaven representerer derfor en revidert utgave laget av det amerikanske nasjonale åndelige råd, som har handlet etter Shoghi Effendis råd og samtykke.

Disse reviderte punktene endrer ikke på noen måte den opprinnelige planen i dr. Esslemonts bok; de påvirker heller ikke størstedelen av hans tekst. Hensikten har vært å utfylle forfatterens redegjørelse i noen få avsnitt ved å føye til materiale som representerer en mer fyldestgjørende kunnskap som er blitt tilgjengelig etter hans død, og også nyere oversettelser av hans sitater fra hellige bahá'í-skrifter.

Bahá'í Publishing Committee
Januar 1937

FORORD TIL 1950-UTGAVEN

Med denne utgaven overtar den amerikanske bahá'í forlagskomité opphavsretten til og andre interesser i "Bahá'u'lláh og den nye tid" fra George Allen & Unwin. Ltd., i London, England, som publiserte avdøde dr. J. E. Esslemonts berømte bok for mer enn tjue år siden. Under avtale med de britiske utgiverne har komiteen siden 1928 utgitt elleve opplag, i tillegg til den første amerikanske utgaven som ble importert av Brentano's i New York.

Ettersom tiden ikke er kommet for noe slikt som en grundig omarbeiding av boken for å gjøre dens henvisninger til verdensforhold fullstendig tidsmessige, erstatter ikke denne utgaven teksten slik den har fremstått siden hovedrevisjonen av boken ble gjort under rettleiding av troens Beskytter i 1937. Dr. Esslemonts arbeid lever videre som en pålitelig innføring i bahá'í-troens historie og lære. Det faktum at den er oversatt til omkring tretti forskjellige språk, bevitner dens appell til studenter så vel i Østen som i Vesten.

Det bør tilføyes at enhver videre revisjon av teksten i fremtiden blir gjenstand for samtykke av Shoghi Effendi. Komiteen har ingen myndighet til å foreta revisjoner som kan være ønsket av bahá'íer i andre land ut fra deres spesielle behov.

Bahá'í Publishing Committee
Desember 1950

FORORD TIL 1970-UTGAVEN

Det er ikke foretatt noen revisjon dr. Esslemonts tekst siden 1937, selv om noen mindre rettelser ble gjort i 1950. På den annen side har bahá'í-troens spredning og utvikling siden den gang vært svært stort, og til fortegnelsen over bahá'í-litteratur er det tilføyd en rik arv av uforlignelige redegjørelser, oversettelser og historiske beretninger av Shoghi Effendi, troens Beskytter og den utpekte fortolker av dens hellige skrifter.

Man har derfor ansett det for nødvendig å oppdatere boken for å opprettholde dens nytteverdi for moderne lesere. Det er blitt gjort med et minimum av endringer i teksten, og hovedsakelig ved bruk av fotnoter og et etterord som presenterer nåtidig statistikk og nye innslag i bahá'í-troens organiske utvikling.

Dr. Esslemonts bok fortsetter å være en av de innføringsbøker i bahá'í-troen som blir benyttet i størst utstrekning, noe som viser seg ved det faktum at det siden 1937 har skjedd en økning i antall oversettelser av boken fra tretti til femtiåtte språk.

Bahá'í Publishing Trust

FORORD TIL 2006-UTGAVEN

I forberedelsen av denne utgaven av *Bahá'u'lláh og den nye tid* er det blitt gjort noen mindre endringer for å gi lesere de mest aktuelle opplysninger og tilgjengelige hjelpekilder. Nyere autoriserte oversettelser av utdrag fra bahá'í-skriftene er satt inn der de er tilgjengelige, mindre rettelser er gjort i teksten og fotnotene for å få mer klarhet og samsvar, og det er tilføyd en fortegnelse over bahá'í-litteratur. Alle revisjoner er blitt gjort med samtykke av Det Universelle Rettferdighetens Hus – bahá'í-troens internasjonale styringsorgan – og det er utvist stor omhu for å sikre at ingen av de foretatte revisjoner på noen måte endrer forfatterens opprinnelige formål.

Bahá'í Publishing

INNLEDNING

I desember 1914 hørte jeg for første gang om bahá'í-læren, dels gjennom samtale med venner som hadde truffet 'Abdu'l-Bahá og dels ved å lese noen lånte brosjyrer. Jeg ble straks slått av dens mangesidighet, vektighet og skjønnhet. Dens måte å fremstille religionen på syntes meg å svare ganske annerledes til nåtidens krav enn noe jeg tidligere hadde lest, og dette intrykket ble utdypet og bekreftet ved senere studium.

Da jeg ville sette meg bedre inn i bevegelsen, fant jeg det ganske vanskelig å få tak i den litteratur jeg ønsket, og jeg kom snart på tanken om å sette sammen lærens hovedpunkter i bokform, så den kunne bli lettere tilgjengelig for andre. Da forbindelsen med Palestina ble åpnet igjen etter krigen, skrev jeg til 'Abdu'l-Bahá og vedla de ni første kapitlene av boken som jeg da omtrent var ferdig med. Jeg fikk et meget elskverdig og oppmuntrende svar og en hjertelig innbydelse til å besøke ham i Haifa og ta med hele manuskriptet. Jeg tok selvfølgelig med glede imot innbydelsen og hadde den store ære å være 'Abdu'l-Bahás gjest i to og en halv måned vinteren 1919-1920. Under dette oppholdet drøftet 'Abdu'l-Bahá boken med meg ved flere anledninger. Han gav meg flere verdifulle forslag til forbedring og foreslo at når jeg hadde revidert manuskriptet, ville han få det oversatt til persisk, så han kunne lese og forbedre eller korrigere det hvor han fant det nødvendig. Dette ble gjort, og skjønt 'Abdu'l-Bahá var overlesset med arbeid, fikk han likevel tid til å gjennomgå omtrent tre og et halvt kapittel (kapittel 1, 2, 5 og en del av 3) før han forlot denne verden. Jeg beklager

veldig sterkt at 'Abdu'l-Bahá ikke fikk tid til å gjennomgå hele manuskriptet, da det naturligvis i høy grad ville ha økt bokens verdi. Hele manuskriptet er imidlertid senere nøyaktig gjennomgått av en komité underlagt Englands Nasjonale Bahá'í-råd, og utgivelsen ble godkjent av dette rådet.

Jeg står i stor takknemlighetsgjeld til frøken E. J. Rosenberg, fru Claudia S. Coles, Mírzá Luṭfu'lláh S. Hakím, Roy Wilhelm og Mountfort Mills og mange andre gode venner, for den verdifulle hjelpen de har ytt meg under forberedelsen av boken.

Ved gjengivelse av arabiske og persiske navn har jeg anvendt det system Shoghi Effendi nylig har anbefalt til bruk i bahá'í-verdenen.

J. E. ESSLEMONT
Fairford, Cults,
By Aberdeen

1

DET GLADE BUDSKAP

Den profet som var lovet alle jordens folkeslag, er kommet. Alle folkeslag og alle samfunnslag har ventet på en guddommelig åpenbaring, og han, Bahá'u'lláh, er den største lærer og oppdrager for hele menneskeheten.

–'Abdu'l-Bahá

Verdenshistoriens største begivenhet

STUDERER VI MENNESKETS UTVIKLING, ser vi av historien at hovedfaktoren bak fremskrittet er at det fra tid til annen trer frem mennesker som er forut for samtidens anerkjente ideer. De oppdager og åpenbarer sannheter som menneskeheten ikke tidligere har kjent. Oppfinneren, pioneren, geniet, profeten – det er disse verdens forandring i hovedsak avhenger av. Som Carlyle sier:

Den enkle, etter vår mening ytterst enkle, sannhet er at *ett* menneske som i seg eier en høyere visdom, en hit-til ukjent åndelig sannhet, er sterkere, ikke sterkere enn ti mennesker som ikke har den, heller ikke enn ti tusen, men sterkere enn *alle* de mennesker som ikke har den; og

han står blant dem med en aldeles overjordisk makt, som hadde han et sverd fra himmelens eget våpenlager, som intet skjold eller messingtårn i lengden kan motstå. – *Signs of the Times*.

I vitenskapens, kunstens og musikkens historie finner vi rikelige illustrasjoner av denne sannhet, men ikke på noe felt er den overordnede betydningen av det store menneske og dets budskap mer åpenbar enn på religionens område. Det har til alle tider vært slik at når menneskenes åndelige liv har syknet hen og moralen er gått i oppløsning, har dette vidunderligste og mest gåtefulle av alle mennesker, profeten, fremstått. Alene overfor verden, uten et eneste menneskelig vesen til hverken å lære seg eller lede seg eller endog fullt ut til å forstå seg eller dele ansvaret med seg, fremstår han, lik en seende blant blinde, for å forkynne rettferdighetens og sannhetens evangelium.

Enkelte profeter inntar en høyere stilling enn andre. I Østen fremstår det med noen få århundrers mellomrom en stor guddommelig forkynner – en Krishna, en Zoroaster, en Moses, en Jesus, en Muhammed – som en åndelig sol for å kaste lys inn i menneskenes formørkede sinn og vekke deres sovende sjeler. Hva vi enn mener om disse religionsstifters relative storhet, må vi innrømme at de har hatt den aller største betydning for menneskehetens oppdragelse. Alle som én sier disse profetene at ordene de forkynner, ikke er av dem selv, men er et guddommelig budskap de overbringer. I deres overleverte ord og skrifter finnes også fullt opp av hentydninger og løfter om en stor verdenslærer som skal fremstå “i tidens fylde” for å fortsette deres egen gjerning og fullende den; han skal opprette et fredens og rettferdighetens herredømme på jorden og forene alle raser, religioner, nasjoner og stammer, så “det skal bli én flokk og én gjeter”, og så at alle, “både små og store”, kan lære å kjenne og elske Gud.

Det kan sikkert kalles den største begivenhet i verdenshistorien når denne "menneskehetens lærer" kommer i de siste dager, og *bahá'í-bevegelsen forkynner for verden det glade budskap at denne lærer faktisk er kommet, at hans åpenbaring er kunngjort og nedskrevet og kan studeres av enhver alvorlig søkende, at "Herrens dag" allerede gryr, og at "rettferds sol" er stått opp*. Ennå er det bare noen få på fjelltoppene som har fått øye på dette prektige himmellegeme, men dets stråler kaster allerede lys over himmelen og jorden, og om ikke lenge vil det stige opp over fjellene og skinne med full styrke både på slettene og i dalene og skjenke alle mennesker liv og veiledning.

Verden i støpeskjeen

AT VERDEN I det nittende og den første del av det tjuende århundre* har gjennomgått veene for en gammel tids død og en ny tids fødsel, er tydelig for alle. Materialismens og egeninteressens gamle prinsipper, de gamle sekteriske og patriotiske fordommer og fiendskaper dør nå en forsmedelig død i sine egne ruiner, og i alle land ser vi tegn på en ny troens, brorskapets og internasjonalsmens ånd som sprenger de gamle bånd og overskrider de gamle grenser. På alle områder i menneskenes liv har det foregått omveltninger av hittil ukjent omfang. Den gamle tid har imidlertid ikke endt sine dager, men den kjemper en kamp på liv og død med den nye tid. Onder finnes det nok av, kjempemessige og formidable, men de blir avslørt, undersøkt, utfordret og angrepet med ny kraft og nytt håp. Skyer finnes det nok av, store og truende, men lyset er i ferd med å bryte gjennom og opplyser veien til fremskritt og avdekker de hindringer og fallgruver som sperrer veien videre.

* Skrevet kort tid etter første verdenskrig.

I det attende århundre var det annerledes. Da ble det åndelige og moralske mørket som verden var innhyllet i, gjennombrutt av knapt en eneste lysstråle. Det var som den mørkeste time før daggry når de få lamper og lys som fortsatt brenner, ikke gjør stort annet enn å gjøre mørket synlig. Carlyle skriver slik om det attende århundre i *Frederick the Great*:

Et århundre som ikke har noen historie, og kan ha liten eller ingen. Et århundre så rikt på oppdynget løgnaktighet ... som intet annet århundre før det! Som ikke lenger hadde forståelsen av hva løgnaktighet var, så falskt var det blitt og så nedsunket i falskhet og så helt gjennomtrengt av den at begeret i virkeligheten var fullt, og en fransk revolusjon måtte gjøre slutt på det. ... En meget passende avslutning på et slikt århundre, det føler jeg med takknemlighet. ... For de avstumpede, frivole mennesker trengte atter en gang en guddommelig åpenbaring om de ikke skulle synke helt ned til apestadiet. – *Frederick the Great*, bok 1, kap. 1.

Sammenlignet med det attende århundre er vår tid som morgengryet etter natt eller som våren etter vinter. Verden har nå fått nytt liv og begeistres av nye idealer og forhåpninger. Ting som for få år siden syntes å være uoppnåelige drømmer, er nå fullbyrdede kjensgjerninger. Annet som syntes å ligge hundrevis av år inne i fremtiden er nå blitt "praktisk virkelighet". Vi flyr i luften, vi reiser under havet og sender budskaper rundt hele verden med lynets fart. I løpet av noen få tiår har vi sett mirakler så tallrike at de ikke kan nevnes.

Rettferdighetens sol

HVA ER SÅ GRUNNEN til at hele verden plutselig er våknet opp? Bahá'íene tror det skyldes en stor utgytelse av Den hellige ånd gjennom profeten Bahá'u'lláh, som ble født i Persia i 1817 og døde i Det hellige land i 1892.

Bahá'u'lláh lærte at profeten eller "Guds manifestasjon" er lyskilden for den åndelige verden, slik solen er for naturens verden. Likesom den materielle sol skinner på jorden og får materielle organismer til å vokse og utvikles, således skinner også sannhetens sol på hjertets og sjelens verden gjennom den guddommelige manifestasjon og oppdrar menneskers tanker, moral og karakter. Og akkurat slik som strålene fra den naturlige sol har en innflytelse som trenger inn i verdens mørkeste og dunkleste avkroker og gir varme og liv selv til skapninger som aldri har sett solen selv, således påvirker også Den hellige ånd gjennom Guds manifestasjon livet for alle, og inspirerer mottagelige sinn, selv på steder og blant folkeslag hvor profetens navn er aldeles ukjent. Manifestasjonens komme er som vårens komme. Det er en oppstandelsens dag da de åndelig døde blir vekket til nytt liv, da guddommelige religioners realitet blir fornyet og gjenopprettet, og da det kommer "en ny himmel og en ny jord".

Men i naturens verden fører våren ikke bare til vekst og oppvåkning til nytt liv, men også til å ødelegge og fjerne det gamle og utlevde. For den samme sol som får blomstene til å springe ut og trærne til å skyte knopp, oppløser og tilintetgjør også det døde og unyttige. Den smelter vinterens is og snø og slipper løs flommen og stormen som renses og lutrer jorden. Slik er det også i åndens verden. Åndelig solskinn skaper en lignende bevegelse og forandring. Derfor er oppstandelsens dag også dommens dag da forfalskninger og imitasjoner av sannheten, forslitte ideer og skikker blir forkastet og tilintetgjort, da fordommens og overtroens is og snø,

som er oppsamlet om vinteren, smeltes og forvandles, og krefter som i lang tid har vært innefrosne og innestengte, blir frigjort for å overskylle verden og gjøre den ny igjen.

Bahá'u'lláhs livsoppgave

BAHÁ'U'LLÁH FORKYNTE ofte og tydelig at han var menneskehetens lenge ventede oppdrager og læremester, formidleren av en vidunderlig nåde som ville overgå alle tidligere utgytelse, der alle religioner ville løpe sammen lik elver som løper sammen i havet. Han la et grunnlag som danner en sikker grunnvoll for hele verdens enhet og for innvarslingen av den herlige tid med "fred på jorden blant mennesker Gud har glede i" som profeter har talt om og diktere besunget.

Å søke sannhet, menneskehetens enhet, forening mellom religioner, mellom raser, mellom nasjoner, mellom øst og vest, forsoning mellom religion og vitenskap, utryddelse av fordommer og overtro, likestilling mellom menn og kvinner, innføring av rettferdighet og rettskaffenhet, opprettelse av en høyeste internasjonal domstol, forening av språk, obligatorisk kunnskapsformidling – disse og mange andre læresetninger ble åpenbart av Bahá'u'lláh i siste halvdel av det nittende århundre i utallige bøker og epistler, hvorav flere var stilet til verdens konger og herskere.

Bahá'u'lláhs budskap er enestående i omfang og rekkevidde og samsvarer på en vidunderlig måte med tidens tegn og behov. Aldri før stod menneskene overfor så kjempemessige og innviklede problemer som nå. Aldri var de fremsatte løsninger så tallrike og så motstridende som nå. Aldri følte behovet for en stor verdenslærer så påtrengende eller av så mange. Og kanskje har forventningen til en slik lærer aldri vært så fortrøstningsfull eller så alminnelig utbredt.

Oppfyllelse av profetier

'ABDU'L-BAHÁ skriver:

Skjønt jødene for to tusen år siden med lengsel ventet Kristi komme og hver dag med tårer i øynene bad: "Å Gud, påskynd Messias' åpenbaring," så fornektet de likevel sannhetens sol da den stod opp, reiste seg mot ham i det største fiendskap og korsfestet til slutt denne guddommelige Ånd, Guds Ord. De kalte ham Beelsebul, den onde, slik som evangeliene forteller. Grunnen til dette er at jødene sa: "Etter toraens nøyaktige ordlyd skal Kristi åpenbaring bli bevitnet av visse tegn, og så lenge disse ikke har vist seg, er hver den som gjør krav på å være Messias, en bedrager. Blant tegnene er dette, at Messias skulle komme fra et ukjent sted, men alle kjenner vi denne mannens hjem i Nasaret, og kan noe godt komme fra Nasaret? Det annet tegn er at han skal herske med et septer av jern, det vil si at han skulle bruke sverdet, men denne Messias har ikke engang en stav av tre. Et annet av vilkårene og tegnene er dette: Han skal sitte på Davids trone og gjenopprette Davids rike. Men istedenfor en trone har denne mannen ikke engang en matte å sitte på. En annen av betingelsene er denne: Han skal forkynne alle toraens lover, men denne mannen har opphevet disse lovene, og har til og med brutt sabbaten, skjønt det tydelig står skrevet i toraen at hver den som hevder å være en profet, utfører mirakler og vanhelliger sabbaten, han skal drepes. Et annet tegn er dette, at i hans regjeringstid vil rettferdigheten være så langt kommet at rettsinn og godhet skal strekke seg fra menneskenes verden og helt til dyrene – slangen og musen skal dele ett jordhull, ørnen og raphønen ha ett rede, løven og gasellen beite sammen, og ulven og lammet drikke fra én kilde. Men i hans tid har urettferdighet og tyranni tatt overhånd i den grad at de har

korsfestet ham! En annen betingelse er at i Messias' dager skal jødene gå frem i velstand og overvinne alle folkeslag i verden, mens de nå lever under romernes herredømme i den største ydmykelse og trelldom. Hvorledes kan da dette være den Messias som er lovet i toraen?"

På denne måten motsatte de seg sannhetens sol, skjønt denne Guds Ånd virkelig var den som var lovet i toraen. Men da de ikke forstod tegnenes mening, korsfestet de Guds Ord. Bahá'íene mener at de oppgitte tegnene virkelig fant sted ved Kristi åpenbaring, skjønt ikke på den måten jødene hadde oppfattet dem, da skildringen i toraen er billedlig. Blant tegnene er for eksempel tegnet om herredømme. For bahá'íene sier at Kristi herredømme var av himmelsk, guddommelig og evig karakter, ikke en Napoleons herredømme som forgår etter kort tid. Kristi herredømme har bestått i nesten to tusen år og består ennå, og i all evighet skal dette hellige vesen være opphøyet på en evig trone.

På samme måte er alle de andre tegnene blitt åpenbart, men jødene forstod det ikke. Skjønt det nesten er gått to tusen år siden Kristus fremstod i sin guddommelige glans, venter jødene ennå Messias' komme og anser seg selv for sanne og Kristus for falsk. (Skrevet av 'Abdu'l-Bahá for dette kapittel).

Hadde jødene spurt Kristus, ville han ha forklart dem profetiens sanne mening angående ham selv. La oss lære av deres eksempel, og før vi feller noen dom om hvorvidt profetiene angående manifestasjonen av de siste dagers læremester er gått i oppfyllelse eller ikke, se hva Bahá'u'lláh selv skriver om tolkningen av dem, for mange av profetiene er "forseglede" uttalelser, og den sanne lærer selv er den eneste som kan bryte seglet og vise oss den egentlige meningen som er gjemt i ordenes skrin.

Bahá'u'lláh har skrevet mye for å forklare de gamle profet-

iene, men han er ikke avhengig av disse for å bevise at han er profet. For alle som har evnen til å oppfatte, er solen sitt eget bevis. Når den står opp, trenger vi ingen gamle forutsigelser for å overbevise oss om at den skinner. Det samme gjelder Guds manifestasjon når han fremtrer. Om alle tidligere profetier var glemte, ville han likevel i seg selv være rikelig og tilstrekkelig bevis for alle med våkne åndelige sanser.

Beviser på at han er profet

BAHÁ'U'LLÁH FORLANGTE IKKE at noen blindt skulle anerkjenne hans fremstilling og godta hans tegn. Tvert imot advarte han allerede tidlig i sin undervisning kraftig mot blind antagelse av autoritet og tilskyndet alle til å åpne sine øyne og ører, og uavhengig og fryktløst bruke sin egen dømmekraft for å forvise seg om sannheten. Han tilrådet de mest inngående undersøkelser og skjulte seg aldri, men frembød sine ord og gjerninger og dissers evne til å omforme menneskers liv og karakter som det høyeste bevis på at han var profet. De prøvene han foreslo, er de samme som hans store forgjengere oppgav. Moses sa:

Hvis profeten taler i Herrens navn, men det han forkynner, ikke skjer og ordet ikke går i oppfyllelse, da er dette et ord som ikke kommer fra Herren. Profeten har talt det egenrådig. Du skal ikke være redd for ham! – 5 Mos. 18:22.

Kristus fremførte sin prøve like tydelig og appellerte til den som bevis på det han selv hevdet. Han sa:

Ta dere i vare for de falske profetene! De kommer til dere i saueham, men innvendig er de glupske ulver. På fruktene skal dere kjenne dem. Plukker man druer av tornebusker

eller fiken av tistler? Et godt tre bærer god frukt, et dårlig tre bærer dårlig frukt. ... Derfor skal dere kjenne dem på fruktene. – Matt. 7:15-17, 20.

I de følgende kapitlene skal vi søke å få frem om Bahá'u'lláhs fordring på å være profet står eller faller ved anvendelsen av disse prøvene: om det han har forutsagt, virkelig er skjedd, og om fruktene av hans virksomhet har vært gode eller dårlige; med andre ord, om hans profetier er gått i oppfyllelse og hans forordninger er ført ut i livet, og om hans livsverk har bidratt til å oppdra og høyne menneskeheten og forbedre moralen, eller det motsatte.

Vanskeligheter ved undersøkelsen

DEN SOM ØNSKER å nå til sannheten om denne sak, møter naturligvis vanskeligheter. Som alle store moralske og åndelige reformasjoner er bahá'í-bevegelsen blitt meget feilaktig fremstilt. Med hensyn til Bahá'u'lláhs og hans tilhengers grusomme forfølgelser og lidelser er både venner og fiender helt enige. Men om bevegelsens verdi og dens grunnleggers karakter er de troendes og fornekternes utsagn vidt forskjellige. Det er akkurat som på Kristi tid. Med hensyn til Kristi korsfestelse og hans disiplers forfølgelse og martyrium er jødiske og kristne historikere enige; men mens de troende sier at Kristus oppfylte og forbedret Moses' og profetenes lære, sier fornektterne at han brøt lovene og forordningene og fortjente å dø.

I religion som i vitenskap åpenbarer sannheten sine mysterier bare for den ydmyke og ærbødige søker som er villig til å legge til side enhver fordom og overtro – å selge alt han har, for å kjøpe "en særlig verdifull perle". For til fulle å forstå bahá'í-troen må vi studere den med et alvorlig sinnelag og uegennytt-

tig hengivenhet overfor sannheten; vi må vise utholdenhet i vår søken og stole på guddommelig ledelse. I grunnleggerens skrifter vil vi finne hovednøkkelen til denne store åndelige oppvåkningens mysterier og det viktigste kjennetegn på dens verdi. Uheldigvis er skriftene vanskelig tilgjengelige for den søkende som mangler kjennskap til det persiske og arabiske språk. Bare en liten del er oversatt til engelsk, og mange av oversettelsene viser seg å være mangelfulle både med hensyn til nøyaktighet og stil. Men til tross for de historiske beretningers ufullkommenhet og utilstrekkelighet står de store vesentlige sannheter, som danner den sterke og faste grunnvoll for denne Sak, frem som fjelltopper over usikkerhetens tåke.*

Bokens formål

I DE FØLGENDE KAPITLENE skal vi så langt som mulig bestrebe oss på å fremsette de viktigste punktene i bahá'í-historien, og spesielt i dens lære, så rettferdig og fordomsfritt som mulig, for at leserne kan bli i stand til å foreta en forstandig bedømmelse av deres betydning og kanskje bli ansporet til å undersøke Saken nærmere på egen hånd.

Men søken etter sannhet, hvor viktig den enn er, er ikke livets hele formål og hensikt. Sannheten er ikke en død ting som skal anbringes i et museum etter å være funnet – for å merkes, klassifiseres, katalogiseres, utstilles og etterlates der tørr og steril. Nei, den er noe levende som må slå rot i menneskers hjerter og bære frukt i livet før de kan få det fulle utbytte av sin søken.

* Nå finnes Shoghi Effendis uforlignelige oversettelser fra persisk og arabisk, og Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter. Sammen med hans egne anselige skrifter, som dekker troens historie, redegjørelser om dens fundamentale sannheter og underliggende betydninger og om utviklingen av dens administrasjonsordning, gjør disse oversettelsene den moderne søkers arbeid uendelig mye lettere enn på dr. Esslemonts tid.

Den virkelige hensikten med å spre kunnskapen om en profetisk åpenbaring er derfor at de som blir overbevist om dens sannhet, kan gå over til å praktisere dens prinsipper, leve etter dem, utbre det glade budskap og på den måten fremskynde den velsignede dag da Guds vilje vil skje på jorden som i himmelen.

2

FORLØPEREN BÁB

I sannhet, undertrykkeren har slått i hjel den som all verden elsker, for dermed å kunne slukke Guds lys blant hans skapninger og berøve menneskeheten det himmelske livs vann i Herrens, den nådiges, den gavmildes dager.

– Bahá'u'lláh, *Tavle til Ra'ís*

Den nye åpenbarings fødested

PERSIA, BAHÁ'Í-ÅPENBARINGENS fødested, har inntatt en enestående plass i verdenshistorien. I sin fordums storhet var landet en sann dronning blant nasjonene og stod over alle andre i sivilisasjon, makt og prakt. Landet gav verden store konger og statsmenn, profeter og diktere, filosofer og kunstnere, Zoroaster, Kyros og Dareios, Hafez og Ferdousi, Sadi og Omar Khayyam – for å nevne noen av dets mange berømte sønner. Dets håndverkere kjente ingen overmenn, dets tepper var uforlignelige, dets stålklinger var uten like og dets leirvarer var verdensberømte. Overalt i Det nære østen og Midtøsten har landets fordums storhet satt sine spor.

Men i det attende og nittende århundre var Persia sunket ned i en tilstand av beklagelig forfall. Dets gamle heder syntes

ugjenkallelig tapt. Regjeringen var korrumpert og finansene aldeles håpløse. Enkelte av herskerne var svake, andre grusomme despoter. Prestene var skinnhellige og sneversynte, folket uvitende og overtroisk. De fleste tilhørte den islamske sjia-sekten*, men det var også tallrike tilhengere av Zoroaster, jøder og kristne av forskjellige og motstridende sekter. Alle påstod å følge opphøyede lærere som formante dem å tilbe én Gud og leve i kjærlighet og enighet, likevel unngikk, avskydde og foraktet de hverandre, idet hver sekt betraktet de andre som urene, som hunder eller hedninger. Man utstøtte eder og forbannelser i fryktelig grad. Det var farlig for en jøde eller en tilhenger av Zoroaster å gå på gaten i regnvær, for hvis hans våte klær berørte en muslim, ble denne uren, og den andre måtte kanskje bøte med livet for fornærmelsen. Hvis en muslim tok penger av en jøde, en tilhenger av Zoroaster eller en kristen, måtte han vaske dem før han kunne stikke dem i lommen. Hvis en jøde oppdaget at hans barn gav en fattig muslimsk tigger et glass vann, slo han glasset ut av hånden på barnet; for man skulle heller forbanne en vantro enn vise ham vennlighet! Muslimene selv var delt i tallrike sekter, og det var ofte bitter og heftig strid mellom dem. Tilhengerne av Zoroaster tok liten del i disse gjensidige beskyldningene, men levde i samfunn for seg selv og nektet å ha omgang med landsmenn av andre trosbekjennelser.

Det var et håpløst forfall i de sosiale forholdene så vel som i de religiøse. Utdannelse var forsømt. Vestens vitenskap og kunst ble ansett for å være uren og stride mot religionen. Rettsvesenet var en parodi. Plyndring og ran var alminnelig. Veiene var dårlige og utrygge for reisende. De sanitære forholdene var sjokkerende elendige.

Men til tross for alt dette var det åndelige livs lys ikke

* En av de to store sekter – sjia og sunni – som islam ble delt i kort etter Muhammeds død. Sjiaene hevder at 'Alí, Muhammeds svigersønn, var profetens første rettmessige etterfølger, og at bare hans etterkommere er de rettmessige kalifer.

utslukket i Persia. Midt i den rådende verdslighet og overtro fantes ennå her og der noen gudhengivne sjeler, og mangt et hjerte næret en brennende lengsel etter Gud, som hos Anna og Simeon før Jesu fremstod. Mange ventet ivrig på at en lovet budbringer fra Gud skulle komme og var sikre på at tiden snart var inne. Slik var forholdene i Persia da Báb, en ny tids herold, satte landet i bevegelse med sitt budskap.

Ungdom

MÍRZÁ 'ALÍ-MUḤAMMAD, som senere antok tittelen Báb (dvs. Port), ble født i Shíráz i det sydlige Persia den 20. oktober 1819 e.Kr.* Han var en sayyid, det vil si en etterkommer av profeten Muhammed. Hans far, en kjent kjøpmann, døde kort etter hans fødsel, og han ble da satt i pleie hos en onkel på morssiden, en kjøpmann i Shíráz, hvor han ble oppdratt. Som barn lærte han å lese og fikk den vanlige elementære opplæring.** I en alder av femten år begynte han som forretningsmann, først hos sin formynder og siden hos en annen onkel som bodde i Búshíhr ved Den persiske bukt.

Som ungdom utmerket han seg ikke bare ved sin store skjønnhet og sitt inntagende vesen, men også ved sin

* Første dag i muḥarram, år 1235 etter hijra.

** Om dette skriver en historiker: "Mange orientalere og især Bábs tilhengere (nå bahá'íer) har trodd at Báb ikke fikk noen utdannelse, men at mullaene for å senke hans aktelse i folks øyne påstod at hans store kunnskaper og visdom skyldtes den undervisning han hadde fått. Etter å ha undersøkt saken nøye har vi funnet bevis for at han som barn en kort tid pleide å gå til sjeik Muḥammads hus (også kjent under navnet 'Abid), hvor han lærte å lese og skrive persisk. Det var dette Báb hentydet til da han skrev i Bayánen: 'Muḥammad, min lærer! ...'

Det bemerkelsesverdige er imidlertid at denne sjeik som var hans lærer, ble en trofast disippel av sin egen elev, og en onkel av Báb, Hájí Siyyid 'Alí, som var som en far for ham, ble også en oppriktig troende og led martyrdøden som bábí.

Det er gitt dem som søker sannheten å forstå disse mysteriene, men vi vet at Bábs undervisning bare var elementær, og at slike tegn på uvanlig storhet og kunnskap som fremkom hos ham, var medfødt og kom fra Gud."

usedvanlige gudsfrykt og edle karakter. Han overholdt strengt den muhammedanske religions bønner, fastetider og andre forordninger, og adlød ikke bare skriftens bokstav, men levde etter ånden i profetens lære. Da han var omkring tjueto år gammel, giftet han seg. I dette ekteskapet fikk han en eneste sønn som døde som spedbarn samme år som Báb begynte sin offentlige forkynnergjerning.

Kunngjøringen

DA HAN BLE TJUEFEM ÅR GAMMEL, kunngjorde han som svar på en guddommelig befaling at "Gud, den opphøyede hadde utvalgt ham til å inneha stedet som Báb". I "A Traveler's Narrative"* leser vi: "Med betegnelsen *Báb* mente han at han var nådens kanal fra en stor personlighet som ennå befant seg bak herlighetens slør, og som eide en umåtelig og grenseløs fullkommenhet, en ved hvis vilje han beveget seg og til hvis kjærlighets bånd han klynget seg." – *A Traveler's Narrative* (Episode of the Báb)

På den tiden var troen på en guddommelig budbringers snarlige komme særlig utbredt blant tilhengerne av en sekt som kaltes *shaykhíer*, og det var for Mullá Ḥusayn Bushrú'i, en fremragende teolog i denne sekten, at Báb først kunngjorde sitt livskall. Den nøyaktige datoen for denne kunngjøringen angis i Bayánen, et av Bábs skrifter, som to timer og elleve minutter etter solnedgang kvelden forut for den femte dag i måneden jamádiyu'l-avval år 1260 etter hijra.** 'Abdu'l-Bahá ble født samme natt, men det nøyaktige tidspunktet for hans fødsel er ikke brakt på det rene. Etter noen dagers ivrig søken og granskning ble Mullá Ḥusayn fast overbevist om at den

* *A Traveler's Narrative Written to Illustrate the Episode of the Báb* med en innledning ved E. G. Browne, senere henvist til som "A Traveler's Narrative" (Episode of the Báb).

** Det vil si 23. mai 1844 e.Kr.

budbringer sjiaene så lenge hadde ventet på, virkelig hadde fremstått. Snart delte flere av hans venner hans ivrige henrykkelse over denne oppdagelsen. I løpet av kort tid hadde de fleste shaykhier anerkjent Báb og ble kjent som bábier; og snart begynte den unge profetens ry å spre seg som en løpeild over landet.

Bábí-bevegelsens utbredelse

BÁBS FØRSTE ATTEN disipler (med ham selv som den nittende) ble kjent under navnet "Den levendes bokstaver". Disse disiplene sendte han til forskjellige deler av Persia og Turkestan for å utbre nyheten om sitt komme. Imens dro han selv på pilgrimsferd til Mekka, dit han kom i desember 1844, og der forkyste han åpenlyst sitt livskall. Da han kom tilbake til Búshihir, vakte det stor oppstandelse at han hadde erklært å være Báb. Hans flammende veltalenhet, det forunderlige ved hans hurtig frembrakte og inspirerte skrifter, hans uvanlige visdom og kunnskap og hans modige og energiske reformarbeid vakte den største begeistring hos hans tilhengere, men fremkalte en tilsvarende grad av uro og fiendskap blant de ortodokse muslimene. Sjia-sektens lærde fordømte ham voldsomt og overtalte guvernøren i Fárs, Húsayn Khán, en fanatisk og tyrannisk hersker, til å undertrykke det nye kjetteriet. Dermed begynte for Báb en lang rekke fengselsopphold, deportasjoner, rettslige forhør, piskinger og uverdigheter, som opphørte først ved hans martyrdød i 1850.

Bábs fordringer

DET FIENDESKAP SOM DEN UNGE reformatoren hadde vakt ved å erklære å være Báb, steg til det dobbelte da han også

forkynte at han selv var den mahdi hvis komme Muhammed hadde forutsagt. Sjaiene identifiserte denne mahdi med den 12. imam,* som ifølge deres tro hadde forsvunnet tusen år tidligere på en overnaturlig måte. De trodde at han fortsatt var i live og ville vise seg igjen i samme legeme som før, og de utla på en materiell måte profetiene om hans herredømme, hans herlighet, hans erobringer og “tegnene” på hans komme, akkurat slik som jødene på Kristi tid tydet lignende profetier om Messias. De ventet at han ville fremstå med jordisk makt og en utallig stor hær for å forkynne sin åpenbaring, at han ville la de døde stå opp og gi dem liv igjen og så videre. Da disse tegnene uteble, fornektet sjaiene Báb med den samme voldsomme forakt som jødene hadde vist Jesus. Bábíene derimot utla mange av spådommene i overført betydning. De betraktet den lovedes herredømme som et overjordisk rike, som et mystisk herredømme som hos den galileiske “mann av smerte”; hans herlighet som åndelig, ikke jordisk, og hans erobringer som erobringer av menneskehjertenes byer. Og i Bábs vidunderlige liv og lære, hans urokkelige tro, hans uovervinnelige fasthet og hans evne til å vekke nytt åndelig liv hos dem som var begravet i forvillensens og uvitenhetens graver, fant de en overflod av beviser på at Báb var den han hevdet å være.

Men Báb nøyde seg ikke med å hevde å være mahdi. Han tok den hellige tittelen “Nuqṭiyiú'lá” eller “Det første punkt”. Dette var en tittel som ble brukt om Muhammed selv av hans tilhengere. Selv imamene var ringere enn “Punktet”, som de fikk sin inspirasjon og myndighet fra. Ved å tillegge seg denne tittelen hevdet Báb å ha rang i serien av de store religions-

* Sjaienes imam er den guddommelig innsatte etterfølger etter Muhammed, som alle troende må adlyde. Elleve personer har etter hverandre bekledd embetet som imam, hvorav den første var 'Alí, profetens fetter og svigersønn. De fleste sjaier anser at den tolvte imam, som de kaller imam Mahdi, som barn forsvant inn i en underjordisk gang i år 329 etter hijra, og at han i tidens fylde vil stå frem, beseire de vantro og innvarsle en lykksalighetens tidsalder.

stiftere, slik som Muhammed, og derfor ble han av sjaiene betraktet som bedrager akkurat som Moses og Jesus før ham var blitt. Han innledet til og med en ny kalender, gjeninnførte solåret og daterte den nye tids begynnelse fra året han hadde forkynt sin åpenbaring.

Forfølgelsen vokser

SOM FØLGE AV DISSE Bábs erklæringer og hvor foruroligende raskt folk av alle klasser, rike og fattige, lærde og ulærde, begeistret reagerte på hans lære, ble forsøkene på å undertrykke bevegelsen mer og mer skånselløse og målbevisste. Hus ble plyndret og ødelagt. Kvinner ble grepet og bortført. I ʿTíhrán, Fárs, Mázindarán og andre steder ble tallrike troende drept. Mange ble halshugget, hengt, skutt fra kanonmunninger, brent eller hugget i stykker. Men bevegelsen gikk frem til tross for alle forsøk på å undertrykke den. Ja, nettopp denne forfølgelsen tjente til å styrke tilhengernes forvisning, for derved ble mange av spådommene angående mahdiens komme oppfylt i bokstavelig forstand. Således leser vi i en overlevering hos Jábír som sjaiene anser for autentisk:

*I ham skal Moses' fullkommenhet, Jesu dyrebarhet og Jobs tålmodighet forenes; hans hellige skal bli fornedt på hans tid, og deres hoder skal bli utvekslet som gaver slik som tyrkernes og deylamittenes hoder blir utvekslet som gaver; de skal bli drept og brent, og de skal være redde, fryktsomme og forferdet; jorden skal farges av deres blod, og blant deres kvinner er det mest klagesanger som vil høres; disse er i sannhet mine hellige. – *New History of the Báb*, oversatt av professor E. G. Browne.*

Bábs martyrdød

DEN 9. JULI 1850* ble Báb selv, som da var i sitt trettiførste år, offer for sine forfølgeres fanatiske raseri. Sammen med en trofast ung tilhenger ved navn Áqá Muḥammad-'Alí, som inn-trengende hadde bønnfalt om å få lov til å lide martyrdøden sammen med ham, ble han ført til retterstedet i den gamle kasernegården i Tabríz. Omtrent to timer før middag ble begge hengt opp med tau under armene, Muḥammad-'Alí med hodet hvilende på sin elskede mesters bryst. Et armensk regiment ble stilt opp og fikk ordre om å fyre av. Salvene tordnet straks, men da røken drev bort, viste det seg at Báb og hans ledsager fortsatt var i live. Kulene hadde bare kuttet repene de var opphengt i, slik at de begge falt uskadet til jorden. Báb gikk så til et værelse i nærheten, der han ble funnet i samtale med en av sine venner. Ved middagstid ble de atter hengt opp. Armenierne trodde det var skjedd et mirakel ved deres første salve og var uvillige til å skyte igjen. Det ble da hentet et annet regiment som skjøt etter ordre. Denne gangen rammet salvene. Begge ofrenes legemer ble gjennomhullet av kuler og fryktelig lemlestet, skjønt ansiktene var nesten urørt.

Ved denne skjendige gjerningen ble kaserneplassen i Tabríz et nytt Golgata. Bábs fiender nøt sin brødefulle seier i den tro at bábí-troens forhatte tre nå var kuttet ved roten, og at det ville være en lett sak å fjerne det helt! Men deres triumf ble av kort varighet! De forstod ikke at sannhetens tre ikke kan felles med noen materiell øks. De skulle bare ha visst at deres selvsamme ugjerning var middelet som ville tilføre Saken større kraft. Bábs martyrdød oppfylte hans eget inderlige ønske og inspirerte hans tilhengere til større iver. Så sterk var deres begeistrings ild at forfølgelsens bitende vind bare fikk den til å brenne enda sterkere: jo mer man strebet etter å slukke ilden, desto høyere slikket flammene.

* Fredag 28. sha'bán, år 1266 etter hijra.

Graven på Karmelfjellet

ETTER BÁBS MARTYRDØD ble hans og hans trofaste disippels jordiske levninger kastet ut ved vollgraven utenfor bymuren. Neste kveld ved midnatt ble de berget av noen bábier, og etter at de i årevis var blitt skjult på hemmelige steder i Persia, ble de til sist ført til Det hellige land under store farer og vanskeligheter. Der er de nå hensatt i et gravkammer i vakre omgivelser på skråningen av Karmelfjellet, ikke langt fra Elias hule, og bare få kilometer fra stedet der Bahá'u'lláh tilbrakte sine siste leveår, og hvor hans levninger nå ligger. Av de mange tusen pilegrimer fra alle verdens kanter som kommer for å tilbe ved Bahá'u'lláhs hellige grav, glemmer ingen å fremsi en bønn også ved hans hengivne tilbeder og forløper Bábs grav.

Bábs skrifter

BÁB HAR FORFATTET MANGE BØKER og skrifter, og at han uten studium eller forutgående betenkning så hurtig forfattet utførlige kommentarer, dypsindige utlegninger og velformede bønner, ble ansett for ett av bevisene på hans guddommelige inspirasjon.

Hovedinnholdet i hans ulike skrifter er blitt oppsummert slik:

Noen av disse [Bábs skrifter] var kommentarer til og fortolkninger av koranvers; noen var bønner, prekener og små bemerkninger til [sann forståelse av visse] skriftsteder; andre var oppfordringer, formaninger, avhandlinger om de forskjellige deler av læren om den guddommelige enhet. ... oppmuntringer til å forbedre sin karakter, frigjøre seg fra verdslige tilstander og fortrøste seg til Guds inngivelser. Men kjernen i hans verker og deres egentlige innebyrd var

lovprisninger og beskrivelser av den Virkelighet som snart skulle fremstå, og som var hans eneste mål og siktepunkt, hans hjertenskjær og hans attrå. For han anså at hans egen rolle var å bære bud om gode nyheter, og sin egen virkelige natur betraktet han kun som et virkemiddel for at de større fullkommenhetene hos denne Ene kunne komme til uttrykk. Og faktisk avholdt han seg hverken natt eller dag et eneste øyeblikk fra å feire denne Ene, men pleide å la alle sine tilhengere forstå at de burde vente at vedkommende ville fremstå, og det i en slik grad at han i sine skrifter erklærer at "Jeg er en bokstav fra hin mektigste bok og en duggdråpe fra hint uendelige osean, og når han fremstår, vil min sanne natur, mine mysterier, gåter og hentydninger bli tydelige, og denne religion på fosterstadiet vil utvikle seg gjennom gradene av sin tilværelse og stigning, vil nå det stade som beskrives ved å si at Gud "formet dere vel" og bli smykket med kappen "Velsignelsesrik er Gud, den beste Skaper!" og Den enes flamme oppildnet Báb i den grad at å komme denne Ene i hu var den klare kjerte i Mách-Kú-borgens mørke netter og hans beste ledsager i *Chihríq-fengselets* trange kår. Ved det oppnådde han åndelige berikelser, i Den enes vin beruset han seg, og ved ihukommelsen av Den ene gledet han seg. – *A Traveler's Narrative* (Episode of the Báb).

Han som Gud skal åpenbare

BÁB ER BLITT SAMMENLIGNET med døperen Johannes, men det er ikke bare et stade som herold eller forløper Báb har. Báb var selv en Guds manifestasjon, grunnleggeren av en selvstendig religion, selv om denne religionen ble begrenset i tid til en periode på noen få år. Bahá'íene tror at Báb og Bahá'u'lláh grunnla sin tro i fellesskap, noe følgende ord av Bahá'u'lláh

vitner om: “At et så kort tidsrom skulle adskille denne mektigste og vidunderligste åpenbaring fra min egen forutgående manifestasjon, er en hemmelighet som intet menneske kan avdekke, og et mysterium som intet sinn kan utgrunne. Dets varighet var forutbestemt, og intet menneske vil noensinne oppdage grunnen til det, med mindre og før enn han blir opplyst om innholdet av min skjulte Bok.” I sine henvisninger til Bahá'u'lláh utviste Báb imidlertid den ytterste uselvishet, idet han forkynte om “ham som Gud skal åpenbare”: – “Om noen skulle høre ett eneste vers fra ham og gjenta det, er det bedre enn om han tusen ganger fremsier Bayánen [dvs. Bábs åpenbaring].” – *A Traveler's Narrative* (Episode of the Báb).

Han prist seg lykkelig i enhver lidelse dersom han ved å utholde den kunne jevne veien aldri så lite for “ham som Gud skal åpenbare”, som han erklærte å være den eneste kilde til sin inspirasjon og det eneste mål for sin kjærlighet.

Oppstandelse, paradís og helvete

EN VIKTIG DEL AV BÁBS LÆRE er hans forklaring av ordene oppstandelse, dommedag, paradís og helvete. Med oppstandelse menes etter hans utsagn at det fremstår en ny manifestasjon av sannhetens sol. Oppvekkelse av de døde betyr den åndelige vekking av dem som sover i uvitenhetens, likegyldighetens og begjærets graver. Dommens dag er den nye manifestasjons tid. Ved å tro eller tvile på denne åpenbaring blir fårene skilt fra geitene; for fårene kjenner den gode hyrdes røst og følger ham. Paradiset er gleden ved å kjenne og elske Gud, som åpenbart gjennom hans manifestasjon, og derved oppnås den ytterste fullkommenhet av det man evner, og etter døden oppnås adgang til Guds rike og det evige liv. Helvete er simpelthen å være berøvet denne kunnskap om Gud og derfor ikke oppnå guddommelig fullkommenhet, med tap av den evige nåde. Han

erklærte bestemt at disse uttrykk ikke har noen virkelig mening utenom dette, og at de rådende oppfatninger av legemets fysiske oppstandelse, av en materiell himmel og et materielt helvete og lignende, rett og slett er innbilning. Han lærte at mennesket har et liv etter døden, og at fremskritt henimot fullkommenhet i dette fortsatte liv er uten grenser.

Sosial og etisk lære

I SINE SKRIFTER lærer Báb sine tilhengere at de må utmerke seg ved broderkjærlighet og høflighet. Nyttig kunst og håndverk må dyrkes. Elementær opplæring bør være alminnelig utbredt. I den nye og vidunderlige tidsalder som nå begynner, skal kvinnene ha mer frihet. Det skal sørges for de fattige gjennom alminnelige skatter, men tigging er strengt forbudt, i likhet med nytelse av rusdrikk.

Den sanne bábís ledemotiv må være ren kjærlighet uten håp om belønning eller frykt for straff. Således sier han i Bayánen:

Dyrk Gud således at selv om belønningen for det skulle bli ilden, ville det ikke forandre din dyrkelse av ham. Dersom du dyrker Gud av frykt, er du ikke verdig til å betre hans hellige terskel. ... Således også hvis ditt blikk er rettet mot paradiset, og du tilber i håp om det, for da har du gjort Guds skapning lik Gud. – *Bábís of Persia, II*, av professor E. G. Browne, J.R.A.S, bind xxi.

Lidelse og seier

DE OVENSITERTE ORD åpenbarer den ånd som besjelet Báb's hele liv. Å kjenne og elske Gud, å avspeile hans egenskaper og

å berede veien for hans kommende manifestasjon – det var hans eneste mål i livet. For ham hadde livet ingen redsel og døden ingen brodd, for kjærligheten hadde fjernet frykten, og martyriet selv var bare henrykkelsen ved å legge seg og alt sitt for den elskedes føtter.

Underlig er det at denne rene og skjønne sjel, denne beåndede forkynner av hellig sannhet, denne hengivne elsker av Gud og sine medmennesker, skulle bli så hatet av de angivelig religiøse i sin samtid, og drept av dem! Det kan ikke ha vært annet enn tankeløs eller stivsinnet fordom som kunne gjøre menneskene blinde for den kjensgjerning at her var det i sannhet en profet, et hellig sendebud fra Gud. Han hadde ingen jordisk storhet og herlighet, men hvorledes kan åndelig makt og herredømme bevises uten ved evnen til å gi avkall på all jordisk hjelp og seire over all jordisk motstand, selv den sterkeste og mest ondskapsfulle? Hvordan kan guddommelig kjærlighet vises en vantro verden om ikke ved evnen til å utholde ulykkens verste anslag og smertens piler, fienders hat og troløse venners forræderi, å heve seg over alt dette, uforferdet og uten bitterhet, og stadig tilgi og velsigne?

Báb har holdt ut, og Báb har seiret. Tusener har bevist sin oppriktige kjærlighet til ham ved å ofre sitt liv og sitt alt i hans tjeneste. Konger kunne gjerne misunne ham hans makt over menneskers hjerter og liv. Videre er “han som Herren skal åpenbare” kommet, har bekreftet det hans forløper hevdet, har godtatt hans hengivenhet og gjort ham delaktig i sin herlighet.

3

BAHÁ'U'LLÁH: GUDS HERLIGHET

O du som venter, nøl ikke lenger, for han er kommet. Se hans tabernakel og hans herlighet som bor i det. Det er den eldgamle herlighet, [som har fremstått] i en ny manifestasjon.

– Bahá'u'lláh.

Hans fødsel og ungdom

MÍRZÁ ḤUSAYN 'ALÍ, som siden antok tittelen Bahá'u'lláh (dvs. Guds herlighet), var eldste sønn av Mírzá 'Abbás fra Núr, en vesir eller statsminister. Hans familie var velstående og bekjent, idet mange av dens medlemmer hadde innehatt viktige stillinger i regjeringen og i Persias sivile og militære tjenester. Han ble født i Ṭihrán (Teheran), Persias hovedstad, mellom dagry og soloppgang den 12. november 1817.* Han gikk aldri på noen skole eller noe universitet, og den lille undervisning han fikk, ble gitt ham i hjemmet. Likevel la han allerede som barn en forunderlig visdom og overraskende kunnskaper for dagen. Mens han ennå var en ganske ung mann, døde hans far og etterlot ham ansvaret for hans yngre søsken og hele de store familieeiendommene.

* Den 2. muḥarram år 1233 etter hijra.

'Abdu'l-Bahá, Bahá'u'lláhs eldste sønn, fortalte ved en anledning forfatteren følgende enkeltheter om sin fars ungdom:

Like fra sin barndom var han overmåte vennlig og gavmild. Han elsket friluftsliv og tilbrakte det meste av sin tid i hagen eller på markene. Hans vesen var usedvanlig inntagende, noe som ble følt av alle. Folk flokket seg om ham. Ministre og hofffolk søkte hans selskap, og også barna var meget glade i ham. Allerede som tretten-fjortenåring ble han kjent for sin lærdom. Han kunne samtale om ethvert emne og utrede ethvert problem som ble forelagt ham. I store forsamlinger diskuterte han med ulemaene (de øverste mullaer) og forklarte innviklede trosspørsmål. Alle pleide de å lytte til ham med den største interesse.

Da Bahá'u'lláh var tjueto år gammel, døde hans far, og regjeringen ønsket at han skulle innta sin fars stilling i ministeriet slik skikken var i Persia, men Bahá'u'lláh tok ikke imot tilbudet. Da sa statsministeren: "La ham gå sine egne veier. En slik stilling er ham ikke verdig. Han har et høyere mål for øye. Jeg kan ikke forstå ham, men jeg er overbevist om at han er bestemt for en opphøyet løpebane. Hans tanker er ikke som våre tanker. La ham være i fred."

Fengslet som bábí

DA BÁB GJORDE sitt livskall kjent i 1844, var Bahá'u'lláh i sitt tjuesjuende år; han bekjente seg dristig til den nye læren og ble snart kjent som en av dens mektigste og mest fryktløse talsmenn.

Han var allerede satt i fengsel for Saken to ganger og en gang torturert ved bastonade da det i august 1852 skjedde noe som skulle få de frykteligste følger for bábíene. En av Bábs til-

hengere, en ung mann ved navn Šádiq, var blitt så påvirket av å ha bevitnet sin elskede mesters martyrdød at han ble mentalt forstyrret. For å ta hevn passet han opp sjahen og skjøt på ham med pistol. Han hadde imidlertid ladd pistolen med finkornet hagl istedenfor en kule, og skjønt et par hagl rammet sjahen, ble han ikke alvorlig skadet. Den unge mannen dro sjahen ned av hesten, men ble straks grepet av hans majestets tjenere og drept på stedet. Alle bábíer ble med urette holdt ansvarlige for ugjerningen, og det resulterte i de frykteligste massakrer. Åtti av dem ble straks henrettet i Tíhrán under de mest opprørende pinsler. Mange andre ble grepet og kastet i fengsel, blant dem Bahá'u'lláh. Han skrev senere:

Ved Guds rettferdighet! Vi hadde intet å gjøre med denne skjenselsdåd, og vår uskyld ble klart fastslått av domstolene. Likevel ble vi arrestert, og fra Niyávarán, som den gang var sjahens residens, ført til Tíhráns fangehull, til fots, lenket, barhodet og med nakne føtter. En brutal fyr som ledsaget oss til hest, rev hatten av vårt hode, mens en flokk av bødler og voktere jaget oss av sted. I fire måneder ble vi holdt på et sted så ufyselig at det trosser enhver sammenligning. En mørk og trang grop ville vært å foretrekke fremfor det fangehullet hvor denne og andre forurettede ble holdt innesperret. Da vi kom dit, førte de oss først gjennom en bekmørk gang; derfra gikk vi ned tre bratte trapper til fangehullet som var tildelt oss. Fangehullet var hyllet i tett mørke, og våre medfanger talte nesten hundre og femti sjeler: tyver, snikmordere og landeveisrøvere. Selv om stedet var fylt til trengsel, fantes det ingen annen utgang enn den korridoren vi var kommet inn gjennom. Ingen penn kan skildre dette sted, ei heller noen tunge beskrive dets råtne stank. De fleste av disse mennene hadde hverken klær eller sengetøy til å ligge på. Gud alene vet hva som overgikk oss på dette overmåte illeluktende og dystre sted!

Dag og natt i dette fengsel tenkte vi på bábíenes gjerninger, tilstand og oppførsel, og grunnet over hva som kunne ha fått et så høysinnet, edelt og forstandig folk til å begå en så formastelig og skjendig handling mot majestetens person. Denne forurettede besluttet derpå at han etter sin løslatelse ville reise seg og med full kraft gi seg i kast med den oppgave å gjenreise dette folk.

En natt i drømme hørtes disse opphøyede ord fra alle kanter: "Sannelig, vi vil gjøre deg seierrik ved deg selv og ved din penn. Sørg ikke over det som har tilstøtt deg, og frykt ikke, for du er trygg. Om kort tid vil Gud oppreise jordens skatter – mennesker som vil hjelpe deg ved deg selv og ved ditt navn, hvorved Herren har gjenopplivet hjertene til slike som har gjenkjent ham." – *Epistle to the Son of the Wolf*.

Forvisning til Bagdad

BAHÁ'U'LLÁH OG HANS FØLGESVENNER ble holdt innesperret i dette fryktelige fengsel i fire måneder, men de forble fylt av brennende iver og entusiasme, i den største lykksalighet. Nesten hver dag ble en eller flere av dem pint eller henrettet, og de andre ble minnet om at det neste gang kunne være deres tur. Når bødlene kom for å hente en av vennene, begynte den som ble ropt opp, bokstavelig talt å danse av glede; så kysset han Bahá'u'lláhs hender, omfavnet sine øvrige trosfeller og skyndte seg i glad forventning til stedet for sin martyrdød.

Det ble avgjørende bevist at Bahá'u'lláh ikke hadde noen skyld i attentatet mot sjahen, og den russiske minister bevitnet at hans karakter var uplettet. Dessuten var han så syk at man trodde han skulle dø. Sjahen befalte derfor at istedenfor å dømmes til døden, skulle han utvises til Iráq-i-'Arab i Mesopotamia. Fjorten dager senere begynte så Bahá'u'lláh reisen

dit sammen med sin familie og en del andre troende. De led fryktelig under kulden og andre besværligheter på den lange vinterreisen og nådde Bagdad i en ytterst fortvilet tilstand.

Så snart Bahá'u'lláhs helse tillot det, begynte han å under-vise dem som søkte ham og å oppmuntre og formane de tro-ende, og snart hersket det fred og lykke blant bábíene.* Men dette ble ikke av lang varighet. Bahá'u'lláhs halvbror, Mírzá Yahyá, også kjent som Şubḥ-i-Azal, kom til Bagdad, og snart et-ter begynte det å oppstå uenighet, hemmelig anstiftet av ham, akkurat slik som lignende splittelser hadde oppstått blant Kristi disipler. Disse stridighetene (som senere i Adrianopel kom til voldsomt utbrudd) var smertelige for Bahá'u'lláh, hvis hele livsmål var å fremme enhet blant verdens folk.

To år i ødemarken

OMTRENT ET ÅR ETTER ankomsten til Bagdad dro Bahá'u'lláh alene ut i Sulaymáníyyih's ødemarker uten å ta annet med seg enn et skift klær. Om denne perioden skriver han i *Íqán-boken*** følgende:

I de første dager etter vår ankomst til dette land, da vi ble var tegn på truende begivenheter, besluttet vi å trekke oss tilbake, før de skjedde. Vi dro ut i ødemarken, og alene og skilt fra alle levde vi der i to år et liv i fullstendig ensomhet. Fra våre øyne strømmet kvalens tårer, og i vårt blødende hjerte bruste et hav av pinefull smerte. Mang en aften hadde vi ingen mat til livets opphold, og mang en dag fant vårt legeme ingen hvile. Ved ham som holder mitt vesen

* Dette var i begynnelsen av år 1853, eller ni år etter Bábs erklæring, og oppfylte således visse av Bábs profetier angående "år ni".

** *Íqán-boken, Íqán, Kitáb-i-Íqán* og *Visshetens bok* henviser alle til den samme bok.

mellom sine hender! Til tross for disse byger av lidelser og ulykker uten ende var vår sjel svøpt i lykksalig fryd, og hele vårt vesen la en usigelig glede for dagen. For i vår ensomhet visste vi intet om noen sjels skade eller gavn, sunnhet eller sykdom. Alene hadde vi samfunn med vår ånd, uten tanke for verden og alt som er i den. Vi visste imidlertid ikke at den guddommelige skjebnes nett overgår det største som folk kan forestille seg, og at Guds befalings pil overstiger menneskers dristigste planer. Ingen kan unnfly de snarer han setter, og ingen sjel kan slippe fri foruten å underkaste seg hans vilje. Ved Guds rettferdighet! Vår tilbaketreden hadde ingen tilbakevending i tankene, og vår adskillelse håpet ikke på noen gjenforening. Vår eneste hensikt med å trekke oss tilbake var å unngå å bli årsak til splid blant de trofaste, å bli en kilde til uro for våre følgesvenner, bli opphav til skade for noen sjel eller gi grunn til sorg for noe hjerte. Utover dette hadde vi ingen annen hensikt, og bortsett fra dette hadde vi intet mål for øye. Og dog – enhver la planer etter eget ønske og fulgte sin egen ørkesløse innbilning, inntil den time da der fra den mystiske kilde utgikk det bud som bød oss vende tilbake dit vi kom fra. Idet vi bøyde vår vilje under hans vilje, fulgte vi hans befaling.

Hvilken penn kan vel berette om de ting vi så ved vår tilbakekomst! To år er gått, og i løpet av dem har våre fiender uopphørlig og iherdig drevet sitt renkespill for å utrydde oss, hvilket alle bevitner. – *Kitáb-i-Íqán*.

Mullaenes motstand

DA HAN HADDE VENDT tilbake fra dette tilbaketrunkne liv, ble hans ry større enn noensinne, og folk strømmet til Bagdad fra nær og fjern for å møte ham og høre hans lære. Så vel muslimer som jøder, kristne og tilhengere av Zoroaster fattet interesse

for det nye budskapet. Men mullaene (muslimske lærde) inn tok en fiendtlig holdning og smidde stadig renker for å felle ham. Ved en bestemt anledning sendte de en av sine egne til ham for å spørre ham ut og forelegge ham visse spørsmål. Den utsendte fant Bahá'u'lláhs svar så overbevisende og hans visdom så forbløffende, skjønt den åpenbart ikke var tilegnet gjennom studier, at han så seg nødt til å erkjenne at Bahá'u'lláh var uten like i kunnskap og visdom. Men for at mullaene som hadde sendt ham skulle være overbevist om at Bahá'u'lláh var en sann profet, bad han ham om å utføre et mirakel som bevis på dette. Bahá'u'lláh erklærte seg villig til å godta forslaget på visse betingelser. Han sa at hvis mullaene ville bli enige om et bestemt mirakel som skulle utføres og ville undertegne og forsegle et dokument der de innrømmet gyldigheten av hans livskall og ville innstille motstanden mot ham hvis han utførte dette mirakel, skulle han enten fremføre det ønskede bevis eller finnes å være skyldig i bedrageri. Hadde det vært mullaenes mål å finne sannheten, hadde de her avgjort hatt anledning til det; men deres hensikt var en ganske annen. Med rette eller urette ville de sikre seg en avgjørelse i egen favør. De fryktet sannheten og vek tilbake for den dristige utfordringen. Dette nederlaget ansporet dem imidlertid bare til å planlegge nye komplotter for å utrydde den undertrykte sekten. Den persiske generalkonsulen i Bagdad kom dem til hjelp og sendte gjentagne ganger innberetninger til sjahen om at Bahá'u'lláh skadet den islamske religion mer enn noensinne, at han stadig hadde en skadelig innflytelse i Persia, og at han derfor burde forvises til et fjernere sted.

Det var karakteristisk for Bahá'u'lláh at han i denne krisen da den persiske og tyrkiske regjering, ansporet av de muhammedanske mullaer, med forente krefter søkte å utrydde bevegelsen, bevarte en uforstyrret og opphøyet ro, oppmuntret og inspirerte sine tilhengere og skrev uforgjengelige ord til trøst og veiledning. 'Abdu'l-Bahá beretter om hvordan *De skjulte*

ord ble skrevet på denne tiden. Bahá'u'lláh gikk ofte en tur langs bredden av Tigris. Når han vendte tilbake, pleide han alltid å se strålende lykkelig ut og skrive ned disse lyriske visdomsperler med kloke råd, som har gitt tusener av lidende og sørgende hjerter hjelp og trøst. I årevis eksisterte bare noen få håndskrevne kopier av *De skjulte ord*, og disse måtte gjemmes omhyggelig for at de ikke skulle falle i hendene på de tallrike fiendene, men nå er denne lille boken sannsynligvis den mest kjente av alle Bahá'u'lláhs skrifter og blir lest over hele verden. *Íqán-boken* er et annet velkjent verk av Bahá'u'lláh skrevet i omtrent samme periode, mot slutten av hans opphold i Bagdad (1862-1863 e.Kr.).

Erklæringen i Ridván * ved Bagdad

ETTER MANGE FORHANDLINGER gav den tyrkiske regjeringen, på den persiske regjerings anmodning, Bahá'u'lláh befaling om å komme til Konstantinopel. Denne nyheten vakte forferdelse blant hans tilhengere. De strømmet til sin elskede leders hus i så store mengder at familien leiret seg i Najíb Páshás hage utenfor byen i de tolv dagene det tok å utruste karavanen for den lange reisen. På den første av disse tolv dagene (21. april – 2. mai 1863, dvs. 19 år etter Bábs erklæring) meddelte Bahá'u'lláh flere av sine tilhengere det glade budskap at han var den som Báb hadde forutsagt ville komme – Guds utvalgte, den som alle profetene hadde lovet. Hagen der denne minneverdige erklæringen skjedde, er blant bahá'íene blitt kjent som "Ridván-hagen", og de dagene Bahá'u'lláh tilbrakte der, minnes ved "ridván-festen" som hvert år feires på årsdagen for disse tolv dagene. I stedet for å være bedrøvet og nedtrykt viste Bahá'u'lláh den største glede, verdighet og styrke i denne tiden. Hans tilhengere ble grepet av fryd og begeistring, og

* Uttales /rezva:n/ på persisk.

store skarer kom for å hylle ham. Alle Bagdads stormenn, til og med guvernøren selv, kom for å hedre den bortreisende fangen.

Konstantinopel og Adrianopel

REISEN TIL KONSTANTINOPEL varte mellom tre og fire måneder, og de reisende bestod av Bahá'u'lláh med medlemmer av hans familie og tjuseks disipler. Da de ankom til Konstantinopel, ble de anbrakt som fanger i et lite hus hvor de hadde altfor liten plass. Senere fikk de litt bedre husrom, men etter fire måneder ble de igjen forflyttet, denne gangen til Adrianopel. Skjønt reisen dit varte i bare noen få dager, var det den verste de hadde foretatt. Det snødde tungt nesten hele tiden, og da de manglet både skikkelige klær og mat, led de fryktelig. Den første vinteren i Adrianopel fikk Bahá'u'lláh og hans familie, i alt tolv personer, opphold i et lite hus på tre rom, uten enhver komfort og fullt av utøy. Våren etter fikk de et bedre oppholdssted. De ble i Adrianopel i fire og et halvt år. Her gjenopptok Bahá'u'lláh sin undervisning og samlet en stor tilhengerskare rundt seg. Han gjorde åpenlyst sitt livskall kjent og ble *akseptert med begeistring av de fleste bábíer, som heretter ble kjent som bahá'íer*. Men et mindretall under ledelse av Bahá'u'lláhs halvbror Mírzá Yahyá satte seg voldsomt opp mot ham og forente seg med sine tidligere fiender, sjaene, i utformingen av komplott for å styrte ham. Store vanskeligheter fulgte, og til sist utviste den tyrkiske regjering både bábíer og bahá'íer fra Adrianopel. Bahá'u'lláh og hans følge ble forvist til 'Akká i Palestina, hvor de (ifølge Nabíl)* ankom den 31. august 1868, mens Mírzá Yahyá med sin gruppe ble sendt til Kypros.

* Som forfatter av en tidlig historie om troen, *The Dawn-Breakers*, var Nabíl deltager i noen av de scenene han beskriver og kjente personlig mange av de tidlige troende.

Brev til konger

PÅ DENNE TIDEN skrev Bahá'u'lláh sine berømte brev til sultanen av Tyrkia, til mange av de kronede hoder i Europa, til paven og til sjahen av Persia. Senere, i sin *Kitáb-i-Aqdas*,* henvendte han seg til andre monarker, til herskerne og presidentene i Amerika, til religionsledere generelt og til menneskeheten i sin alminnelighet. I disse brevene forkynte han sitt livskall for alle og bad dem sette kreftene inn på å innføre sann religion, rettferdig styre og internasjonal fred. I sitt brev til sjahen talte han inntrengende de undertrykte bábíers sak og bad om å bli brakt ansikt til ansikt med dem som hadde anstiftet forfølgelsen. Det er unødig å tilføye at det ikke ble tatt hensyn til denne anmodningen; Badí', den unge hengivne bahá'í som overleverte brevet til sjahen, ble grepet og led martyrdøden under den frykteligste tortur, med glovarme murstein presset mot kroppen!

I det samme brev gir Bahá'u'lláh en svært gripende beretning om sine egne lidelser og lengsler:

O konge, jeg har på Guds vei opplevd hva intet øye har skuet og intet øre har hørt. Venner har fornektet meg; mine veier er gjort trange; sikkerhetens brønn er tørket inn; sorgløshetens åpne mark er gulnet. Hvor mange ulykker har vel ikke inntruffet, og hvor mange vil vel ikke inntreffe! Jeg skrider fremad mot den mektige, den gavmilde, mens slangen kommer glidende bak meg. Fra mine øyne strømmer tårene inntil mitt leie er gjennomvått; men min sorg gjelder ikke meg selv. Ved Gud, mitt hjerte lenges etter spydene av kjærlighet til sin Herre, og aldri går jeg forbi et tre uten at mitt hjerte taler til det: "Gid du ble felt i mitt navn og mitt legeme ble korsfestet på deg på min Herres

* *Aqdas*, *Kitáb-i-Aqdas*, *Aqdas-boken*, og *Den Helligste Bok* henviser alle til samme bok.

vei." Ja, for jeg ser menneskene fare vill i sin rus, og de vet det ikke. De har forherliget sine lyster og skjøvet sin Gud til side som tok de hans bud for å være et narraktig påfunn, en morsomhet og et leketøy; og de tror at de handler vel og har tilhold i sikkerhetens borg. Saken er ikke slik som de antar: i morgen skal de få se hva de [nå] benekter.

Vi skal snart flyttes fra dette avsides forvisningssted [Adrianopel] til fengselet i 'Akká. Og etter det som fortelles, er byen visselig den ødsligste i verden, den uskjønneste å se til, den som har det avskyeligste klima og det mest forurensete vann; det er som var den uglens hovedstad; fra dens områder høres intet annet enn lyden av dens tuting. Og i den akter de å fengsle tjeneren, å lukke mildhetens dører for vårt åsyn og frata oss alle jordelivets goder i det som gjenstår av våre dager. Ved Gud, selv om jeg skulle svekkes av tretthet og ødelegges av sult, selv om mitt leie skulle bli gjort av den harde stein og mine ledsagere være ørkenens ville dyr, vil jeg ikke vike, men vil være tålmodig slik de besluttsomme og bestemte er tålmodige ved styrken fra Gud, pre-eksistensens Konge og nasjonenes Skaper; og under alle forhold takker jeg Gud. Og vi håper at han (opphøyet er han) i sin nåde vil gjøre [alle menneskers] åsyn oppriktige mot seg, han den mektige, den gavmilde. Han svarer sannelig den som ber til ham, og er nær den som kaller på ham. Og vi ber ham om å gjøre denne mørke ulykke til et skjold for sine hellige og om derved å beskytte dem mot skarpe sverd og gjennomtrengende klinger. Gjennom lidelse har hans lys skint og hans lovprisning strålt uten opphør; dette har vært hans måte gjennom fordums æraer og henfarne tider. – *A Traveler's Narrative* (Episode of the Báb).

Fangenskap i 'Akká

PÅ DEN TID var 'Akká (Acre) en fengselsby dit de verste forbrytere fra alle deler av Det tyrkiske rike ble sendt. Da Bahá'u'lláh og hans tilhengere kom dit etter en besværlig sjøreise, ble de fengslet i hærens kaserne, mellom åtti og åttifire i tallet, bestående av menn, kvinner og barn. Stedet var i høyeste grad skittent og lugubert. Det fantes ingen senger eller annen komfort. Maten de fikk var elendig og utilstrekkelig, så etter en tid bad fangene om tillatelse til å kjøpe seg mat selv. De første dagene gråt barna ustanselig, og det var nesten umulig å sove. Malaria, dysenteri og andre sykdommer brøt snart ut, og alle ble syke unntatt to. Tre bukket under av sykdom, og de overlevendes lidelser var ubeskrivelige.*

Dette strenge fangenskapet varte i over to år. I løpet av denne tiden slapp ingen av bahá'íene utenfor fengselsdøren unntatt fire menn som under streng bevoktning daglig dro ut for å kjøpe mat.

Under fangenskapet i kasernen var besøk strengt utelukket. Flere bahá'íer fra Persia kom til fots hele veien for å møte sin elskede leder, men ble nektet tillatelse til å komme innenfor bymurene. De pleide å gå til en slette utenfor den tredje vollgraven, og derfra kunne de se vinduene til Bahá'u'lláhs losji. Han viste seg da ved et av vinduene, og etter å ha betraktet ham fra det fjerne brast de i gråt og vendte hjem, oppglødd av ny iver etter å ofre og tjene.

* For å begrave to av de døde gav Bahá'u'lláh sitt eget teppe så det skulle selges for å dekke utgiftene ved begravelsen, men istedenfor å bruke pengene til dette formålet, beslagla soldatene dem og kastet likene i et hull i jorden. - 'Abdu'l-Ḥusayn Áváríh Taftí.

Fangenskapet blir mindre strengt

ENDELIG BLE fangenskapet mildnet. Det ble mobilisering av tyrkiske tropper, og kasernen trengtes til soldatene. Bahá'u'lláh og hans familie ble flyttet til et hus for seg, og resten av følget ble innlosjert i et karavanserai i byen. I dette huset satt Bahá'u'lláh innesperret i ytterligere sju år. I et lite rom like ved måtte tretten av hans husstand av begge kjønn leve som best de kunne! Den første tiden i dette huset led de svært på grunn av dårlig plass, utilstrekkelig matforsyning og mangel på livets alminnelige bekvemmeligheter. Men etter en tid ble noen få tilstøtende værelser stilt til deres disposisjon, og de kunne nå bo forholdsvis bekvemt. Fra den tid da Bahá'u'lláh og hans følge forlot kasernen, fikk de lov til å motta besøk, og gradvis ble de strenge restriksjonene pålagt dem ved sultanens dekreter mer og mer stilt i bero, skjønt de nå og da ble pålagt dem igjen.

Fengselsportene åpnes

SELV DA FANGENSKAPET var på sitt verste, ble ikke bahá'íene motløse, og deres faste tillit ble aldri rokket. Mens Bahá'u'lláh var i kasernen i 'Akká, skrev han til noen venner: "Frykt ikke. Disse dører skal bli åpnet. Mitt telt skal slås opp på Karmelfjellet, og den største glede vil bli virkelighet." Denne uttalelsen var en stor trøst for hans tilhengere og gikk i tidens fylde bokstavelig talt i oppfyllelse. Beretningen om hvorledes fengselsdørene ble åpnet, gjengis best med 'Abdu'l-Bahás ord, slik de er oversatt av hans dattersønn Shoghi Effendi:

Bahá'u'lláh elsket skjønnheten og grønnsværet ute på landet. En dag bemerket han: "Jeg har ikke sett grønn vegetasjon på ni år. Landet er sjelens verden, byen er legemets

verden." Da jeg gjennom andre hørte om dette utsagnet, forstod jeg at han lengtet etter å komme ut på landet, og jeg var sikker på at jeg ville lykkes med hva jeg enn gjorde for å oppfylle hans ønske. På den tiden bodde det i 'Akká en mann, Muḥammad Páshá Şafwat, som var en stor motstander av oss. Han eide et slott som het Mazra'ih og lå vel seks kilometer nord for byen, et deilig sted, omgitt av hager og med en liten rennende elv. Jeg dro hjem til denne pasja på besøk. Jeg sa til ham: "Pasja, De lar Deres slott stå tomt og bor i 'Akká." Han svarte: "Jeg er ufør og kan ikke reise fra byen. Hvis jeg drar dit, er det ensomt, og jeg blir avskåret fra mine venner." Jeg sa: "Så lenge De ikke bor der og stedet står tomt, la oss få leie det." Han ble forbløffet over forslaget, men gav snart sitt samtykke. Jeg fikk huset til svært lav leie, omtrent fem pund for året, betalte ham for fem år og satte opp en kontrakt. Jeg sendte arbeidere for å reparere stedet og sette hagen i stand og fikk bygget et bad. Jeg ordnet også med en vogn klar til bruk for Den velsignede skjønnhet.* En dag besluttet jeg å dra for å se stedet selv. Til tross for de gjentagne pålegg gitt i suksessive dekreter om ikke under noen omstendighet å dra utenfor bymurene, gikk jeg ut gjennom byporten. Gendarmene stod vakt, men de gjorde ingen innvendinger, så jeg fortsatte rett til slottet. Neste dag dro jeg igjen ut sammen med noen venner og embetsmenn, uskadet og uhindret, skjønt vokterne og vaktpostene stod på begge sider av byportene. En annen dag ordnet jeg med et festmåltid, dekket et bord under Bahjís nåletrær og samlet byens fremste størrelser og embetsmenn rundt det. Om aftenen vendte vi alle tilbake til byen i samlet flokk.

En dag gikk jeg til Den velsignede skjønnhets hellige

* Jamál-i-Mubárák (ordrett: Velsignet skjønnhet) var en tittel som ofte ble anvendt på Bahá'u'lláh av hans tilhengere og venner.

nærvær og sa: "Slottet i Mazra'ih står rede til deg, og en vogn til å kjøre deg dit." (På den tiden var der ingen vogner i 'Akká eller Haifa.) Han nektet å dra, idet han sa: "Jeg er en fange." Senere bad jeg ham igjen, men fikk samme svar. Jeg gikk så vidt at jeg spurte ham en tredje gang, men han sa stadig "Nei!", og jeg våget ikke å insistere mer. Imidlertid befant det seg den gang i 'Akká en viss muslimsk sjeik, en velkjent mann med anselig innflytelse, som elsket Bahá'u'lláh og stod i stor yndest hos ham. Jeg besøkte denne mannen og forklarte ham situasjonen. Jeg sa: "Du er modig, gå i aften til hans hellighet, fall på dine knær for ham, ta fatt i hans hender og slipp dem ikke før han lover å forlate byen!" Han var araber. ... Han gikk straks til Bahá'u'lláh og satte seg ned like ved hans knær. Han grep Den velsignede skjønnhets hender, kysset dem og spurte: "Hvorfor vil du ikke forlate byen?" Han svarte: "Jeg er en fange." Sjeiken svarte: "Gud forbyde! Hvem har makt til å holde deg fanget? Du har holdt deg selv fanget. Det var ditt eget ønske å bli fengslet, og nå ber jeg deg komme ut og dra til slottet. Det er vakkert og grønt der. Trærne er herlige, og appelsinene er som ildkuler!" Hver gang Den velsignede skjønnhet sa: "Jeg er en fange, det lar seg ikke gjøre," tok sjeiken hans hender og kysset dem. En hel time fortsatte han å bønnfalle. Til sist sa Bahá'u'lláh: "Khaylí khub (godt)," og sjeikens tålmodighet og utholdenhet ble belønnet. Han kom strålende glad til meg for å overbringe den gode nyheten om at hans hellighet hadde samtykket. Til tross for 'Abdu'l-'Azíz' strenge dekret som forbød meg å møte Den velsignede skjønnhet eller å ha noe samkvem med ham, tok jeg neste dag vognen og kjørte med ham til slottet. Ingen gjorde noen innvendinger. Jeg etterlot ham der og vendte selv tilbake til byen.

I to år ble han boende på dette sjarmerende og herlige stedet. Da ble det besluttet å flytte til et annet sted, ved

Bahjí. Der var det brutt ut en epidemisk sykdom, og i fortvilelse flyktet eieren bort med hele sin familie, rede til å overlate stedet fritt til enhver som ville søke om det. Vi overtok huset for en meget lav leie, og her ble majestetens og det sanne herredømmes dører vidt åpnet. Bahá'u'lláh var nominelt en fange (de drastiske dekreter fra sultan 'Abdu'l-'Azíz ble nemlig aldri opphevet), men i virkeligheten utviste han en slik adel og verdighet i livsførsel og holdning at han ble æret av alle, og herskerne over Palestina misunte ham hans innflytelse og makt. Guvernører og mutašarrifer, generaler og lokale embetsmenn bad ydmykt om æren av å få foretrede hos ham – en anmodning som han sjelden innvilget.

En gang bønnfalt en av byens guvernører om denne gunst, da han av høyere myndigheter hadde fått befaling om å besøke Den velsignede fullkommenhet sammen med en viss general. Anmodningen ble innvilget, og generalen, som var en meget korpulent person fra Europa, ble så slått av Bahá'u'lláhs majestetiske utseende at han ble liggende knelende ved døren. Så forsagte var begge de besøkende at de først etter gjentagne oppfordringer av Bahá'u'lláh lot seg overtale til å røke den nargile (vannpipe) som ble tilbudt dem. Selv da rørte de den bare med leppene, la den bort, la armene i kors og ble sittende i en så ydmyk og respektfull stilling at det forbauset alle som var til stede.

Den kjærlige ærbødigheten fra venner, hensynet og respekten som ble vist av alle embetsmenn og høyerestående personer, strømmen av pilegrimer og sannhetsøkere, hengivenhetens og tjenestevillighetens ånd som viste seg hos alle, Den velsignede skjønnhets majestetiske fremtoning, virkningen av hans befaling, antallet av hans ivrige tilhengere – alt vitnet om det faktum at Bahá'u'lláh i virkeligheten ikke var en fange, men en kongenes Konge. To despotiske fyrster stod imot ham, to mektige enevolds-

herskere, og likevel, selv mens han satt fanget i deres egne fengsler, skrev han til dem i meget strenge ordelag, slik en konge taler til sine undersåtter. Senere residerte han i Bahjí som en fyrste, strenge dekreter til tross. Han pleide ofte å si: "Sannelig, sannelig, det usleste fengsel er forvandlet til et Edens paradisi."

Det er sikkert og visst at noe slikt ikke har vært sett siden verdens skapelse.

Livet i Bahjí

MENS BAHÁ'U'LLÁH I SINE tidligere trengselsår hadde vist hvordan man ærer Gud om man er fattig og forhånet, viste han i sine senere år i Bahjí hvordan man ærer Gud når man er opphøyet og velstående. Gaver fra hundretusener av hengivne tilhengere beløp seg til store summer, som det pålåg ham å forvalte. Skjønt hans liv i Bahjí er blitt beskrevet som likefrem kongelig i ordets høyeste betydning, må man ikke forestille seg at det var preget av materiell prakt eller overdådighet. Den velsignede fullkommenhet og hans familie levde meget enkelt og beskjedent, og utgifter til selvisk luksus var en ukjent ting i husholdningen. I nærheten av hans hjem anla de troende en vakker hage kalt Riḍván, hvor han ofte tilbrakte mange dager i trekk, ja endog uker, og om natten sov han i et lite hagehus. Innimellom dro han lenger bort. Han besøkte flere ganger 'Akká og Haifa, og mer enn én gang slo han opp sitt telt på Karmelfjellet, slik som han hadde forutsagt da han satt fengslet i kasernen i 'Akká. Bahá'u'lláh tilbrakte det meste av sin tid med å be og meditere, skrive de hellige bøker, åpenbare tavler og med å ta seg av de troendes åndelige oppdragelse. For å gi ham full frihet til dette store arbeidet tok 'Abdu'l-Bahá seg av alle andre saker, selv møter med mullaer, diktere og medlemmer av regjeringen. Alle disse var glade og lykkelige over å

treffe 'Abdu'l-Bahá og helt tilfredse med hans fortolkninger og taler, og skjønt de ikke hadde truffet Bahá'u'lláh selv, ble de likevel vennlig stemt mot ham gjennom bekjentskapet med hans sønn, for 'Abdu'l-Bahás holdning gav dem forståelsen av hvilken stilling hans far innehadde.

Den fremtredende orientalist professor Edward G. Browne fra universitetet i Cambridge besøkte Bahá'u'lláh i Bahjí i 1890 og gjengav sine inntrykk således:

... min fører stanset et øyeblikk mens jeg tok av meg skoene. Med en rask håndbevegelse dro han så forhenget til side og trakk det sammen igjen etter meg; og jeg befant meg i et stort rom, ved hvis bortre ende det var en lav divan, mens det på siden vis-à-vis døren stod to eller tre stoler. Skjønt jeg hadde en svak anelse om hvor jeg skulle hen, og hvem jeg skulle få se (jeg hadde nemlig ikke fått noe tydelig vink på forhånd), gikk det et sekund eller to før jeg med en skjelven av undring og ærefrykt ble meg helt bevisst at værelset ikke var tomt. I hjørnet hvor divanen stod inntil veggen, satt en vidunderlig og ærverdig skikkelse med en hodebedekning av filt som dervisjene kaller *taj* (men av usedvanlig høyde og form), og som nederst var omvundet med en liten hvit turban. Jeg vil aldri kunne glemme ansiktet hos ham jeg så på, skjønt jeg ikke kan beskrive det. Disse gjennomtrengende øyne syntes å kunne lese selve ens sjel; makt og myndighet preget denne høye pannen, mens forholdets og ansiktets dype furer antydte en alder som syntes å bli motsagt av det kullsorte hår og skjegg, som i rik mengde bølget nesten til livet uten å kunne skjelnes fra hverandre. Det var unødig å spørre i hvis nærhet jeg stod, da jeg bøyde meg for en som er gjenstand for en hengivenhet og kjærlighet som konger kunne misunne ham og keisere forgjeves lengte etter!

En mild, verdig røst bad meg ta plass og fortsatte så:

“Lovet være Gud for at du har nådd frem! ... Du er kommet for å besøke en fange og en landsforvist. ... Vi ønsker bare det gode for verden og lykke for nasjonene, og dog mener de at vi er en som egger til splid og oppvigleri og fortjener fengsel og forvisning. ... At alle folk skulle bli ett i troen og alle mennesker bli som brødre; at kjærlighetens og enhetens bånd mellom menneskene skulle bli styrket; at religionens ulikheter skulle opphøre og raseforskjeller bli fjernet – hva ondt er det i det? ... Dog således skal det bli; disse unyttige stridigheter, disse ødeleggende kriger skal opphøre, og ‘Den største fred’ skal komme. ... Trenger ikke dere i Europa også dette? Er det ikke det Kristus forutsa? ... Likevel ser vi deres konger og herskere øse ut sine skatter langt rikeligere til det som ødelegger menneskeslekten enn til det som ville bidra til menneskehetens lykke. Disse stridigheter og denne blodsutgytelse må opphøre, og alle mennesker bli som én slekt og én familie. ... La ikke et menneske være stolt av å elske sitt land, la ham heller være stolt av å elske menneskeheten. ...”

Slik lød, så langt jeg kan minnes dem, noen av de mange ord jeg hørte av Behá. La dem som leser dem overveie vel hvorvidt en slik lære fortjener død og lenker, og hvorvidt det er mer sannsynlig at verden vil vinne eller tape ved at den blir utbredt. – *Innledningen til A Traveler's Narrative* (Episode of the Báb).

Hans bortgang

SÅLEDES TILBRAKTE Bahá'u'lláh enkelt og uforstyrret sin livsaften på jord inntil han etter et angrep av feber gikk bort den 28. mai 1892 i en alder av syttifem år. Blant de siste tavler han åpenbarte, var hans testament, som han skrev egenhendig og undertegnet og forseglet på behørig vis. Ni dager etter hans

død ble seglene brutt av hans eldste sønn i nærvær av familien og noen få venner og innholdet av det korte, men bemerkelsesverdige dokumentet ble bekjentgjort. Ved dette testamentet ble 'Abdu'l-Bahá innsatt som sin fars representant og fortolker av hans lære, og Bahá'u'lláhs familie og slektninger og alle troende ble pålagt å vende seg til ham og adlyde ham. Ved denne ordningen ble sektvesen og splittelse forhindret og Sakens enhet sikret.

Bahá'u'lláh som profet

DET ER VIKTIG Å HA KLARE forestillinger om Bahá'u'lláhs stilling som profet. Som andre guddommelige manifestasjoners uttalelser kan også hans deles i to klasser; i den ene skriver eller taler han ganske enkelt som et menneske som av Gud er betrodd et budskap til sine medmennesker, mens ordene i den andre klassen fremstår som Guds egen ytring.

Han skriver i *Visshetens bok (Kitáb-i-Íqán)*:

Hver av de lyskilder som stiger fra dens evige hellighets daglysninger, har vi allerede på de foregående sider tillagt to stader. Et av disse stader, vesensenhetens stade, har vi alt forklart. "Vi gjør ingen forskjell på noen av dem" [Koranen 2:131] Det annet er særpregets stade og vedrører den skapte verden og dens begrensninger. I denne henseende har hver av Guds manifestasjoner en egen personlighet, en bestemt foreskrevet livsoppgave, en forutbestemt åpenbaring og særskilt angitte begrensninger. Hver av dem er kjent under et forskjellig navn, er kjennetegnet ved en spesiell egenskap, gjennomfører en bestemt oppgave og er betrodd en særlig åpenbaring. Som han sier: "Av disse sendebud har Vi favorisert noen fremfor andre, noen har Gud talt til, andre har Han gitt en høyere plass. Vi gav Jesus,

Marias sønn, klare bevis og støttet ham med Den Hellige Ånd." [Koranen 2:253] ...

Når man betrakter disse værens-essenser med utgangspunkt i deres enhet og sublim løsevethet, har derfor egenskapene guddomsnatur, guddommelighet, overopphøyet alene-væren og innerste essens vært og er anvendelige på dem, siden de alle har tilhold på den guddommelige åpenbarings trone og har inntatt den guddommelige skjulthets sete. Gjennom deres tilsynekomst trer Guds åpenbaring frem, og ved deres åsyn blir Guds skjønnhet åpenbart. Slik har det seg at Guds egen tale er hørt ytret av disse manifestasjoner av det guddommelige vesen.

Når man betrakter dem i lys av deres annet stade – statet for særpreg, differensiering, verdslige begrensninger, kjennetegn og normer – tilkjennegir de absolutt treldom, den ytterste armod og fullstendig selvutslettelse. Som han har sagt: "Jeg er Guds tjener. ... Jeg er bare et vanlig menneske som dere."

Dersom en av Guds altomfavnende manifestasjoner skulle si: "Jeg er Gud," da taler han sannelig sannheten, og derom hersker det ingen tvil. For det er gjentagne ganger blitt vist at gjennom deres åpenbaring, deres egenskaper og navn fremtrer Guds åpenbaring, hans egenskaper og hans navn i verden. Således har han åpenbart: "Det var ikke dere som hugget dem ned, men det var Gud som gjorde det!" [Koranen 8:17] Og han sier også: "De som gir deg sin troskapsed erklærer faktisk troskap overfor Gud." [Koranen, 48:10] Og om en av dem skulle si: "Jeg er Guds sendebud," taler han også sannhet, den utvilsomme sannhet. På samme måte sier han: "Muhammed er ikke far for noen av dere, men Guds sendebud." [Koranen 33:40] Sett i dette lys er de alle bare sendebud for denne ideelle Konge, denne uforanderlige essens. Og hvis de alle skulle erklære: "Jeg er profetenes segl," så sier de sannelig bare

sannheten, hevet over den ringeste skygge av tvil. For de er alle kun én person, én sjel, én ånd, ett vesen, én åpenbaring. De er alle åpenbaringer av "begynnelsen" og "enden," den "første" og den "siste," den "synlige" og den "skjulte" – som alle gjelder ham som er åndenes innerste Ånd og essensenes evige Essens. Og om de skulle si: "Vi er Guds tjenerne," så er også dette en åpenbar og uomtvistelig kjensgjerning. For de er gjort åpenbare i det mest fullkomne tjenerstade, et stade som intet menneske overhodet kan oppnå maken til. I øyeblikk da disse essenser befant seg dypt nedsenket i en urgammel og evigvarende hellighets oseaner, eller da de svevet til de guddommelige mysteriers høyeste tinder, hevdet de derfor at deres ytring var guddommens røst, Guds egen kallen. Hvis skarpsindighetens øye skulle bli åpnet, ville det innse at de i denne selvsamme tilstand har betraktet seg selv som fullstendig utslettet og ikke-eksisterende overfor hans åsyn som er den altgjennomtrengende, den uforgjengelige. Det synes meg som de har betraktet seg selv som det rene intet og regnet sitt navns nevning i denne forgård som en blasfemisk handling. For i en slik forgård er det minste hint om en selv et tegn på selvhevdelse og uavhengig eksistens. For dem som har nådd denne forgård, er en slik antydning i seg selv en alvorlig overtredelse. Hvor langt alvorligere ville det ikke være dersom noe annet skulle bli nevnt i dette nærvær, dersom menneskets hjerte, tunge, sinn eller sjel skulle være opptatt av noen annen enn den høyt elskede, om dets øyne skulle skue noe annet åsyn enn hans skjønnhet, om dets ører skulle lytte til noen annen melodi enn hans stemme eller dets føtter betre noen annen sti enn hans sti.

Guds bris beveger seg på denne dag, og hans ånd har gjennomtrengt alle ting. Utstrømningen av hans nåde er slik at pennen stanser og tungen forstummer.

I kraft av dette stade har de tilskrevet seg selv guddommens stemme og lignende, mens de i kraft av sitt budbringerstade har erklært å være Guds sendebud. I hvert tilfelle har de ytret seg på en måte som ville samsvare med anledningsens behov og har tillagt seg selv alle disse erklæringer, som strekker seg fra den guddommelige åpenbaring til den skapte verden og fra guddommens rike helt til den jordiske tilværelses område. Således har det seg at hva de enn måtte uttale, om det henhører til domenet guddom, herredømme, profetskap, budbringergjerning, beskytterembete, apostelgjerning eller tjenerstade, så er alt sant, uten enhver skygge av tvil. Derfor må disse uttalelser som vi har sitert til støtte for vårt resonnement, overveies nøye, slik at de avvikende utsagn fra den usynliges manifestasjoner og hellighetens daglysninger kan opphøre å ryste sjelen og forvirre sinnet.” – *Kitáb-i-Íqán*.

Når Bahá'u'lláh taler som menneske, er det den dypeste ydmykhetens stade, “tilintetgjørelsen i Gud”, han hevder å befinne seg på. Det som utmerker manifestasjonen, i hans menneskelige personlighet, fremfor andre mennesker, er hans fullstendige selvfornektelse så vel som hans evners fullkommenhet. Under alle tilskikkelser er han – som Jesus i Getsemane – i stand til å si: “Men la ikke min vilje skje, men din!” Således sier Bahá'u'lláh i sin epistel til sjahen:

“O konge! Jeg var bare et menneske som alle andre, i søvn på mitt leie, da se – den overmåte herliges briser strøk hen over meg og gav meg kunnskap om alt som har vært. Dette er ikke en ting fra meg, men fra en som er allmektig og allvitende. Og han bød meg oppløfte min røst mellom himmel og jord, og av den grunn ble jeg utsatt for det som har fått tårene til å renne hos ethvert forstandig menneske. Den lærdom som er vanlig blant menneskene, har

jeg ikke studert, og jeg har ikke gått på deres skoler. ... Dette er kun et blad som din Herre, den allmektige, den høylovede, har rørt ved sin viljes vinder. Kan det være i ro når de stormfulle vinder blåser? Nei, ved ham som er alle navns og egenskapers Herre! De beveger det slik de ønsker ... Det flyktige er som intet overfor ham som er den evig forblivende. Hans altbetvingende bud har nådd meg og fått meg til å prise ham blant alle mennesker. Jeg var sannelig som død da hans befaling ble uttalt. Din Herre, den medlidende, den barmhjertige, forvandlet meg ved sin viljes hånd. Formår noen av seg selv å utsi det som alle mennesker, høye og lave, vil protestere mot ham for? Ved ham som lærte Pennen de evige mysterier: nei, det kan kun den som er blitt styrket av den allmektiges, den altformåendes nåde.” – *The Summons of the Lord of Hosts*, Lawḥ-i-Sulṭán (Tavle til kongen av Persia).

Likesome Jesus vasket sine disiplers føtter, pleide Bahá'u'lláh av og til å lage mat og å utføre annet enkelt arbeid for sine tilhengere. Han var en tjenernes tjener og satte sin ære i å tjene; han var tilfreds med å sove på et nakent gulv om nødvendig, å leve på brød og vann, eller endog til tider på det han kalte “guddommelig føde”, det vil si – sult! Hans fullkomne ydmykhet gav seg til kjenne i hans ærbødighet for naturen, for den menneskelige natur, og især for hellige, profeter og martyrer. Til ham talte alt om Gud, fra det minste til det største.

Hans menneskelige personlighet var blitt valgt av Gud til å være den guddommelige forkynner i tale og skrift. Det var ikke av egen vilje han hadde påtatt seg denne ytterst vanskelige og krevende stilling. Som Jesus sa: “Min Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi,” så sa Bahá'u'lláh: “... om det hadde vært noen fortolker eller taler å se, ville vi ikke ha gjort oss til gjenstand for folkets klander, spott og baktalelse.” (Ishráqát-tavlen.) Men den guddommelige kallen var tydelig og bydende,

og han adlød. Guds vilje ble hans vilje, og Guds velbehag hans velbehag, og med “strålende føyelighet” erklærte han: “Sannelig sier jeg: Hva som enn inntreffer på Herrens sti, er sjelen velbehagelig og er hjertets ønske. På hans sti er dødelig gift ren honning og enhver lidelse en munnfull krystallklart vann.” – *Epistle to the Son of the Wolf*.

Til andre tider taler Bahá'u'lláh, som vi har nevnt, “fra guddommens stade”. I disse ytringene er hans menneskelige personlighet så fullstendig underordnet at den er latt fullstendig ute av betraktning. Gjennom ham taler Gud til sine skapninger, forkynner dem sin kjærlighet, lærer dem sine egenskaper, gir sin vilje til kjenne, kunngjør sine lover til veiledning for dem og ber til fordel for deres kjærlighet, troskap og tjeneste.

I Bahá'u'lláhs skrifter skifter uttrykket ofte fra den ene av disse former til den annen. Iblant er det ganske tydelig at det er mennesket som taler, men så fortsetter talen plutselig som om Gud talte i første person. Men selv når Bahá'u'lláh taler som menneske, taler han som Guds budbringer, som et levende eksempel på full hengivelse under Guds vilje. Hele hans liv ledes av Den hellige ånd. Derfor kan det ikke trekkes noen bestemt grense mellom det menneskelige og guddommelige i hans liv eller lære. Gud sier til ham:

I mitt tempel sees intet annet enn Guds tempel, og i min skjønnhet intet annet enn hans skjønnhet, og i mitt vesen intet annet enn hans vesen, og i mitt selv intet annet enn hans selv, og i min bevegelse intet annet enn hans bevegelse, og i min føyelighet intet annet enn hans føyelighet, og i min penn intet annet enn hans penn, den mektige, den høyt lovpriste. Intet annet enn sannheten har vært i min sjel, og intet annet enn Gud kunne sees i meg. – *The Summons of the Lord of Hosts*, Súriy-i-Haykal.

Hans livsoppgave

BAHÁ'U'LLÁHS OPPGAVE I VERDEN er å skape enhet – hele menneskehetens enhet i og gjennom Gud. Han sier: – “Den aller herligste frukt på kunnskapens tre er dette opphøyede ord: Dere er alle frukter på ett tre og blader på én gren. La ikke et menneske være stolt av å elske sitt land, la ham heller være stolt av å elske menneskeheten.”

Tidligere profeter har båret bud om en tid med “fred på jorden blant mennesker Gud har glede i” og har ofret livet for å fremskynde dens komme, men alle og enhver av dem har tydelig erklært at denne velsignede fullbyrdelsen først ville nås når “Herren kommer” i de siste dager, når de onde skulle dømmes og de rettskafne belønnes.

Zoroaster forutsa tre tusen års kamper før Sháh Bahrám, verdensfrelseren, skulle komme og overvinne Ahríman, den onde ånd, og grunnlegge rettferdighetens og fredens rike.

Moses spådde en lang utlendighets tid, forfølgelse og undertrykkelse for Israels barn, før “hærskarenes Gud” skulle komme og samle dem fra alle land, ødelegge undertrykkerne og opprette sitt rike på jord.

Kristus sa: “Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden. Jeger ikke kommet for å bringe fred, men sverd” (Matt. 10:34), og han forutsa en tid med krig og rykter om krig, med motgang og lidelser som skulle vedvare inntil Menneskesønnen skulle komme “i sin Fars herlighet”.

Muhammed erklærte at Allah hadde satt fiendskap og hat blant både jøder og kristne for deres onde gjerningers skyld, og at dette ville vare til oppstandelsens dag, da han ville fremstå for å dømme dem alle.*

Bahá'u'lláh kunngjør på den annen side at han er den som er lovet av alle disse profetene – den guddommelige manifestasjon i hvis tid fredens rike virkelig vil bli opp-

* Se sitater fra Koranen i kapittel 13.

rettet. Denne erklæringen er makeløs og enestående, og likevel passer den vidunderlig med tidens tegn og alle de store profeters profetier. Med uforlignelig klarhet og bredde åpenbarte Bahá'u'lláh middelet til å skape fred og enhet for menneskeheten.

Det er sant at siden Bahá'u'lláhs komme har det til nå vært krig og ødeleggelse i et omfang uten like, men det er nettopp hva alle profetene har forutsagt ville hende ved daggryet for "Herrens dag ... den store og skremmende", og det er derfor bare en bekreftelse på at dagen da "Herren kommer" ikke bare er nær, men allerede er en fullbyrdet kjensgjerning. Ifølge Kristi lignelse må vingårdens herre gjøre ende på de dårlige vinbøndene før han gir vingården til andre, som vil gi ham frukten når høsten kommer. Betyr ikke dette at ved Guds komme venter forferdelige ødeleggelser disse despotiske regjeringer, havesyke og intolerante prester, mullaer og tyranniske ledere, som gjennom århundrer lik onde vingårdsmenn har vanstyrt jorden og misbrukt fruktene?

Det kan komme fryktelige begivenheter og ulykker uten like ennå noen tid på jorden, men Bahá'u'lláh forsikrer oss at om ikke lenge skal "Disse fruktesløse stridigheter, disse ødeleggende kriger ... vike, og 'Den største fred' skal komme." Krig og stridigheter er blitt så uutholdelige i sin ødeleggende kraft at menneskeheten *må* fri seg fra dem eller gå til grunne.

"Tidens fylde" er kommet, og med den den lovede redningsmann.

Hans skrifter

BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER ER meget omfattende – de omhandler enhver fase i menneskets liv, individuelt og sosialt, materielt og åndelig; de fortolker gamle og moderne skrifter, med

profetiske forventninger om både den nære og fjerne fremtid.

Omfanget og nøyaktigheten av hans kunnskap var forbløffende. Han kunne på en overbevisende og myndig måte sitere og fortolke skriftsteder fra de forskjellige religioner som hans korrespondenter eller de spørrende var fortrolige med, skjønt det var flere av de omhandlede bøkene han øyensynlig aldri hadde hatt ordinær adgang til. Han erklærer i *Epistle to the Son of the Wolf* at han aldri hadde lest Bayánen, og likevel vitner hans egne skrifter om fullkommen kjennskap til og forståelse av Bábs åpenbaring. (Báb forteller, som vi har sett, at hans åpenbaring, Bayánen, var inspirert av og utsprunget "fra ham som Gud skal åpenbare"!.) Med unntak av ett eneste besøk av professor Edward Granville Browne, som han i 1890 innvilget fire samtaler, som hver varte fra tjue til tretti minutter, hadde han ingen anledninger til samkvem med opplyste tenkere fra Vesten; likevel viser hans skrifter en fullstendig forståelse av den vestlige verdens sosiale, politiske og religiøse problemer, og selv hans fiender måtte innrømme at hans visdom og kunnskaper var uforlignelige. De velkjente forholdene under hans lange fengsling gjør det umulig å tvile på at den rike visdommen i hans skrifter må stamme fra en åndelig kilde, ganske uavhengig av de alminnelige midler til studium eller læring og hjelp fra bøker eller lærere.*

Av og til skrev han på moderne persisk, sine landsmenns alminnelige språk, som er sterkt blandet med arabisk. Til andre tider, når han henvendte seg til lærde tilhengere av Zoroaster, skrev han det reneste klassiske persisk. Han skrev

* Da 'Abdu'l-Bahá ble spurt om Bahá'u'lláh spesielt hadde studert Vestens skrifter og grunnet sin lære i overensstemmelse med dem, sa han at Bahá'u'lláhs bøker, som var skrevet og trykket for så lenge siden som i 1870-årene, inneholdt de idealer som nå er så velkjente i Vesten, skjønt disse ideene på den tid hverken var blitt trykket eller tenkt på der.

også flytende arabisk, noen ganger meget enkelt, andre ganger i klassisk stil, i en viss likhet med Koranen. Hans fullkomne beherskelse av disse forskjellige språk og stilarter var bemerkelsesverdig fordi han så fullstendig manglet litterær utdanning.

I noen av hans skrifter er hellighetens vei beskrevet i så enkle vendinger at "Ingen som går på veien, selv ikke dårer, skal gå seg vill" (Jes. 35:8). I andre er det en rikdom av poetiske bilder, dyp filosofi og hentydninger til islamske, zoroastriske og andre skrifter eller til persisk og arabisk litteratur og legender, så at bare dikteren, filosofen eller den lærde helt ut kan forstå å verdsette dem på behørig vis. Atter andre handler om det åndelige livets fremskredne stadier og kan bare forstås av dem som allerede har tilbakelagt de tidligere stadiene. Hans verker er som et gavmildt bord, forsynt med mat og delikatesser som passer for alle virkelige sannhetssøkeres behov og smak.

Det er av denne grunn hans Sak gjorde inntrykk på de lærde og kultiverte, åndelige diktere og velkjente forfattere. Selv noen av sufienes og andre sekters ledere og noen av de politiske ministre som var forfattere, følte seg tiltrukket av hans ord, for de overgikk alle andres i skjønnhet og åndelig meningsdybde.

Bahá'í-ånden

FRA SITT FENGSEL i det fjerne 'Akká rystet Bahá'u'lláh sitt fødeland Persia i dets grunnvoller; og ikke bare Persia; han skapte bevegelse i hele verden og vedblir å gjøre det. Ånden som besjelet ham og hans tilhengere, var alltid mild, høflig og tålmodig, men var likevel en kraft med forbausende vitalitet og overnaturlig makt. Den avstedkom det tilsynelatende umulige. Den forandret den menneskelige natur. Mennesker

som gav seg inn under dens innflytelse, ble nye skapninger. De var fylt av en kjærlighet, tro og begeistring som lot denne verdens gleder og sorger være bare som støv i vektskålen. De var rede til å møte livsvarige lidelser eller en voldsom død med fullkommen sinnsro, nei, med strålende glede, sterke i sin fryktløse tillit til Gud.

Det vidunderligste av alt var at deres hjerter var så breddfulle av gleden ved det nye liv at det ikke var plass til bitre eller hevngjerrige tanker mot undertrykkerne. De holdt helt opp med å bruke vold i selvforsvar, og istedenfor å klage over sin skjebne, betraktet de seg som de heldigste mennesker, som hadde fått det privilegium å motta denne nye og herlige åpenbaringen og å vitne om dens sannhet ved sin livsførsel eller ved å utgyte sitt blod. Deres hjerter kunne sannelig synge av glede, for de trodde at Gud, den opphøyede, den evige, den elskede, hadde talt til dem gjennom menneskelige lepper, hadde kalt dem til å være hans tjenere og venner, var kommet for å opprette sitt rike på jord og for å bringe fredens uvurderlige velsignelse til en krigsherjet, konfliktfylt verden.

Slik var den tro som Bahá'u'lláh inspirerte til. Han kunn gjorde sitt livskall slik Báb hadde forutsagt at han ville, og takket være hans store forløpers oppofrende arbeid var tusener rede til å juble over hans komme – tusener som hadde rystet av seg all overtro og fordom og nå ventet med rene hjerter og åpne sinn på åpenbaringen av Guds lovede herlighet. Fattigdom og lenker, simple kår og ytre forsmedelser kunne ikke skjule deres Herres åndelige herlighet for dem – nei, disse mørke jordiske omgivelsene tjente bare til å høyne glansen av hans sanne herlighet.

4

‘ABDU’L-BAHÁ: BAHÁS TJENER

*Når mitt nærværs osean har ebbet ut og min
åpenbarings Bok er avsluttet, vend dere da hen
til ham som Gud har ment, som har vokst frem fra
denne Urgamle Rot.*

– Bahá’u’lláh, *Kitáb-i-Aqdas*

Fødsel og barndom

‘ABBÁS EFFENDI, SOM SENERE tok tittelen ‘Abdu’l-Bahá (dvs. Bahás tjener), var eldste sønn av Bahá’u’lláh. Han ble født i Tíhrán kort før midnatt den 23. mai 1844,* samme kveld som Báb bekjentgjorde sitt livskall.

Han var ni år gammel da hans far, som han allerede da elsket med inderlig hengivenhet, ble kastet i Tíhráns fangehull. Pøbelen plyndret deres hus, og familien ble frastjålet alt den eide og latt tilbake i stor fattigdom. ‘Abdu’l-Bahá forteller at han en dag fikk tillatelse til å komme inn i fengselsgården for å se sin elskede far, når han kom ut på sin daglige luftetur. Bahá’u’lláh var forferdelig forandret, så syk at han knapt

* Første dag i muharram, 1235 e. h. (e. h.= e. hijra, Muhammeds flukt fra Mekka til Medina i 622 e.Kr.)

kunne gå, hår og skjegg var ukjemmet, halsen var hudløs og opphovnet av trykket av en tung stålkrage, kroppen var bøyd under vekten av lenker, og synet gjorde et uutslettelig inntrykk på guttens følsomme sinn.

I det første året av oppholdet i Bagdad, ti år før Bahá'u'lláh offentlig erklærte sitt livskall, førte 'Abdu'l-Bahás klare innsikt ham, da bare ni år gammel, til den betydningsfulle oppdagelsen at hans far virkelig var den lovede, hvis åpenbaring alle bábíer ventet på. Omtrent seksti år etter beskrev han øyeblikket da denne overbevisningen plutselig overvældet hele hans vesen:

Jeg er Den velsignede fullkommenhets tjener. I Bagdad var jeg bare et barn. Der og da meddelte han meg Ordet, og jeg trodde på ham. Straks han hadde forkynt meg Ordet, kastet jeg meg ned for hans hellige føtter og bønnfalt ham om å godta mitt blod som et offer på hans sti. Offer! Hvor liflig jeg finner dette ord! For meg finnes det ingen større gave enn denne! Hvilken større herlighet kan jeg vel forestille meg enn å se denne hals i lenker for hans Sak, disse føtter i fotjern av kjærlighet til ham, dette legeme lemlestet eller kastet ut i havets dyp for hans Sak! Hvis vi virkelig er oppriktige i vår kjærlighet til ham – hvis jeg virkelig er hans oppriktige tjener, da må jeg ofre mitt liv, mitt alt ved hans velsignede terskel. – *Diary of Mírzá Aḥmad Sohrab*, januar 1914.

På denne tiden begynte hans venner å kalle ham "Guds mysterium," en tittel Bahá'u'lláh hadde gitt ham, og som han ble alminnelig kjent under mens de oppholdt seg i Bagdad.

I de to årene hans far oppholdt seg i ødemarken, var 'Abbás dypt fortvilet. Hans største trøst var å avskrive og lære utenat Bábs tavler, og han tilbrakte mye tid i ensom meditasjon. Da hans far til sist vendte tilbake, ble gutten overvældet av glede.

Ungdom

FRA DEN TID AV ble han sin fars nærmeste fortrolige ledsager og så å si beskytter. Skjønt han var ganske ung, viste han allerede forbausende skarpsindighet og dømmekraft, og han påtok seg oppgaven med å tale med alle de tallrike besøkende som kom for å treffe hans far. Hvis han skjønnte at det var ekte sannhetssøkere, gav han dem foretrede, men ellers tillot han dem ikke å besvære Bahá’u’lláh. Ved mange anledninger hjalp han sin far med å besvare spørsmål og løse vanskeligheter for disse besøkende. Da for eksempel en av sufi-lederne ved navn ‘Alí Shawkat Páshá bad om en forklaring på setningen “Jeg var en skjult gåte”, som forekommer i en kjent islamsk overlevering,* henvendte Bahá’u’lláh seg til “Guds mysterium”, ‘Abbás, og bad ham skrive forklaringen. Gutten, som da var omkring femten eller seksten år, forfattet straks en vektig epistel med en så opplysende fortolkning at det forbauset pasjaen. Denne epistelen er nå vidt utbredt blant bahá’íene og er også velkjent av mange utenfor bahá’í-troen.

På denne tiden besøkte ‘Abbás ofte moskeene, hvor han diskuterte teologiske spørsmål med de skriftlærde og lærde menn. Han oppholdt seg aldri ved noen skole eller universitet, hans far var hans eneste lærer. Hans yndlingsfornøyelse var å ri til hest, noe han satte veldig stor pris på.

Etter Bahá’u’lláhs erklæring i hagen utenfor Bagdad ble ‘Abdu’l-Bahás hengivenhet for sin far større enn noensinne. På den lange reisen til Konstantinopel passet han på Bahá’u’lláh natt og dag, idet han red ved siden av hans vogn og holdt vakt nær hans telt. Så vidt mulig lettet han sin far for alle arbeider og plikter i husholdningen og ble hele familiens støtte og trøst.

I løpet av årene da de oppholdt seg i Adrianopel, gjorde ‘Abdu’l-Bahá seg avholdt av alle. Han underviste mye og ble

* Overleveringen er sitert i en tavle av Bahá’u’lláh; se kapittel 5.

alminnelig kjent som "Mesteren". I 'Akká, da nesten alle var syke av tyfus, malaria og dysenteri, vasket han de syke, pleide dem, gav dem mat og våket over dem uten å unne seg selv noen hvile, inntil han var helt utmattet og selv fikk dysenteri; han var meget syk og svevet i stor fare i omtrent en måned. I 'Akká som i Adrianopel lærte alle samfunnsklasser, fra guvernøren til den usleste tigger, å elske og å respektere ham.

Ekteskap

FØLGENDE ENKELTHETER OM 'Abdu'l-Bahás giftermål ble velvilligst gitt forfatteren av en perser som har skrevet om bahá'í-troens historie:

I 'Abdu'l-Bahás ungdom var spørsmålet om et passende giftermål for ham naturligvis av stor interesse for de troende, og det var mange som gjerne ville sikre sin familie denne hederskronen. Men i lang tid viste ikke 'Abdu'l-Bahá noen tilbøyelighet til å ville gifte seg, og ingen forstod visdommen ved dette. Siden ble det imidlertid kjent at det var en pike som var bestemt til å bli 'Abdu'l-Bahás hustru. Hun ble født etter at hennes foreldre var blitt velsignet av Báb i Işfahán. Hennes far var Mírzá Muḥammad 'Alí, onkel av "Martyrenes konge" og "Martyrenes elskede", og hun tilhørte en av de store og noble familier i Işfahán. Da Báb var i Işfahán, hadde Muḥammad 'Alí ingen barn, men hans hustru lengtet etter å få barn. Da Báb hørte dette, gav han Muḥammad 'Alí en del av sitt måltid og bød ham å dele det med hustruen. Etter at de hadde spist av denne føde, viste det seg snart at deres lenge nærrede ønske om å bli foreldre skulle oppfylles, og da tiden var inne, ble det født en datter

som fikk navnet Munírih Khánum.* Senere fikk de en sønn, som de gav navnet Siyyid Yaḥyá, og siden fikk de flere barn. Etter en tid døde Munírihs far, hennes fettere led martyrdøden ved Zillu’s-Sulṭáns og mullaenes hender, og familien opplevde stor nød og bitter forfølgelse fordi de var bahá’ier. Bahá’u’lláh gav da Munírih og hennes bror Siyyid Yaḥyá tillatelse til å komme til ‘Akká for å få beskyttelse. Bahá’u’lláh og hans hustru Navváb, ‘Abdu’l-Bahás mor, viste Munírih slik vennlighet og gunst at andre forstod at de ønsket hun skulle bli ‘Abdu’l-Bahás hustru. Foreldrenes ønske ble også ‘Abdu’l-Bahás ønske. Han nærer varme følelser av kjærlighet og hengivenhet for Munírih, som hun fullt ut gjengjeldte, og etter kort tid ble de forenet i ekteskap.

Ekteskapet viste seg å være meget lykkelig og harmonisk. Av barna som de fikk, har fire døtre overlevd den lange, strenge fengselstiden, og ved sin vakre, oppofrende livsførsel har de gjort seg elsket av alle som har fått det privilegium å kjenne dem.

Paktens midtpunkt

BAHÁ’U’LLÁH TILKJENNEGAV på mange måter at ‘Abdu’l-Bahá skulle lede Saken når han selv var gått bort. Mange år før sin død erklærte han dette på en tilsløret måte i sin *Kitáb-i-Aqdas*. Ved mange anledninger henviste han til ‘Abdu’l-Bahá som “Midtpunktet for min Pakt,” “Den største gren,” “Grenen fra den eldgamle rot”. Vanligvis talte han om ham som “Mesteren” og forlangte av hele familien at de skulle behandle ham med særskilt ærbødighet; og i sitt testament gav han uttrykkelig

* Det er av interesse å sammenligne denne historien med det som fortelles om døperen Johannes’ fødsel. Se Lukas-evangeliet, kapittel 1.

befaling om at alle skulle vende seg til ham og adlyde ham.

Etter at "Den velsignede skjønnhet" (som Bahá'u'lláh i alminnelighet ble kalt av sin familie og de troende) var gått bort, tiltrådte 'Abdu'l-Bahá stillingen som Sakens overhode og lærens autoriserte fortolker, som hans far så tydelig hadde bestemt ham til. Dette ble imidlertid ikke tålt av enkelte av hans slektninger og noen andre, og disse ble like så bitre motstandere av 'Abdu'l-Bahá som Şubḥ-i-Azal hadde vært av Bahá'u'lláh. De forsøkte å vekke strid blant de troende, og da dette ikke lyktes dem, fremla de forskjellige falske anklager mot 'Abdu'l-Bahá overfor den tyrkiske regjeringen.

Etter sin fars anvisning lot 'Abdu'l-Bahá oppføre en bygning på skråningen av Karmelfjellet, ovenfor Haifa, som var bestemt til å bli det permanente hvilested for Bábs jordiske levninger, og det skulle dessuten inneholde et antall rom for møter og gudstjenester. Fiendene angav overfor myndighetene at denne bygningen var ment som en festning, og at 'Abdu'l-Bahá og hans tilhengere ville forskanse seg der, trosse regjeringen og arbeide for å ta den nærliggende delen av Syria i besittelse.

Fornytt strengt fangenskap

SOM FØLGE AV DENNE og andre like grunnløse anklager ble 'Abdu'l-Bahá og hans familie i 1901, etter at de i over tjue år fritt hadde kunnet bevege seg innenfor noen kilometer omkring 'Akká, igjen holdt i strengt fangenskap innenfor fengselsbyens murer, i over sju år. Dette hindret ham imidlertid ikke i effektivt å utbre bahá'í-budskapet gjennom Asia, Europa og Amerika. Horace Holley skriver følgende om denne perioden:

Til 'Abdu'l-Bahá, som lærer og venn, kom menn og kvinner av enhver rase, religion og nasjonalitet. De satt ved hans

bord som ærede gjester og fremla for ham de sosiale, åndelige eller moralske spørsmål som hver av dem var mest opptatt av; og etter et opphold som varte fra noen timer til mange måneder, vendte de hjem inspirert, fornyet og opplyst. Verden har sikkert aldri eid et så gjestfritt hus som dette.

Innenfor dets dører smeltet hinduenes strenge kaste-forskjell bort, jødernes, de kristnes og muslimeses rasefordommer ble glemt; og enhver konvensjonell regel, unntatt den sentrale loven om hjertevarme og et søkende sinn, brøt sammen under husherrens forenende kjærlighet og ble bannlyst og forbudt av den. Det var som en kong Arthur og det runde bord ... men en Arthur som slo kvinner så vel som menn til riddere og sendte dem ut, ikke med sverdet, men med Ordet. – *The Modern Social Religion*, Horace Holley.

Gjennom disse årene førte 'Abdu'l-Bahá en enorm korrespondanse med troende og interesserte over hele verden. I dette arbeidet fikk han god hjelp av sine døtre og i tillegg av flere tolker og sekretærer.

Mye av sin tid brukte han til hjemmebesøk hos de syke og ulykkelige; og i 'Akkás fattigste kvarterer var ingen mer velkommen enn "Mesteren". En pilegrim som besøkte 'Akká på denne tiden, skriver:

'Abdu'l-Bahá pleier hver fredag morgen å utdele almisser til de fattige. Av sine egne knappe midler gir han litt til hver eneste av de trengende som kommer for å be om hjelp. I morges var det en kø på omtrent hundre, noen sittende, andre krypende sammen på den åpne gaten utenfor 'Abdu'l-Bahás hus. Det var et ubestemmelig utsnitt av menneskeheten. Menn, kvinner og barn av alle slag – fattige, elendige, håpløst utseende, halvnakne, mange av dem krøplinger og blinde, i sannhet tiggere, ubeskrivelig fattige – ventende,

håpende – til 'Abdu'l-Bahá kom ut gjennom døren. ... Han gikk raskt fra den ene til den andre, stanset av og til og sa et medfølende og oppmuntrende ord, la små mynter i hver ivrig utstrakte hånd, strøk et barn på kinnet, tok hånden til en gammel kvinne som hadde grepet fatt i kanten av hans drakt da han gikk forbi, talte lysets ord til gamle, blinde menn, spurte etter dem som var for svake og elendige til selv å komme etter sin lille almisse, og sendte dem deres del med en kjærlig og oppmuntrende hilsen. – *Glimpses of 'Abdu'l-Bahá*, M. J. M.

'Abdu'l-Bahás personlige behov var få. Han arbeidet sent og tidlig. To enkle måltider om dagen var nok for ham. Hans garderobe bestod av noen få klesplagg, sydd av billig tøy. Han kunne ikke holde ut å leve i overflod mens andre led nød.

Han var svært glad i barn, blomster og skjønne natur. Hver morgen ved seks-sjutiden pleide familien å komme sammen til morgenteen, og mens Mesteren nippet til sin te, sang husets småbarn bønner. Thornton Chase skriver om disse barna: "Slike barn har jeg aldri sett, så høflige, uselviske, omtenk-somme for andre, beskjedne, intelligente og raske til å gi avkall på de små ting som barn setter pris på. ..." – *In Galilee*.

"Blomsterdyrkelsen" var et trekk i livet i 'Akká som hver pilegrim tok med seg skjønne minner om. Fru Lucas skriver: "Når Mesteren innåndet blomstenes duft, er det vidunderlig å se ham. Det ser ut som hyasintens duft forteller ham noe, når han begraver ansiktet sitt i blomstene. Det er som når øret anspent lytter etter en vakker melodi – en konsentrert opp-merksomhet." – *A Brief Account of My Visit to 'Akká*.

Han likte å forære sine mange besøkende vakre og vellukt-ende blomster.

Thornton Chase sammenfatter sine inntrykk av livet i 'Akká således:

I fem dager oppholdt vi oss innenfor disse murene, fanger sammen med ham som bor i dette “Største fengsel”. Det er et fengsel hvor fred, kjærlighet og tjeneste hersker. Intet ønske, intet begjær finnes der, uten ønsket om alt godt for menneskeheten, om fred i verden, om å erkjenne Gud som far, og menneskers gjensidige rettigheter som hans skapninger, hans barn. I virkeligheten befinner det egentlige fengsel – den kvelende atmosfære, adskillelsen fra det troende hjertes ønsker, den jordiske tilværelses lenker – seg utenfor disse murene, mens frihet og Guds Ånds rene aura er innenfor. Alle vanskeligheter, all uro, alle sorger og bekymringer for verdslige ting er stengt ute derfra. – *In Galilee.*

For de fleste vil fengselslivets besværligheter fremstå som en smertelig ulykke, men for ‘Abdu’l-Bahá hadde de ingen redsler. Mens han var i fengsel, skrev han:

Sørg ikke over min fengsling og ulykke; for dette fengsel er min deilige hage, mitt paradys med herskapsboliger og mitt herredømmes trone hos menneskeheten. Ulykken i mitt fengsel er en krone som jeg er stolt av blant de rettskafne.

Enhver kan være lykkelig når han har komfort, velvære, god helse, suksess, behag og gleder; men hvis man er lykkelig og tilfreds i vanskeligheter, motgang og vedvarende sykdom, så er det beviset på edelhet.

Tyrkiske undersøkelseskommissjoner

I 1904 OG 1907 HADDE DEN tyrkiske regjering oppnevnt kommissjoner til å undersøke anklagene mot ‘Abdu’l-Bahá, og løgnaktige vitner fremla bevis mot ham. ‘Abdu’l-Bahá gjendrev alle anklagene, men sa seg villig til å underkaste seg hvilken

som helst dom retten ville velge å pålegge ham. Han erklærte at om de ville kaste ham i fengsel, dra ham gjennom gatene, forbanne ham, spytte på ham, steine ham, overøse ham med all slags skjensel, henge ham eller skyte ham, ville han likevel være lykkelig.

Mellom undersøkelseskommisjonens rettsmøter levde han sitt alminnelige liv i den største sinnsro, plantet frukttrær i en hage og presiderte ved et bryllup med den verdighet og utstråling som åndelig frihet gir. Den spanske konsul tilbød å skaffe ham sikker reise til hvilken som helst fremmed havn han måtte velge, men dette tilbudet avslo han på en takknemlig, men bestemt måte, med den forklaring at hva følgene enn ble, måtte han følge i Bábs og Den velsignede fullkommenhets fotspor, som aldri hadde forsøkt å redde seg selv eller å unnfly sine fiender. Imidlertid oppfordret han de fleste bahá'ier til å forlate omegnen av 'Akká, som var blitt meget farlig for dem, og ble selv tilbake med noen få trofaste for å avvente sin skjebne.

De fire korruperte embetsmennene som den siste undersøkelseskommisjonen bestod av, kom til 'Akká tidlig på vinteren 1907; de ble der en måned og reiste så til Konstantinopel etter å ha endt sin såkalte "undersøkelse", forberedt på å rapportere at anklagene mot 'Abdu'l-Bahá var blitt bevist, og å anbefale at han skulle forvises eller henrettes. Men ikke før var de kommet tilbake til Tyrkia, så brøt revolusjonen ut, og de fire kommisjonærene, som hørte til det gamle styre, måtte flykte for livet. Ungtyrkerne kom til makten, og alle politiske og religiøse fanger i hele Det ottomanske rike ble frigitt. I september 1908 ble 'Abdu'l-Bahá satt fri, og året etter ble sultan 'Abdu'l-Zamíd (Abdülhamit) selv en fange.

Reiser til Vesten

ETTER SIN FRIGIVELSE fortsatte ‘Abdu’l-Bahá det samme helige livet, stadig opptatt med å undervise, korrespondere og hjelpe syke og fattige, bare med unntak av at han flyttet fra ‘Akká til Haifa, og fra Haifa til Alexandria, inntil han i august 1911 la ut på sin første reise til den vestlige verden. På sine reiser i Vesten traff ‘Abdu’l-Bahá mennesker av enhver overbevisning og oppfylte i fullt mål Bahá’u’lláhs bud: “Omgås alle mennesker med glede og elskverdighet.” Han kom til London tidlig i september 1911 og tilbrakte en måned der. I løpet av den tiden talte han til pastor R. J. Campbells menighet i City Temple og til erkediakon Wilberforces menighet i St. John, Westminster og var til frokost hos borgermesteren. Derpå fortsatte han til Paris, hvor han daglig holdt foredrag og talte til ivrige tilhørere av mange nasjonaliteter og typer. I desember vendte han tilbake til Egypt, og våren etter reiste han, etter inntrengende bønner fra de amerikanske vennene, til De forente stater og ankom til New York i april 1912. I løpet av de neste ni månedene gjennomreiste han Amerika fra kyst til kyst og talte til mennesker av alle slag og samfunnslag – universitetsstudenter, sosialister, mormoner, jøder, kristne, agnostikere, esperantister, fredsvenner, klubber viet “nye tanker”, foreninger for kvinners stemmerett, og også i kirker av nesten enhver bekjennelse, og overalt var hans foredrag tilpasset tilhørerne og anledningen. Den 5. desember seilte han til Storbritannia, hvor han tilbrakte seks uker, og besøkte Liverpool, London, Bristol og Edinburgh. I Edinburgh holdt han en betydningsfull tale til esperantistene, der han sa at han hadde oppmuntret Østens bahá’íer til å studere esperanto for å fremme forståelsen mellom Østen og Vesten. Etter to måneder i Paris, tilbrakt som før i daglige intervjuer og møter, fortsatte han til Stuttgart, hvor han hadde en serie meget vellykkede møter med de tyske bahá’íene; derfra gikk reisen til Budapest

og Wien, hvor han grunnla nye grupper; i mai 1913 vendte han tilbake til Egypt og 5. desember 1913 til Haifa.

Tilbake til Det hellige land

HAN VAR DA I SITT SYTTIENDE ÅR, og hans lange og krevende arbeidsinnsats, som kulminerte i disse anstrengende vestlige reisene, hadde nedbrutt hans fysiske helse. Etter sin hjemkomst skrev han følgende gripende tavle til de troende i Østen og Vesten:

Venner, den tid kommer da jeg ikke lenger skal være hos dere. Jeg har gjort alt hva jeg kunne gjøre. Jeg har tjent Bahá'u'lláhs Sak så godt jeg maktet. Jeg har i alle år arbeidet natt og dag i hele mitt liv.

Å, hvor jeg lenges etter å se de troende påta seg ansvaret for Saken! Nå er tiden inne til å forkynne Abhás (dvs. Den herligstes) rike! Nå er enhetens og samholdets time kommet! Nå er dagen for den åndelige harmoni blant Guds venner! ...

Jeg lytter intenst mot øst og vest, mot nord og syd, om jeg kanskje skulle høre sangene om kjærlighet og broderånd lyde på de troendes møter. Mine dager er talte, og utenom dette er der ingen glede for meg.

Å, hvor jeg lenges etter å se vennene forenet som et skinnende perlekjede, som de strålende Pleiadene, som solens stråler, som gaseller på én eng!

Den mystiske nattergal synger for dem; vil de ikke lytte? Paradisets fugl kvitrer; vil de ikke høre? Abhá-rikets engel roper til dem; vil de ikke høre? Paktens sendebud bønnfaller dem; vil de ikke gi akt på det?

Åh! Jeg venter, venter på å høre det glade budskap om at de troende er legemliggjørelsen av oppriktighet og troskap,

inkarnasjonen av kjærlighet og vennskap og åpenbaringen av enhet og harmoni!

Vil de ikke glede mitt hjerte? Vil de ikke stille mine lengsler? Vil de ikke gi akt på mine bønner? Vil de ikke oppfylle mine forhåpninger? Vil de ikke besvare min appell?

Jeg venter, jeg venter tålmodig!

Bahá'í-sakens fiender, hvis håp var steget da Báb falt som offer for deres raseri, da Bahá'u'lláh ble fordrevet fra sitt fedreland og gjort til fange for livstid, og igjen ved Bahá'u'lláhs død – disse fiender fattet enda en gang nytt håp da de så 'Abdu'l-Bahás fysiske svakhet og tretthet etter hans hjemkomst fra reisene i Vesten. Men atter var deres forhåpninger dømt til å bli skuffet. Etter kort tid kunne 'Abdu'l-Bahá skrive:

Utvilsomt ville dette fysiske legeme og den menneskelige kraft ha vært ute av stand til å utholde det stadige strev og besvær ... men Den attråedes bistand og hjelp voktet og beskyttet den svake og ydmyke 'Abdu'l-Bahá. ... Noen har hevdet at det er like før 'Abdu'l-Bahá byr verden sitt siste farvel, at hans fysiske krefter er uttømt og oppbrukt, og at disse komplikasjoner om ikke lenge vil ende hans liv. Dette er fjernt fra sannheten. Om enn legemet etter paktbryternes og de forstandshemmedes ytre vurdering er svakt på grunn av prøvelser på Guds velsignede sti, er dog – Gud skje lov! – de åndelige krefter ved Den velsignede fullkommenhets forsyn helt fornyet og styrket. Gud skje takk for at ved Bahá'u'lláhs velsignelse og gunst er nå selv de fysiske kreftene fullt gjenopprettet, guddommelig glede er blitt meg til del, det høyeste glade budskap stråler og den fullendte lykksalighet fornemmes i overflod.

Både under verdenskrigen og etter dens slutt fikk 'Abdu'l-Bahá, mellom utallige andre gjøremål, tid til å skrive en rekke

herlige og inspirerende brever, som, da forbindelsene ble gjenopprettet, oppflammet de troende over hele verden til ny begeistring og iver etter å tjene. Under inspirasjonen av disse brevene gikk Saken fremover med stormskritt, og overalt viste troen tegn på ny vitalitet og kraft.

Krigstid i Haifa

VI HAR ET EIENDOMMELIG EKSEMPEL på 'Abdu'l-Bahás forutseenhet i månedene like før krigen. I fredstid var det som regel et stort antall pilegrimer i Haifa fra Persia og andre områder på kloden. Omtrent seks måneder før krigsutbruddet fremla en av de gamle bahá'íene som bodde i Haifa, en anmodning fra flere troende fra Persia om tillatelse til å besøke Mesteren. 'Abdu'l-Bahá gav ikke tillatelsen, og fra den tid sendte han litt etter litt bort de pilegrimer som var i Haifa, så at det ikke var noen tilbake ved slutten av juli 1914. I de første dagene av august, da krigens plutselige utbrudd forskrekket verden, ble det tydelig hvor klokt hans forebyggende tiltak hadde vært.

Da krigen brøt ut, ble 'Abdu'l-Bahá, som allerede hadde tilbrakt femtifem år av sitt liv i landsforvisning og fengsel, igjen den tyrkiske regjeringes fange i realiteten. Forbindelsen med venner og troende utenfor Syria var nesten helt avbrutt, og han og hans lille skare av tilhengere var igjen underkastet trange kår, knapp tilgang på mat og stor personlig fare og ulempe.

Under krigen hadde 'Abdu'l-Bahá det travelt med å avhjelpe den materielle og åndelige nød blant folk omkring seg. Han organiserte personlig vidstrakt oppdyrking av jord nær Tiberias og sørget dermed for en stor forsyning av hvete, hvorved hungersnød ble avverget ikke bare blant bahá'íene, men for hundrevis av fattige av alle religioner i Haifa og 'Akká, som han hjalp med gavmild hånd. Han sørget for alle og lindret

deres lidelser så langt som mulig. Til hundrevis av fattige gav han hver dag litt penger. I tillegg til pengene gav han brød. Hvis der ikke fantes brød, gav han dadler eller noe annet. Han dro ofte til 'Akká for å trøste og hjelpe de troende og fattige der. Under krigen holdt han daglige møter med de troende, og ved hans hjelp levde vennene lykkelig og rolig gjennom disse besværlige årene.

Sir 'Abdu'l-Bahá Abbás, K.B.E.

STOR VAR GLEDEN I HAIFA da byen den 23. september 1918 kl. 3 om ettermiddagen, etter omtrent tjuefire timers kamp, ble inntatt av det britiske og indiske kavaleri, og det ble slutt på de fryktelige krigstilstandene under det tyrkiske herredømme.

Like fra begynnelsen av den britiske besettelsen søkte store antall soldater og embetsmenn av alle klasser, selv de høyeste, intervjuer med 'Abdu'l-Bahá, og gledet seg over hans opplysende taler, hans vidsynthet og dype innsikt, hans verdige høflighet og elskverdige gjestfrihet. Regjeringens representanter var så dypt grepet av hans edle karakter og store arbeid for fred og forsoning og menneskenes sanne lykke, at han ble slått til ridder av Det britiske samvelde; seremonien fant sted i hagen hos Haifas militærguvernør den 27. april 1920.

Hans siste år

VINTEREN 1919-1920 hadde forfatteren det store privilegium å tilbringe to og en halv måned som 'Abdu'l-Bahás gjest i Haifa og få nøye innblikk i hans daglige liv. Skjønt han på den tiden var nesten syttiseks år gammel, var han ennå

bemerkelsesverdig kraftfull og utførte daglig en nesten utrolig mengde arbeid. Han var ofte meget trett, men hadde en vidunderlig evne til raskt å gjenvinne sine krefter, og han stod alltid til tjeneste for dem som trengte ham mest. Hans aldri sviktende tålmodighet, mildhet, vennlighet og takt gjorde hans nærvær lik en velsignelse. Han pleide å tilbringe en stor del av natten i bønn og meditasjon. Fra tidlig morgen til kveld, med unntagelse av en kort hvil etter lunsj, var han travelt opptatt med å lese og besvare brever fra mange land og med å ivareta alle de mangfoldige plikter som angikk husholdningen og Saken. Om ettermiddagen slappet han vanligvis litt av med en spasertur eller kjøretur, men selv da var han gjerne ledsaget av en eller to eller en gruppe pilegrimer som han samtalte med om åndelige emner, eller han fant anledning til å besøke og se til en syk eller fattig. Når han kom tilbake, pleide han å samle vennene til det sedvanlige kveldsmøtet i sin salong. Både til middag og kvelds pleide han å ha mange pilegrimer og venner som gjester og underholdt dem med muntre og humoristiske historier så vel som med innholdsrike taler om mange forskjellige emner. "Mitt hjem er latterens og munterhetens hjem," erklærte han, og slik var det virkelig. Han frydet seg over å samle folk av forskjellige raser, farger, nasjonaliteter og religioner i hjertelig vennskap og enhet om sitt gjestfrie bord. Han var i sannhet en elskelig far, ikke bare for det lille samfunnet i Haifa, men for bahá'í-samfunnet over hele verden.

'Abdu'l-Bahás bortgang

'ABDU'L-BAHÁS ALLSIDIGE VIRKSOMHET fortsatte med bare liten nedgang, til tross for hans tiltagende legemlige svakhet og tretthet, like opp til den siste eller de to siste dagene av hans liv. Fredag den 25. november 1921 overvar han middagsbønnen i moskeen i Haifa, og deretter delte han ut almisser til

de fattige slik han pleide. Etter lunsj dikterte han noen brever. Da han hadde hvilt, spaserte han i hagen og talte litt med gartneren. Om kvelden gav han en avholdt og trofast tjener av husstanden, som hadde giftet seg den dagen, sin velsignelse og gode råd, og senere holdt han det sedvanlige vennemøtet i salongen. Mindre enn tre dager senere, om natten rundt kl. 1.30 mandag 28. november, døde han så fredfullt at det for de to døtrene som våket hos ham, så ut som om han sov fredelig.

Den sørgelige nyheten spredte seg snart i byen og ble telegrafert til alle deler av verden. Neste morgen (tirsdag 29. november) fant begravelsen sted:

... en begravelse hvis like Haifa, nei, Palestina selv, sikkert aldri hadde sett. ... så dyp var den følelsen som førte så mange tusen sørgende sammen, representanter for så mange religioner, raser og språk.

Høykommisær sir Herbert Samuel, Jerusalems guvernør, Fønikias guvernør, regjeringens høyeste embetsmenn, de forskjellige lands konsuler bosatt i Haifa, lederne av de forskjellige trossamfunn, Palestinas betydningsfulle personer, jøder, kristne, muslimer, drusere, egyptere, grekere, tyrkere, kurdere og en skare av hans venner fra Amerika, Europa og hans eget land, menn, kvinner og barn, både fra høye og lave samfunnslag. ... alle, omkring ti tusen i tallet, sørget over tapet av sin elskede. ...

“O Gud, min Gud!” lød folkets enstemmige jammer. “Vår far har forlatt oss, vår far har forlatt oss!”

... de vandret langsomt oppover Karmelfjellet, Guds vingård. ... Etter to timers gange nådde de frem til hagen med Bábs grav. ... Etter hvert som det store følget stimlet sammen, hevet representanter for de forskjellige trosretninger, muslimer, kristne og jøder, stemmen i lovtale og sorg som en siste hyllest og farvel til sin elskede – noen etter øyeblikkets innskytelse, andre

forberedt, men alles hjerter var oppflammet av glødende kjærlighet til 'Abdu'l-Bahá. Så forenet var de i sin hyllest til ham som menneskeslektens vise lærer og forsoner i denne forvirrede og tunge tid at det ikke syntes noe tilbake å si for bahá'íene. – *The Passing of 'Abdu'l-Bahá*, av lady Blomfield og Shoghi Effendi.

Ni talere, alle fremtredende representanter for de muslimske, kristne og jødiske samfunn, gav veltalende og rørende vitnesbyrd om sin kjærlighet til og beundring for det rene og edle liv som nettopp var avsluttet. Så ble kisten langsomt anbrakt på sitt enkle og vigslede hvilested.

Dette var visselig en passende hyllest til minne om en som hele sitt liv hadde arbeidet for enhet i religion, rase og språk – en hyllest og samtidig et bevis på at hans livsverk ikke hadde vært forgjeves, at Bahá'u'lláhs idealer, som var hans inspirasjon, ja, selve hans liv, allerede var begynt å gjennomtrengte verden og bryte ned murene mellom sekter og kaster, som i århundrer hadde gjort muslimer, kristne, jøder og andre forskjellige grener som den menneskelige familie er blitt delt i, fremmede for hverandre.

Skrifter og foredrag

'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER er meget tallrike og har oftest form av brever til troende og spørrende. En stor del av hans taler og foredrag er også blitt nedskrevet, og mange er utgitt. Blant de tusener av pilegrimer som har besøkt ham i 'Akká og Haifa, har mange skrevet ned sine inntrykk, og mange av disse kan nå fås i trykt form.

Hans lære er således meget fullstendig bevart, og den behandler en mengde forskjellige emner. Han behandlet mange av Østens og Vestens problemer mer inngående enn hans far

hadde gjort, med en mer detaljert anvendelse av de grunnprinsippene som Bahá’u’lláh hadde gitt. En stor del av hans skrifter er ennå ikke oversatt til noe vesterlandsk språk, men tilstrekkelig mye er allerede nå tilgjengelig for å gi dyp og fylldig kunnskap om de viktigste prinsippene i hans lære.

Han snakket persisk, arabisk og tyrkisk. På reisene i Vesten ble hans taler og foredrag alltid oversatt, og mistet da i prosessen åpenbart mye av sin skjønnhet, veltalenhet og styrke, og likevel var den åndens kraft som ledsaget hans ord slik at de gjorde et dypt inntrykk på dem som hørte ham.

‘Abdu’l-Bahás stade

DEN ENESTÅENDE STILLING som ble tildelt ‘Abdu’l-Bahá av Den velsignede skjønnhet, blir antydnet i følgende avsnitt skrevet av sistnevnte: “Når mitt nærværs osean har ebbet ut og min åpenbarings Bok er avsluttet, vend dere da hen til ham som Gud har ment, som har vokst frem fra denne Urgamle Rot.” Og igjen: – “... henvis da hva enn dere ikke forstår i Boken, til ham som har vokst ut fra denne veldige Stamme.” ‘Abdu’l-Bahá selv skrev følgende: – “I henhold til den uttrykkelige teksten i *Kitáb-i-Aqdas* har Bahá’u’lláh gjort Paktens Midtpunkt til fortolkeren av sitt Ord — en Pakt så fast og mektig at helt fra tidenes morgen til denne dag har ingen religionsordning frembrakt dens like.”

‘Abdu’l-Bahás tjenende innsats for å utbre troen i øst og vest var så fullstendig at dette til tider skapte forvirring i de troendes oppfatning av hans stade. Siden bahá’íene fornemmet renheten av den ånd som kom til uttrykk i hans ord og gjerning, og siden de var omgitt av religiøse impulser som markerte sammenbruddet av deres tradisjonelle læresetninger, mente noen av dem at de æret ‘Abdu’l-Bahá ved å anse ham som en manifestasjon, eller ved å hylle ham som “Kristi gjenkomst”.

Intet voldte ham så stor sorg som denne manglende forståelsen av at hans evne til å tjene Bahá'u'lláh utsprang fra renheten av speilet som var vendt mot sannhetens sol, og ikke fra solen selv.

Enn videre hadde Bahá'u'lláhs tro, til forskjell fra forutgående religionsordninger, i seg kraften til å skape et universelt menneskelig samfunn. I løpet av årene fra 1892 til 1921 da 'Abdu'l-Bahá var troens øverste leder, vokste den gjennom etterfølgende utviklingsstadier i retning av en sann verdensorden. Dens utvikling krevde stadig ledelse og spesielle instruksjoner fra 'Abdu'l-Bahá, som alene kjente fylde av denne nye, mektige inspirasjon som var brakt til jorden i denne tidsalder. Inntil 'Abdu'l-Bahás eget testament ble kjent etter hans bortgang og dets betydning ble forklart av Shoghi Effendi, troens Beskytter, tilla bahá'íene nesten uvegerlig sin elskede Mesters veiledning samme grad av åndelig autoritet som Guds manifestasjon har.

Virkningene av en slik naiv begeistring gjør seg ikke lenger bemerket innen bahá'í-samfunnet, men med en sunnere erkjennelse av mysteriet i denne uforlignelige hengivelse og tjenende virksomhet kan bahá'íene i dag desto mer bevisst verdsette den unike karakteren av oppgaven som 'Abdu'l-Bahá gjennomførte. Troen som i 1892 syntes så svak og hjelpeløs med sitt forbilde og sin fortolker landsforvist og fengslet, har siden med uimotståelig kraft opprettet samfunn i mange land* og utfordrer svakheten i en forfallende sivilisasjon med et system av læresetninger som alene åpenbarer en fortvilet menneskehets fremtid.

'Abdu'l-Bahás testament fremstiller med fullstendig klarhet mysteriet i Bábs og Bahá'u'lláhs stader, og hans egen livsoppgave:

* I 2006: 191 uavhengige stater og 45 territorier eller oversjøiske områder. (Se etterordet.)

Dette er grunnlaget for bahá-folkets tro (måtte mitt liv bli ofret for dem): “Hans hellighet, den opphøyede (Báb), er Guds enhets manifestasjon og forløperen for Den urgamle skjønnhet. Hans hellighet Abhá-skjønnheten (måtte mitt liv bli et offer for hans trofaste venner) er Guds ypperste manifestasjon og hans overmåte guddommelige vesens daglysning. Alle andre er hans tjenere og utfører hans befaling.”

Gjennom denne erklæringen og gjennom tallrike andre hvor ‘Abdu’l-Bahá understreket viktigheten av at man baserer sin kunnskap om troen på hans *generelle* tavler, ble det lagt et grunnlag for enhet i troen, med det resultat at ulikheter i oppfatningen, forårsaket av henvisning til hans tavler til enkeltpersoner, der Mesteren besvarte personlige spørsmål, hurtig forsvant. Gjennom opprettelsen av en klart utformet administrativ orden med Beskytteren som dens overhode ble fremfor alt all autoritet som tidligere var utøvet i form av anseelse og innflytelse hos enkelt-bahá’ier i de forskjellige lokale grupper, overført til institusjoner.

Bahá’í-livets forbilde

BAHÁ’U’LLÁH VAR i fremtredende grad Ordets åpenbarer. Hans førti år i fangenskap gav ham bare begrenset anledning til samkvem med sine medmennesker. Derfor fikk ‘Abdu’l-Bahá det viktige vervet å være åpenbaringens talsmann, Ordets gjører, det store forbilde for bahá’í-livet i faktisk kontakt med dagens verden i de forskjelligste faser av dens mangfoldige aktiviteter. Han viste at det fortsatt er mulig midt i det moderne livs virvel og jag, midt i den egenkjærlighet og kamp for materiell velstand som hersker overalt, å leve livet i full hengivenhet til Gud og til å tjene sine medmennesker,

slik Kristus og Bahá'u'lláh og alle profeter har fordret av menneskene. Gjennom prøvelser og omskiftelser, baktalelser og forræderi på den ene side, og gjennom kjærlighet og anerkjennelse, hengivenhet og ærbødighet på den annen, stod 'Abdu'l-Bahá som et klippefast fyrtårn som vinterens stormer raser mot og sommerens bølger leker omkring, forble hans likevekt og sinnsro hele tiden fast og urokket. Han levde troens liv og kaller sine tilhengere til å leve det her og nå. Midt i en krigende verden reiste han enhetens og fredens banner, fanen for ny æra, og dem som fylker seg om det, forsikrer han at de skal bli inspirert av den nye dags ånd. Det er den samme Helligånd som inspirerte de gamle profeter og hellige, men det er en ny utgytelse av denne ånd, tilpasset den nye tids behov.

5

HVA ER EN BAHÁ'Í?

Mennesket må bære frukt. En som ikke gir noen frukt, er med Åndens [Jesus] ord lik et ufruktbart tre, og et ufruktbart tre er skikket bare for ilden.

– Bahá'u'lláh, *Words of Paradise*

Herbert Spencer bemerket en gang at det ikke er mulig ved noen politisk alkymi å få gyllen handlemåte av blyinstinkter, og likeså sant er det at det ikke ved noen politisk alkymi er mulig å danne et gullsamfunn av blyindivider. Bahá'u'lláh kunngjorde denne sannheten, i likhet med alle tidligere profeter, og lærte at for at Guds rike kan opprettes på jorden, må det først opprettes i menneskenes hjerter. Når vi fordyper oss i bahá'í-læren, skal vi derfor begynne med Bahá'u'lláhs anvisninger om individuell oppførsel og forsøke å danne oss et klart bilde av hva det vil si å være en bahá'í.

Å leve livet

DA 'ABDU'L-BAHÁ EN GANG ble spurt: "Hva er en bahá'í?" svarte han: "Å være en bahá'í betyr simpelthen å elske hele verden; å elske menneskeheten og prøve å tjene den; å arbeide for

universell fred og for universelt brorskap.” Ved en annen anledning definerte han en bahá'í som “en som er utstyrt med alle et virksomt menneskes fullkommenheter.” I en av sine London-taler sa han at et menneske godt kunne være en bahá'í, selv om det aldri hadde hørt navnet Bahá'u'lláh. Han tilføyde:

Det menneske som lever sitt liv etter Bahá'u'lláhs lære, er allerede en bahá'í. På den annen side kan et menneske kalle seg en bahá'í i femti år, men hvis det ikke lever deretter, er det ingen bahá'í. Et uskjønt menneske kan kalle seg vakker, men det narrer ingen, og et svart menneske kan kalle seg hvit, men det narrer ingen, ikke engang seg selv.

En som ikke kjenner Guds budbringere, er imidlertid lik en plante som vokser i skyggen. Skjønt den ikke kjenner solen, er den ikke desto mindre helt avhengig av den. De store profetene er åndelige soler, og Bahá'u'lláh er solen på denne “dag” da vi lever. Tidligere dagers soler har varmet verden og gjort den levende, og hadde disse soler ikke skint, ville jorden nå vært kald og død, men det er dagens solskinn som alene kan modne de frukter som tidligere dagers soler har kysset til live.

Hengivenhet til Gud

FOR Å NÅ TIL BAHÁ'Í-LIVET *i hele dets fylde* er en bevisst og direkte forbindelse med Bahá'u'lláh like så nødvendig som solskinn er det for at liljen og rosen skal springe ut. En bahá'í tilber ikke Bahá'u'lláhs menneskelige personlighet, men Guds herlighet åpenbart gjennom denne personlighet. Han ærer Kristus, Muhammed og alle Guds tidligere budbringere, men han anerkjenner Bahá'u'lláh som bæreren av Guds budskap for den nye tid som vi lever i, og som den store verdenslærer som er kommet for å fortsette

og fullføre sine forgjengeres arbeid.

Intellektuell aksept av en tro gjør ikke et menneske til en bahá'í, og det gjør heller ikke en ytre sett rettskaffen oppførsel. Bahá'u'lláh forlanger helhjertet og fullstendig hengivelse av sine tilhengere. Gud alene har rett til å gjøre et slikt forlangende, men Bahá'u'lláh taler som Guds manifestasjon og åpenbareren av hans vilje. Tidligere manifestasjoner har vært like klare på dette punktet. Kristus sa: "Om noen vil følge etter meg, må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal berge det." Med forskjellige ord har alle de guddommelige manifestasjonene stilt det samme kravet til sine tilhengere, og religionshistorien viser klart at så lenge dette kravet er blitt åpent erkjent og antatt, har religionen blomstret tross all jordisk motstand, til tross for de troendes lidelser, forfølgelser og martyrdød. På den annen side, når kompromisset har sneket seg inn og "respektabilitet" har tatt den fulle hengivelses plass, har religionen forfalt. Den er blitt moderne, men den har mistet sin evne til å frelse, å forvandle og å gjøre mirakler. Sann religion har ennå aldri vært moderne. Måtte Gud gi at den en dag kan bli det; men det er fremdeles sant, som det var på Kristi tid, at "... trang er den porten og smal er den veien som fører til livet, og få er de som finner den." I likhet med porten for naturlig fødsel slipper porten for åndelig fødsel menneskene inn bare én for én, og uten å ha med seg noe som tynger. Hvis det i fremtiden lykkes flere å slippe inn den veien enn før, vil det ikke være fordi porten er blitt videre, men på grunn av en større tilbøyelighet fra menneskenes side til å gjennomføre den "store overgivelse" som Gud forlanger, fordi lang og bitter erfaring til sist har fått dem til å innse dårskapen i å følge sin egen vei istedenfor Guds vei.

Søken etter sannhet

Bahá'u'lláh pålegger alle sine tilhengere å vise rettferdighet, som består i "at mennesket frigjør seg fra tom innbilning og etterligning, beskuer hans herlige verk med enhetens øye og gransker alle ting med et forskende øye." – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Visdomsord.

Det er nødvendig at hvert menneske selv bør se og bli klar over Guds herlighet åpenbart i Bahá'u'lláhs menneskelige tempel, ellers ville bahá'í-troen bare bli et navn uten mening for ham. Profetenes appell til menneskeheten har alltid vært at menneskene bør åpne øynene, ikke lukke dem, bruke fornuften, ikke undertrykke den. Det er klart syn og fri tenkning, ikke kryptende lett-troenhet, som vil sette dem i stand til å gjennomtrenge fordommenes skyer, å ryste av seg den blinde etterlignings lenker og erkjenne sannheten i en ny åpenbaring.

Den som vil være en bahá'í, må være en fryktløs sannhets-søker, men han bør ikke innskrenke sin søken til det materielle plan. Så vel hans åndelige fatteevne som hans fysiske bør være våken. Han bør bruke alle de evner Gud har gitt ham, for å tilegne seg sannheten, ikke tro noe uten gyldig og tilstrekkelig grunn. Hvis hans hjerte er rent og hans sinn uten fordom, vil den alvorlige søker ikke kunne unngå å anerkjenne den guddommelige herlighet i hvilket tempel den enn måtte åpenbare seg. Bahá'u'lláh erklærer videre:

... mennesket bør kjenne seg selv og erkjenne hva som fører til høyhet eller ringhet, ære eller fornedrelse, rikdom eller fattigdom. – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Tarázát-tavlen.

Kilden til all lærdom er å kjenne Gud, opphøyet være hans herlighet, og det lar seg gjøre bare ved å kjenne hans guddommelige manifestasjon. – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Visdomsord.

Manifestasjonen er det fullkomne menneske, det store forbilde for menneskeheten, den første frukt på menneskeslektens tre. Før vi kjenner ham, kjenner vi ikke de latente mulighetene i oss selv. Kristus ber oss legge merke til markens liljer, hvorledes de vokser, og erklærer at selv ikke Salomo i all sin herlighet var kledd som en av dem. Liljen vokser fra en uskjønn løk. Hvis vi aldri hadde sett en lilje i blomst, aldri betraktet den enestående skjønnheten i dens blad og blomst, hvorledes kunne vi kjenne virkeligheten i denne løken? Om vi dissekerte den aldri så forsiktig og undersøkte den på det nøyaktigste, ville vi aldri kunne oppdage den slumrende skjønnheten som gartneren forstår å vekke. Før vi har sett Guds herlighet åpenbart i hans manifestasjon, kan vi derfor ikke ha noen idé om den åndelige skjønnhet som ligger skjult i vår egen og våre medmenneskers natur. Ved å kjenne og elske Guds manifestasjon og følge hans lære blir vi litt etter litt i stand til å oppdage de slumrende fullkommenheter i oss selv; da, og først da, blir meningen og hensikten med livet og universet klar for oss.

Kjærlighet til Gud

Å KJENNE GUDS MANIFESTASJON betyr også å elske ham. Det ene er umulig uten det annet. Ifølge Bahá'u'lláh er formålet med menneskets skapelse at det kan kjenne og tilbe Gud. Han sier i en av sine tavler:

Årsaken til at alle betingede vesener ble skapt, er kjærlighet, som det sies i den velkjente overlevering: "Jeg var en skjult skatt, og jeg lengtet etter å bli kjent. Derfor skapte jeg skaperverket for å bli kjent."

Og i *De skjulte ord* sier han:

O tilværelsens sønn! Elsk meg så at jeg kan elske deg. Hvis du ikke elsker meg, kan min kjærlighet på ingen måte nå deg. Vit dette, o tjener.

O sønn av det herlige syn! Jeg har inngitt deg et pust av min egen ånd, så at du kan elske meg. Hvorfor har du sviktet meg og gitt din kjærlighet til en annen enn meg?

Å elske Gud – det er det eneste mål i livet for en bahá'í. Hans mål er å ha Gud som sin nærmeste ledsager, sin fortroligste venn og sin uforlignelige elskede, hvis nærvær gir glede i overmål! Og å elske Gud betyr å elske alt og alle, for alle er av Gud. Den sanne bahá'í vil være den fullkomne elsker. Han vil elske alle inderlig og av et rent hjerte. Han vil ikke hate noen. Han vil ikke forakte noen, for han vil ha lært å se den elskedes ansikt i ethvert ansikt og finne hans spor overalt. Hans kjærlighet vil ikke innskrenke seg til sekt, nasjonalitet, klasse eller rase. Bahá'u'lláh sier: "Tidligere er det blitt åpenbart: 'Å elske sitt land er en del av Guds tro.' Men på denne åpenbarings dag har Storhetens tunge kunngjort: 'Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt land, men ham som elsker verden.'" – *Bahá'u'lláhs Tavler, Verdens tavle*. Og atter: – "Velsignet er den som foretrekker sin bror fremfor seg selv. ... et slikt menneske [telles] sannelig blant bahá-folket ..." – *Bahá'u'lláhs Tavler, Visdomsord*.

'Abdu'l-Bahá forteller oss at vi må være "som én sjel i mange legemer, for jo mer vi elsker hverandre, jo nærmere kommer vi Gud." Til en amerikansk tilhørerskare sa han:

Likeledes er Guds hellige manifestasjoners guddommelige religioner i virkeligheten bare én, skjønt de er forskjellige i navn og uttrykksmåte. Mennesket må elske lyset,

fra hvilken daglysning det enn måtte vise seg. Det må elske rosen, i hvilket jordsmonn den enn måtte vokse. Det må søke sannheten, hvilken kilde den enn måtte springe ut fra. Å være knyttet til lampen er ikke å elske lyset. Å være knyttet til jorden er upassende, men glede over rosen som vokser opp av jordsmonnet, er prisverdig. Hengivenhet overfor treet er nytteløs, men å nyte dets frukter er gavnlige. Delikate frukter må man nyte, hvilket tre de enn vokser på, eller hvor de enn finnes. Sannhetens ord må stadfestes, hvilken tunge det enn er som uttaler det. Absolutte sannheter må aksepteres, i hvilken bok de enn måtte være nedtegnet. Hvis vi nærer fordommer, vil de forårsake berøvelse og uvitenhet. Striden mellom religioner, nasjoner og raser har sin årsak i misforståelse. Hvis vi studerer religionene for å oppdage prinsippene som de hviler på, vil vi finne at de stemmer overens, for deres grunnleggende virkelighet er én og ikke mange. På denne måten vil verdens religionstilhengere finne sitt utgangspunkt for enhet og forsoning.

Atter sier han:

Enhver av de elskede må elske de andre og ikke forholde dem sin eiendom og sitt liv, og selvfølgelig må vedkommende med alle midler bestrebe seg på å gjøre de andre lykkelige og glade. Men disse andre må også være uegennyttige og selvoppgivende. Da kan denne soloppgang spre seg over horisontene, denne melodi glede og fryde alle mennesker, denne guddommelige hjelp bli et middel mot all sykdom, denne sannhetens ånd bli årsak til liv for enhver sjel.

Løsrivelse

Å HENGI SEG TIL Gud betyr også å løsrive seg fra alt som ikke er av Gud, det vil si å frigjøre seg fra alle egenkjærlige og verdslige ønsker – ja, selv fra hinsidige ønsker. Guds vei kan gå gjennom rikdom eller fattigdom, sunnhet eller sykdom, gjennom palass eller fangehull, rosenhage eller torturkammer. Hva den enn vil bli, vil en bahá'í lære å godta sin lodd i "strålende føyelighet". Men løsrivelse betyr ikke sløv likegyldighet overfor ens omgivelser eller passiv resignasjon overfor onde forhold; heller ikke betyr det forakt for de goder Gud har skapt. Den sanne bahá'í vil ikke være forherdet, heller ikke apatisk eller asketisk. Han vil finne en overflod av interesser, arbeid og gleder på Guds vei, men han vil ikke vike en hårsbredd fra denne veien for å oppsøke fornøyelser eller hige etter noe som Gud har nektet ham. Når et menneske blir en bahá'í, blir Guds vilje hans vilje, for å være i motstrid med Gud er den ene tingen han ikke kan utholde. På Guds vei kan ingen redsler forskrekke ham, ingen vanskeligheter ta motet fra ham. Kjærlighetens lys kaster glans over hans mørkeste dager, omskaper lidelse til glede og martyriet selv til en lykksalighetens ekstase. Livet heves til det heroiske plan, og døden blir en gledelig opplevelse. Bahá'u'lláh sier:

Den som i sitt hjerte nærer kjærlighet til noen utenom meg, selv så meget som et sennepsfrø, vil være ute av stand til å komme inn i mitt rike. – *The Summons of the Lord of Hosts*, Súriy-i-Haykal.

O menneskebarn! Hvis du elsker meg, vend deg bort fra deg selv; og hvis du søker mitt velbehag, se da ikke på ditt eget, så du kan dø i meg og jeg leve evig i deg. – *De skjulte ord*.

O min tjener! Fri deg fra denne verdens lenker og løs din sjel fra selvets fengsel. Grip din sjanse, for den vil aldri komme til deg igjen. – *De skjulte ord.*

Lydighet

Å HENGI SEG TIL Gud innebærer ubetinget lydighet mot hans åpenbarte befalinger selv når man ikke forstår grunnen til disse befalingene. Sjømannen utfører øyeblikkelig sin kapteins ordrer, selv om han ikke skjønner grunnen til dem; men det betyr ikke at han blindt underkaster seg en autoritet. Han vet godt at kapteinen har gjennomgått en grundig prøvetid og gitt fullgodt bevis på sin dyktighet som navigatør. Var det ikke så, ville det i sannhet være tåpelig å tjenestegjøre under ham. Således må en bahá'í ubetinget adlyde sin frelses kaptein, men han ville virkelig være dum hvis han ikke først har forsikret seg om at denne kaptein har gitt fullgodt bevis på sin troverdighet. Men når han først har fått dette beviset, ville det være enda tåpeligere å nekte å adlyde ham, for bare ved intelligent og bevisst lydighet mot den kloke mesteren kan vi dra fordel av hans visdom og tilegne oss denne visdommen selv. Om kapteinen er aldri så vis, hvordan skal skipet nå sin havn eller sjømennene lære kunsten å navigere, dersom ingen av mannskapet adlyder ham? Kristus viste klart at lydighet er veien til kunnskap. Han sa:

“Min lære er ikke min, men kommer fra ham som har sendt meg. Den som vil gjøre hans vilje, skal skjønne om læren er av Gud, eller om jeg taler ut fra meg selv.” – Joh. 7:16-17. Således sier Bahá'u'lláh: – “Sann tro på Gud og anerkjennelse av ham kan ikke bli fullstendig uten ved å godta det han har åpenbart og overholde hva som enn er forordnet av ham og nedtegnet i Boken av herlighetens Penn.” – *Bahá'u'lláhs Tavler, Tajallíyát-tavlen.*

Ubetinget lydighet er ikke en populær dyd i vår demokratiske tid, og det ville i sannhet være katastrofalt fullstendig å underkaste seg viljen til noen som ikke er mer enn et menneske. Men menneskehetens enhet kan bare oppnås ved at alle og enhver er i full harmoni med den guddommelige vilje. Med mindre denne vilje blir klart åpenbart og menneskene forlater alle andre ledere og adlyder den guddommelige budbringer, vil konflikt og strid vare ved, og mennesker vil fortsette å bekjempe hverandre og anvende en stor del av sin energi på å forpurre sine medmenneskers streben istedenfor å arbeide harmonisk sammen til Guds ære og det felles beste.

Tjeneste

Å HENGI SEG TIL Gud betyr i virkeligheten et liv i tjeneste for våre medskapninger. Vi kan ikke tjene Gud på noen annen måte. Vender vi ryggen til våre medmennesker, da vender vi ryggen til Gud. Kristus sa: "Det dere ikke gjorde mot én av disse minste, har dere heller ikke gjort mot meg." Bahá'u'lláh sier: "O menneskebarn! Hvis dine øyne er vendt mot barmhjertighet, forsak da tingene som gavner deg, og klyng deg til det som vil gavne menneskeheten. Og hvis dine øyne er vendt mot rettferdighet, velg da for din neste det du velger for deg selv." – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Ord fra paradiset.

'Abdu'l-Bahá sier:

I bahá'í-læren regnes kunst, vitenskap og alt håndverk som tilbedelse. Det menneske som tilvirker et ark skrivepapir så godt han formår, som gjør det samvittighetsfullt og av all sin evne konsentrerer seg om å gjøre det fullkomment, priser Gud. Kort sagt, all innsats og anstrengelse mennesket gjør av hele sitt hjerte, er tilbedelse, hvis det skjer ut fra de høyeste motiver og viljen til å tjene menneskeheten. Dette

er tilbedelse: Å tjene menneskeheten og ta seg av folkets behov. Tjeneste er bønn. En lege som vennlig, varsomt og fordomsfritt pleier de syke i tro på menneskeslektens solidaritet, priser Gud.

Undervisning

DEN SANNE BAHÁ'Í TROR ikke alene på Bahá'u'lláhs lære, men finner i den ledelsen og inspirasjonen til hele sitt liv og meddeler med glede andre den kunnskap som er kilden til hans eget vesen. Bare på den måten vil han i fullt mål motta "Åndens kraft og stadfestelse". Ikke alle kan være glimrende talere eller dyktige skribenter, men alle kan undervise ved å leve etter Bahá'u'lláhs lære og i hans ånd. Bahá'u'lláh sier:

Det anstår Bahás folk å gjøre Herren seierrik ved ytringens kraft og formane folket gjennom sine gode gjerninger og en edel karakter, for gjerninger øver større innflytelse enn ord. – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Ord fra paradiset.

Men en bahá'í vil på ingen måte søke å tvinge sine ideer på folk som ikke ønsker å høre dem. Han vil tiltrekke mennesker til Guds rike, ikke forsøke å drive dem inn. Han vil være lik den gode hyrde som leder sin hjord og fortryller fårene ved sin musikk, og ikke lik den som bakfra driver dem videre med hund og stökk.

Bahá'u'lláh sier i *De skjulte ord*:

O støvets sønn! De vise er de som ikke taler før noen lytter, likesom munnskenken ikke rekker frem sitt beger før han finner en som søker, og elskereren ikke roper ut fra sitt hjertes dyp før han får se sin elskedes skjønnhet. Plant derfor visdommens og kunnskapens frø i hjertets rene muld; og

hold dem skjult, inntil den guddommelige visdoms hyasinter vokser frem fra hjertet og ikke fra mudder og leire.

Likeså sier han i Bishárát-tavlen:

O Bahás folk! Dere er Guds kjærlighets demringssteder og hans miskunnhets daglysninger. Tilsmuss ikke tungen ved å forbanne og skjelle ut noen sjel, og vøkt øynene mot det som ikke er sømmelig. Legg frem det som dere har. Hvis det blir tatt vel imot, er hensikten oppnådd; hvis ikke, er innvendinger forgjeves. La vedkommende sjel i fred, og vend dere til Herren, beskytteren, den selvbestående. Vær ikke opphav til sorg, enn si splid og strid. Vi nærer det håp at dere kan få sann undervisning i ly av hans milde omsorgs tre og handle i samsvar med det som Gud ønsker. Dere er alle bladene på ett tre og dråpene i ett hav.

Høflighet og ærbødighet

Bahá'u'lláh sier:

O Guds folk! Jeg formaner dere til å vise høflighet, for den er fyrsten fremfor alle andre dyder. Vel er det med den som er opplyst av høflighetens lys og iført rettskaffenhetens kledning. Den som er forlenet med høflighet, har virkelig nådd et opphøyet stade. Det er å håpe at denne forurettede og alle andre kan få mulighet til å tilegne seg den, holde fast ved den, overholde den og feste blikket på den. Dette er en bindende befaling som har strømmet frem fra Det største navns Penn. – *Bahá'u'lláhs Tavler, Verdens tavle.*

Atter og atter gjentar han: “La alle verdens nasjoner omgås i glede og vennlighet. O folk, omgås mennesker av alle religioner

i glede og vennlighet.”

‘Abdu’l-Bahá sier i et brev til Amerikas bahá’íer:

Vokt dere! Vokt dere, så dere ikke krenker noe hjerte.

Vokt dere! Vokt dere, så dere ikke sårer noen sjel!

Vokt dere! Vokt dere, så dere ikke handler uvennlig mot noen!

Vokt dere! Vokt dere, så dere ikke blir årsak til håpløshet for noen skapning!

Skulle noen bli årsak til sorg for noe hjerte eller til fortvilelse for noen sjel, ville det være bedre for ham å skjule seg i jordens største dyp enn å vandrest på jorden.

Han lærer at likesom blomsten er skjult i knoppen, så bor det en ånd fra Gud i hvert menneskes hjerte, hvor hardt og ukjærlig det ytre enn synes å være. Den sanne bahá’í vil derfor behandle ethvert menneske som gartneren pleier en sjelden og vakker plante. Han vet at ingen utålmodig innblanding fra hans side kan få knoppen til å springe ut til en blomst; det kan bare Guds solskinn, og derfor er det hans mål å bringe dette livgivende solskinn inn i alle formørkede hjerter og hjem.

Igjen sier ‘Abdu’l-Bahá:

En av Bahá’u’lláhs læresetninger krever av mennesket at det under enhver omstendighet er tilgivende, elsker sin fiende og betrakter en ondsinnet som en vennligsinnet, dog ikke slik at man skulle betrakte et medmenneske som en fiende og så finne seg i vedkommende ... og bære over med ham. Dette er hykleri og ikke sann kjærlighet. Nei, dere må betrakte deres fiender som venner, deres ondsinnede som vennligsinne og behandle dem deretter. Deres kjærlighet og vennlighet må være sann. ... ikke bare overbærenhet; for overbærenhet som ikke kommer fra hjertet, er hykleri.

Et slikt råd synes uforståelig og selvmotsigende helt til vi forstår at mens det ytre kjødelige menneske kan hate og ønske andre ondt, finnes det i enhver en indre åndelig natur som er det virkelige menneske, som det bare kan komme kjærlighet og velvilje fra. Vår tanke og vår kjærlighet må således rettes mot dette virkelige, indre menneske. Når det våkner til handling, vil det ytre menneske bli forvandlet og fornyet.

Øyet som ikke ser nestens synd

PÅ INTET PUNKT ER BAHÁ'Í-LÆREN mer bydende og ubøyelig enn i kravet om å avholde seg fra å finne feil hos andre. Kristus talte meget alvorlig om det samme emnet, men det er nå blitt alminnelig å betrakte bergprekenen som om den inneholder "råd til fullkommenhet", som man ikke kan forvente at en alminnelig kristen kan leve etter. Så vel Bahá'u'lláh som 'Abdu'l-Bahá legger særlig vekt på å få tydelig frem at på dette punktet mener de alt de sier. Vi leser i *De skjulte ord*:

O menneskebarn! Tal ikke om andres synder så lenge du selv er en synder. Dersom du overtrer dette bud, skal du forbannes, og dette bekrefter jeg.

O tilværelsens sønn! Tillegg ikke noen sjel det du ikke ønsker tillagt deg, og tal ikke annerledes enn du lever. Dette er min befaling til deg. Så rett deg etter den!

'Abdu'l-Bahá forteller oss:

Å tie angående andres mangler, å be for dem og ved vennlighet hjelpe dem til å rette på sine mangler.

Alltid å se på det gode og ikke på det onde. Har et menneske ti gode egenskaper og én dårlig, se da på de ti og glem

den ene; og har et menneske ti dårlige egenskaper og én god, se på den ene og glem de ti.

Aldri å tillate oss å si et uvennlig ord om en annen, selv om denne andre skulle være vår fiende.

Til en amerikansk venn skriver han:

Den verste menneskelige egenskap og den største synd er baktalelse, særlig når den kommer fra Guds troendes munn. Hvis det kunne oppfinnes et middel til for evig å lukke bakvaskelsens dører, og enhver av Guds troende åpnet lepene for å prise andre, da ville hans hellighet Bahá'u'lláhs lære bli utbredt, hjertene bli opplyst, sjelene bli herliggjort, og menneskenes verden ville oppnå evigvarende lykke.

Ydmykhet

MENS DET PÅBYS OSS å overse andres feil og se deres gode sider, blir vi på den annen side pålagt å finne frem til våre egne feil og ikke regne med våre dyder. Bahá'u'lláh sier i *De skjulte ord*:

O tilværelsens sønn! Hvordan kunne du glemme dine egne feil og bry deg med feilene hos andre? Enhver som gjør dette, skal forbannes av meg.

O utvandrerer! Tungen er skapt til å nevne mitt navn; la ikke baktalelse gjøre den uren. Skulle selvets ild få makt over dere, husk da deres egne feil og tenk ikke på mine skapningers feil, for hver og en av dere kjenner sitt eget selv bedre enn han kjenner andre.

'Abdu'l-Bahá sier:

La deres liv være en utstråling fra Kristi rike. Han kom ikke for å tjenes, men for å tjene. ... I Bahá'u'lláhs religion er alle tjenere og tjenerinner, brødre og søstre. Så snart én føler seg litt bedre, litt over de andre, er han i en farlig stilling, og kaster han ikke frøet til en slik ond tanke fra seg, er han ikke skikket til å tjene i riket.

Utilfredshet med en selv er et tegn på fremskritt. Den sjel som er tilfreds med seg selv, er en åpenbaring av Satan, og den som ikke er tilfreds med seg selv, er en åpenbaring av den barmhjertige. Om en person har tusen gode egenskaper, må han ikke se på dem; nei, han må heller strebe etter å finne frem til sine egne mangler og ufullkommenheter ... Hvor store fremskritt et menneske enn kan gjøre, er det likevel ufullkomment; for det finnes alltid et punkt foran vedkommende. Ikke før ser man fremover mot dette målet, så blir man utilfreds med seg selv og prøver å nå det. Å rose seg selv er tegnet på selviskhet. – *Diary of Mírzá Aḥmad Sohrab*, 1914.

Skjønt det påbys oss å erkjenne og oppriktig angre våre synder, er det bestemt forbudt å skrifte for prester eller andre. Bahá'u'lláh sier i "Gode tidender":

Når synderen finner seg helt løst og fri fra alt uten Gud, bør han be om tilgivelse og forlatelse hos ham. Å bekjenne sine synder og overtredelser for mennesker er ikke tillatelig, da dette aldri har ført til guddommelig tilgivelse og heller aldri vil gjøre det. Videre fører et slikt skriftemål overfor mennesker til at man blir ydmyket og fornedret, og Gud – opphøyet være hans herlighet – ønsker ikke at hans tjenere skal ydmykes. Sannelig, han er den medlidende, den barmhjertige. Synderen bør mellom seg og Gud trygle

om barmhjertighet fra barmhjertighetens oseaen, be om tilgivelse fra gavmildhetens himmel ...

Sannferdighet og ærlighet

Bahá'u'lláh sier i Ṭarázát-tavlen:

[Pålitelighet] er sannelig porten til sikkerhet for alle som bor på jord og et hederstegn fra den allbarmhjertiges side. Den som har del i den, har virkelig del i rikdommens og velstandens skatter. Pålitelighet er den største portal som fører til ro og sikkerhet for folket. I sannhet, stabiliteten i ethvert anliggende har vært og er avhengig av den. Alle styrkens, storhetens og rikdommens riker opplyses av dens lys. ...

O Bahás folk! Pålitelighet er i sannhet den beste kledning for deres templer og den herligste krone for deres hoder. Grip godt fatt i den etter befaling fra ham som er forordneren, den allkunnige.

Atter sier han: "Troens prinsipp er å innskrenke ord og øke gjerninger. Den hvis ord overstiger hans gjerninger, sannelig, hans ikke-væren er bedre enn hans væren, hans død bedre enn hans liv."

'Abdu'l-Bahá sier:

Sannferdighet er grunnlaget for alle menneskehetens dyder. Uten sannferdighet er det i alle verdener umulig for noen sjel å gå fremover og lykkes. Når denne hellige egenskap er på plass hos mennesket, vil alle de øvrige guddommelige egenskaper også bli virkeliggjort.

La sannhetens og ærlighetens lys skinne fra ansiktet, så

alle kan vite at deres ord i handel eller fornøyelse er et ord å stole på og være sikker på. Glem selv, og arbeid for helheten. (Budskap til London-bahá'íene, oktober 1911).

Selvrealisering

Bahá'u'lláh tilskynder stadig menneskene til å virkeliggjøre og gi fullt uttrykk for de fullkommenheter som er latente hos dem – det sanne indre selv til forskjell fra det begrensede ytre selv, som i beste fall bare er et tempel, og altfor ofte er det virkelige menneskes fengsel. I *De skjulte ord* sier han:

O tilværelsens sønn! Med kraftens hender formet jeg deg og med styrkens fingre skapte jeg deg; og jeg har senket mitt lys over ditt indre. Vær du tilfreds med det og søk intet annet, for mitt verk er fullkomment, og mitt bud er bindende. Betvil det ikke og vær ikke mistroisk.

O Åndens sønn! Jeg skapte deg rik, hvorfor bringer du deg selv i fattigdom? Edel skapte jeg deg; av hvilken grunn fornedrer du deg? Av kunnskapens kjerne gav jeg deg liv, hvorfor søker du opplysning fra noen annen enn meg? Av kjærlighetens leire gav jeg deg form, hvordan kan du være opptatt av en annen? Vend blikket mot ditt eget selv, og du vil finne meg i ditt indre, mektig, sterk og selvbestående.

O min tjener! Du er å ligne med et kunstferdig smidd sverd, med klingens skjult i sverdskjedens mørke og dets verdi skjult for håndverkerens kjennskap. Kom derfor frem fra selvets og begjærets hylster, så ditt verd kan bli gjort strålende og åpenbart for all verden.

O min venn! Du er solen på min hellighets himmel, la ikke verdens smuss fordunkle din glans. Sønderriv like-

gyldighetens slør, så du fra skyenes skjul kan tre strålende frem og smykke alle ting med livets drakt.

Det liv Bahá'u'lláh kaller sine tilhengere til, er visselig så edelt at det i hele den lange rekken av menneskelige muligheter ikke finnes noe høyere eller vakrere som mennesket kunne strebe etter. Å virkeliggjøre det åndelige selv i oss betyr å virkeliggjøre den sublimе sannhet at vi kommer fra Gud og skal vende tilbake til ham. Denne tilbakevending til Gud er en bahá'ís herlige mål; men den eneste vei som fører til dette målet, er lydighet mot Guds utvalgte budbringere, og især mot hans budbringer for vår egen tid, Bahá'u'lláh, den nye tids profet.

6

BØNN

*Bønn er en stige hvorved enhver kan nå opp til
himmelen.*

– Muhammed

Samtale med Gud

“BØNN,” SIER ‘ABDU’L-BAHÁ, “er samtale med Gud.” For at Gud kan gjøre sin tanke og vilje kjent for menneskene, må han tale til dem i et språk de kan forstå, og dette gjør han gjennom sine hellige profeters munn. Mens disse profeter er i legemet, taler de ansikt til ansikt med menneskene og overgir dem Guds budskap, og etter deres død vedblir deres budskap å nå menneskers sinn gjennom deres nedskrevne ord og deres skrifter. Men dette er ikke den eneste måten Gud kan samtale med dem som har et sannhetssøkende hjerte, hvor de enn er, og hvilken rase eller tungemål de enn tilhører. Ved dette språk vedblir manifestasjonen å samtale med de trofaste etter sin bortgang fra den materielle verden. Kristus fortsatte å samtale med og inspirere sine disipler etter sin korsfestelse. I virkeligheten hadde han etter sin død større innflytelse på dem enn før, og det samme har vært tilfelle med andre profeter. ‘Abdu’l-Bahá taler mye om dette åndelige språket. Han sier for eksempel:

Vi bør tale på himmelens språk – på åndens språk – for det finnes et åndens og hjertets språk. Det er like forskjellig fra vårt språk som dette er forskjellig fra dyrenes, de som uttrykker seg med bare skrik og lyder.

Det er åndens språk som taler til Gud. Når vi i bønn er frigjort fra alle ytre ting og vender oss til Gud, da er det som om vi hører Guds stemme i hjertet. Uten ord taler vi med Gud, står i forbindelse med ham, samtaler med ham og hører svaret. ... Når vi når en virkelig åndelig tilstand, kan vi alle høre Guds røst. (Fra en tale referert av frøken Ethel J. Rosenberg).

Bahá'u'lláh erklærer at de høyere åndelige sannheter bare kan meddeles ved hjelp av dette åndelige språket. Det talte eller skrevne ord er helt utilstrekkelig. I *The Seven Valleys*, en liten bok der han beskriver vandreres ferd fra den jordiske bolig til det guddommelige hjem, sier han i omtalen av de mer frem-skredne stadier på ferden:

Tungen formår ikke å beskrive dem, og ord strekker ikke til. Pennen er ubrukelig i denne forgård, og av blekket blir det kun en sort flekk. ... Alene fra hjerte til hjerte kan den vitendes tilstand formidles; dette er ikke en budbringers gjerning, ei heller kan det fanges i ord.

Det andektige sinnelag

FOR AT VI KAN NÅ den åndelige tilstand hvor samtale med Gud blir mulig, sier 'Abdu'l-Bahá:

Vi må strebe etter å oppnå denne tilstanden ved å være løst fra alle ting og fra verdens mennesker, og ved å vende oss til Gud alene. Det vil koste mennesket adskillig anstrengelse å

nå denne tilstand; men det må arbeide for den, strebe etter den. Vi kan oppnå den ved å tenke mindre på de materielle ting, bry oss mindre om dem og mer om de åndelige. Jo lenger vi fjerner oss fra det ene, jo nærmere er vi det andre. Valget er vårt.

Vår åndelige fatteevne, vårt indre blikk, må åpnes, så vi kan se tegnene og sporene av Guds ånd i alt. Alt kan avspeile åndens lys for oss. (Fra en tale referert av frøken Ethel J. Rosenberg).

Bahá'u'lláh har skrevet: Denne søker ... bør hver dag ved daggry ... ha fortrolig samfunn med Gud og av hele sin sjel holde frem i sin søken etter sin elskede. Han bør fortære enhver egensindig tanke med flammen av hans kjærlige ihukommelse ... – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*.

På samme måte erklærer 'Abdu'l-Bahá:

Når mennesket tillater ånden å opplyse sin forstand gjennom sjelen, da inneholder det hele skaperverket i seg ... Men på den annen side, når mennesket ikke åpner sinn og hjerte for åndens velsignelser, men vender sjelen mot den materielle siden, mot den legemlige del av sin natur, faller det fra sitt høye stade og blir slettere enn beboerne av det lavere dyreriket.

Igjen skriver Bahá'u'lláh:

Befri deres sjeler, o folk, fra selvets fangenskap, og rens dem for all tilknytning til alt utenom meg. Å ihukomme meg lutrer alt for urenhet, kunne dere bare oppfatte det ... Istem, o min tjener, versene fra Gud som er mottatt av deg, slik de istemmes av dem som har nærmet seg ham, så sødmen i din melodi kan gjøre din egen sjel fyr og flamme og tiltrekke alle menneskers hjerter. Om noen i sitt

lønnkammer fremsier versene åpenbart av Gud, skal den allmektiges spredende engler spre duften av ordene ytret av hans munn viden om ... – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh.*

Nødvendigheten av en formidler

Ifølge 'Abdu'l-Bahá:

En formidler er nødvendig mellom menneskene og Ska-peren – en som mottar det fulle lys av den guddommelige glans og utstråler det over den menneskelige verden, like-som jordens atmosfære mottar og sprer varmen fra solens stråler.

Dersom vi ønsker å be, må vi ha noe å konsentrere oss om. Hvis vi vender oss til Gud, må vi rette hjertet mot et bestemt midtpunkt. Hvis et menneske dyrker Gud på annen måte enn gjennom hans manifestasjon, må det først danne seg en oppfatning av Gud, og denne oppfatning er skapt av dets eget sinn. Men da det endelige ikke kan forstå det uendelige, kan ikke Gud forstås på denne måten. Det som et menneske kan oppta og danne i sitt eget sinn, forstår det. Det som det kan forstå, er ikke Gud. Det begrep om Gud som et menneske danner seg selv, er bare en fantasi, et bilde, en innbilning, en illusjon. Det er ingen forbindelse mellom en slik forestilling og Det høyeste vesen.

Hvis et menneske ønsker å kjenne Gud, må det finne ham i det fullkomne speil, Kristus eller Bahá'u'lláh. I ethvert av disse speil vil det se guddommens sol avspeilet.

Som vi kjenner den fysiske sol på dens glans, dens lys og varme, slik kjenner vi Gud, den åndelige sol, når han skinner fra manifestasjonens tempel, ved hans fullkomne egenskaper, ved deres skjønnhet og ved den strålende

glansen av hans lys. (Fra en tale til Percy Woodcock i 'Akká, 1909).

Videre sier han:

Uten Den hellige ånds formidling kan man ikke nå rett frem til Guds rikelige gaver. Overse ikke den innlysende sannhet, for det er klart at et barn ikke kan undervises uten en lærer, og kunnskap er en av Guds gaver. Jordsmonnet blir ikke dekket med gress og vegetasjon uten regn fra skyen; derfor er skyen formidleren mellom de guddommelige gaver og jordsmonnet. ... Lyset har et sentrum, og om man skulle ønske å søke det på annen måte enn fra sentrumet, kan man aldri nå frem til det. ... Vend oppmerksomheten mot Kristi dager; noen mennesker innbiller seg at det var mulig å nå sannheten uten Messias' hjelp, men nettopp denne innbilningen ble årsaken til at de mislyktes.

At et menneske forsøker å dyrke Gud uten å vende seg til hans manifestasjon, er som at et menneske i et fangehull prøver å nyte solens stråler gjennom sin forestillingsevne.

Bønn er uunnværlig og obligatorisk

BRUKEN AV BØNN ER PÅLAGT bahá'íene i bestemte og klare uttrykk. Bahá'u'lláh sier i *Kitáb-i-Aqdas*:

Fremsi Guds vers hver morgen og aften. Den som unnlater å fremsi dem, har ikke vært tro mot Guds Pakt og hans Testament, og den som i denne tid vender seg bort fra disse hellige vers, er blant dem som gjennom all evighet har vendt seg bort fra Gud. Frykt Gud, o mine tjenere, alle som én. Hovmod dere ikke av megen skriftlesning eller av

et mangfold av fromme gjerninger natt og dag. For bedre er det om et menneske leser ett eneste vers med fryd og utstråling enn om det sløvt skulle lese alle de hellige bøker fra Gud, hjelperen i fare, den selvbestående. Les de hellige vers i slikt et monn at dere ikke overveldes av kjedsomhet eller mismot. På deres sjeler skal dere ikke legge det som vil trette og tyngte dem, men heller det som vil lette og oppløfte dem, slik at de kan sveve på de guddommelige versenes vinger opp mot demringsstedet for hans åpenbare tegn; dette vil føre dere nærmere Gud, forstod dere det bare.

'Abdu'l-Bahá sier til en korrespondent: "O du åndelige venn! Vit at bønn er uunnværlig og obligatorisk og at et menneske ikke under noe påskudd er fritatt for å be med mindre det er mentalt forstyrret eller stanses av en uovervinnelig hindring."

En annen korrespondent spurte: "Hvorfor be? Hva er visdommen ved det? For Gud har jo grunnlagt alt og styrer alt på beste måte; hva er derfor visdommen ved å be og tryggle og uttrykke sine ønsker og søke hjelp?"

'Abdu'l-Bahá svarte:

Vit i sannhet at det passer seg for den svake å bønnfalle den sterke om hjelp og for den som søker rike gaver, å anrope den herlige gavmilde. Når man bønnfaller sin Herre, vender seg til ham og søker rike gaver fra hans osean, bringer denne bønnfallelse lys til ens hjerte, opplysning til ens blikk, liv til ens sjel og mystisk henrykkelse til hele ens vesen.

Når du ber til Gud og fremsier "Ditt navn er min helbredelse", legg da merke til hvordan ditt hjerte fylles av glede, din sjel oppløftes av ånden i Guds kjærlighet og ditt sinn drages mot Guds rike! Ved slik dragning økes ens dyktighet og evner. Når karet blir utvidet, øker vannmengden, og når

tørsten øker, blir skyens gave velbehagelig for menneskets smak. Dette er hemmeligheten ved bønn og visdommen ved å uttrykke sine ønsker. (Fra en tavle til en amerikansk troende, oversatt av 'Alí Kulí Khán, oktober 1908).

Bahá'u'lláh har åpenbart tre daglige obligatoriske bønner. Den troende er fri til å velge hvilken som helst av disse tre bønnene, men det er obligatorisk å fremsi én av dem, og på den måten Bahá'u'lláh har foreskrevet.

Menighetsbønn

DE BØNNER SOM BAHÁ'U'LLÁH har forordnet som en daglig plikt for bahá'ier, skal sies privat. Kun i forbindelse med bønner for den døde har Bahá'u'lláh befalt menighetsbønn, og det eneste kravet er at alle tilstedeværende skal stå når den leses. Dette adskiller seg fra den islamske praksis av menighetsbønn, der de troende står i rekker bak en imam som leder bønner, noe som er forbudt i bahá'í-troen.

Disse forordningene, som er i overensstemmelse med Bahá'u'lláhs avskaffelse av presteskap som yrke, betyr ikke at han ikke tillå tilbedelsesmøter noen verdi. Angående verdien av sammenkomster for bønn sa 'Abdu'l-Bahá følgende:

Et menneske kan si: "Jeg kan be til Gud når som helst jeg vil, når følelsene i mitt hjerte drages mot Gud; når jeg er i ødemarken, når jeg er i byen eller hvor jeg enn er. Hvorfor skulle jeg dra dit andre er forsamlet på en bestemt dag, på en bestemt tid, for å forene mine bønner med deres, når jeg ikke er i stemning til å be?"

Å tenke slik er unyttig fantasi, for der mange er forsamlet, er deres styrke større. Soldater som kjemper alene og enkeltvis, har ikke en forenet hærs styrke. Hvis alle

soldater i denne åndelige krig samler seg, vil de ved sine forente åndelige følelser hjelpe hverandre, og deres bønner kan bli hørt. (Fra notater nedskrevet av frøken Ethel J. Rosenberg).

Bønn, kjærlighetens språk

TIL EN SOM SPURTE OM BØNN var nødvendig, da Gud antagelig kjenner alle hjerters ønsker, svarte 'Abdu'l-Bahá:

Hvis en venn nærer kjærlighet til en annen, er det ikke da naturlig at vennen lengter etter å fortelle det? Skjønt han vet at vennen kjenner til hans kjærlighet, vil han ikke likevel gjerne fortelle ham om det? ... Det er sant at Gud kjenner alle hjerters ønsker, men trangten til å be er naturlig og utgår fra menneskets kjærlighet til Gud.

... Bønn behøver ikke å være i ord, men heller i tanke og handling. Men hvis denne kjærlighet og trang mangler, er det nytteløst å forsøke å fremtvinge dem. Ord uten kjærlighet betyr intet. Hvis en person taler til deg som en ubehagelig plikt, uten kjærlighet eller glede over å treffe deg, ønsker du da å tale med ham? (Artikkel i Fortnightly Review, januar–juni 1911, av frøken E. S. Stevens).

I en annen tale sa han:

I den høyeste form for bønn ber menneskene kun av kjærlighet til Gud, ikke fordi de frykter ham eller helvete, eller håper på rike gaver eller himmelen ... Når en person forelsker seg i et menneske, er det umulig for ham å la være å nevne sin elskedes navn. Hvor mye vanskeligere er det ikke å la være å nevne Guds navn når man først har kommet til å elske ham ... Det åndelige menneske finner

ingen fornøyelse i annet enn å minnes Gud. (Fra notater av frøken Alma Robertson og andre pilegrimer, november og desember 1900).

Befrielse fra ulykker

IFØLGE PROFETENES LÆRE er sykdom og alle andre former for ulykke en følge av ulydighet mot de guddommelige befalinger. Selv katastrofer som skyldes oversvømmelser, orkaner og jordskjelv, er av 'Abdu'l-Bahá satt i indirekte forbindelse med denne årsaken.

Lidelsen som følger villfarelse, er imidlertid ikke av hevnjerrig, men av oppdragende og hjelpende natur. Det er Guds røst som forkynner for mennesket at det er kommet bort fra den rette vei. Hvis lidelsen er fryktelig, er det fordi faren ved å gjøre feil er enda frykteligere, for "syndens sold er døden".

Likesome ulykke skyldes ulydighet, kan befrielse fra ulykke bare oppnås ved lydighet. Det er ingen tilfeldighet eller usikkerhet i dette. Å vende seg *fra* Gud bringer uunngåelig ulykke, og å vende seg *til* Gud bringer likeså uunngåelig vel-signelse.

Men da menneskeheten er én organisme, avhenger det enkelte individs velferd ikke bare av dets egen oppførsel, men også av alle medmenneskers. Hvis én handler ille, lider alle i større eller mindre grad; men dersom én handler rett, kommer det alle til gode. Enhver må til en viss grad bære sin nestes byrder, og de beste blant menneskene er de som bærer de største byrder. De hellige har alltid hatt lidelser i overflod, og profetene har lidd i høyeste grad. Bahá'u'lláh sier i: "Du må utvilsomt ha blitt opplyst om prøvelsene, fattigdommen, motgangen og fornedrelsen som har rammet alle Guds profeter og hans tilhengere. Du må ha hørt hvordan

hodene fra deres følgesvenner ble sendt som gaver til forskjellige byer. ..." – *Kitáb-i-Íqán*

Dette er ikke fordi de hellige profeter har fortjent større straff enn andre. Nei, de lider ofte for andres synder og *velger* å lide for andres skyld. De tenker på hele verdens velferd, ikke på sin egen. Den som virkelig elsker menneskeheten, ber ikke om at han, den enkelte, må unngå fattigdom, dårlig helbred eller ulykke, men at hele menneskeheten må bli frelst fra uvitenhet og villfarelse og de onder som uunngåelig følger derav. Hvis han ønsker helbred eller rikdom for seg selv, er det for at han kan tjene Guds rike, og hvis fysisk helbred og rikdom blir nektet ham, bærer han sin skjebne med "strålende føyelighet" i bevisstheten om at i alt som møter ham på Guds vei, er det stor visdom.

'Abdu'l-Bahá sier:

Sorg og tyngsel kommer ikke til oss ved en tilfeldighet; de sendes oss av den guddommelige barmhjertighet for vår fullkommengjørelse. Når sorg og tyngsel kommer, da vil et menneske huske på sin himmelske Far, som kan befri det fra dets ydmykelser. Jo mer et menneske blir tuktet, desto større er grøden av de åndelige dyder som det fremviser.

Ved første blick kan det synes meget urettferdig at de uskyldige skal lide for de skyldige, men 'Abdu'l-Bahá forsikrer oss at urettferdigheten bare er tilsynelatende, og at i det lange løp hersker det fullkommen rettferdighet. Han skriver:

Når det gjelder temaet spedbarn, barn og svakelige som må lide ved undertrykkernes hender ... for disse sjeler er der en belønning i en annen verden ... denne lidelse er den største nåde fra Gud. Sannelig, denne Herrens nåde er langt bedre enn alt velvære i denne verden og de fremskritt og den utvikling som hører til dette forgjengeligheits sted.

Bønn og naturlov

Mange finner det vanskelig å tro at bønn virker fordi de mener at bønnehørelse ville medføre vilkårlig inngripen i naturlovene. En analogi kan hjelpe til å fjerne denne vanskeligheten. Hvis en magnet holdes over jernfilspen, vil disse tiltrekkes og henge seg fast på den, men dette er ingen inngripen i tyngdeloven. Tyngdekraften fortsetter å virke på sponene akkurat som før. Det som er skjedd, er at en høyere kraft er kommet til – en annen kraft, hvis virkning er likeså regulær og beregnelig som tyngdekraftens. Bahá'íenes synspunkt er at bønnen setter i virksomhet høyere krefter, som hittil er forholdsvis lite kjent; men det synes ikke å være noen grunn til å tro at disse kreftene fungerer mer vilkårlig enn de fysiske. Forskjellen er at de ikke er blitt fullt utforsket og uteksperimentert ennå, og deres virksomhet forekommer oss mystisk og uberegnelig på grunn av vår uvitenhet.

Andre finner det vanskelig å tro på bønn fordi den synes å være en altfor svak kraft til å frembringe de store resultater man ofte tillegger den. En analogi kan kanskje hjelpe til å oppklare også denne vanskeligheten. En liten kraft kan, når den forbindes med sluseporten i et vannreservoar, frigi og regulere en enorm strøm av vannkraft, eller, når den anvendes på roret av en oseandamper, kan den bestemme det veldige skipets kurs. Fra en bahá'í-synsvinkel er den makt som gir svar på bønner, Guds uuttømmelige makt. Den bedendes rolle er bare å utøve den svake kraften som er nødvendig for å frigi strømmen eller bestemme kursen av den guddommelige gave, som alltid er rede til å tjene dem som har lært å bruke den.

Bahá'í bønner

Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá har skrevet utallige bønner til bruk

for sine tilhengere ved forskjellige tider og for ulike formål. Den tankens storhet og åndelige dybde som er åpenbart i disse bønner, må gjøre inntrykk på hver tenkende leser, men bare ved å gjøre bruken av dem til en regelmessig og viktig del av det daglige liv kan deres betydning bli fullt verdsatt og deres kraft realisert. Dessverre tillater plasshensyn bare noen få korte prøver på disse bønner. For flere eksempler må leseren henvises til andre verker.

O min Herre! La meg næres av din Skjønnhet, la meg leskes av ditt nærvær, la ditt velbehag være mitt håp og min gjerning å lovprise deg! La min ihukommelse av deg være min ledsager, og ditt herredømmes kraft min hjelper, og din bolig mitt hjem, og mitt bosted det sete du har helliggjort fra de begrensninger som hindrer dem som er lukket ute fra deg som ved et slør.

Du er i sannhet den allmektige, den overmåte herlige, den sterkeste.

– *Bahá'u'lláh.*

Jeg bevitner, o min Gud, at du har skapt meg for å kjenne deg og tilbe deg. Jeg vitner i denne stund om min maktesløshet og om din styrke, om min fattigdom og om din rikdom. Der er ingen annen Gud enn deg, hjelperen i fare, den selvbestående.

– *Bahá'u'lláh*

O min Gud! O min Gud! Forén dine tjeneres hjerter, og åpenbar for dem ditt store mål. Måtte de følge dine bud og holde fast ved din lov. Hjelp dem, o Gud, i deres bestrebelsler, og gi dem styrke til å tjene deg. O Gud! Overlat dem ikke til seg selv, men led deres trinn med din kunnskaps lys, og gled deres hjerter med din kjærlighet. Sannelig, du er deres hjelper og deres Herre.

– *Bahá'u'lláh*

O du gode Herre! Du har frembrakt hele menneskeslekten fra samme stamfar. Du har bestemt at alle skal tilhøre den samme husstand. I ditt hellige nærvær er de alle dine tjenere, og hele menneskeheten lever i ly av ditt tabernakel; alle har samlet seg ved ditt gavmilde bord; alle blir opplyst ved ditt forsyns lys.

O Gud! Du er god mot alle, du har sørget for alle, verner om alle, skjenker liv til alle. Du har utstyrt hver og en med talenter og evner, og alle er nedsenket i din barmhjertighets osean.

O du gode Herre! Forén alle. La religionene harmonere og gjør folkene til ett, så at de kan betrakte hverandre som én familie og hele jorden som et hjem. Måtte de alle leve sammen i fullkommen fred og fordragelighet.

O Gud! Heis banneret for menneskehetens enhet.

O Gud! Opprett Den største fred.

Knytt du, o Gud, hjertene sammen.

O du gode Far, Gud! Gled våre hjerter ved din kjærlighets duft. Gjør våre øyne strålende ved din ledelses lys. Fryd våre ører med ditt Ords melodi, og gi oss alle ly i ditt forsyns borg.

Du er den mektige og sterke, du er den tilgivende, og du er den som bærer over med alle menneskers feil.

– *'Abdu'l-Bahá*

O du allmektige! Jeg er en synder, men du er den tilgivende! Jeg er full av ufullkommenheter, men du er den medfølende! Jeg er i villfarelsens mørke, men du er tilgivelsens lys!

Tilgi derfor mine synder, o du velgjørende Gud, forunn meg dine gaver, overse mine feil, beskytt meg, nedsenk meg i din tålmodighets kilde, og helbred meg fra all sykdom og lidelse.

Gjør meg ren og edel. La meg få del i din hellighets utstrømning, så at sorger og bedrøvelse kan forsvinne og

glede og lykke komme over meg. La mismot og håpløshet forvandles til glede og tillit, og la motet innta fryktens plass.

Sannelig, du er den tilgivende, den medlidende og du er den gavmilde, den elskede.

– ‘Abdu’l-Bahá

O medlidende Gud! Deg skje takk for at du har vekket meg og gjort meg bevisst. Du har gitt meg et seende øye og skjennet meg et lydhørt øre, ført meg til ditt rike og ledet meg til din sti. Du har vist meg den rette vei og gitt meg å tre inn i forløsningens ark. O Gud! La meg forbli standhaftig, og gjør meg sterk og trofast. Beskytt meg mot hårde prøvelser, og bevar og vern meg i din Pakts og ditt Testaments sterkt befestede festning. Du er den mektige. Du er den seende. Du er den hørende.

O du medlidende Gud! Gi meg et hjerte som, likesom et glass, kan gjennomstråles av din kjærlighets lys, og skjenk meg tanker som kan forandre verden til en rosenhage ved utgytelsene av himmelsk nåde.

Du er den medlidende, den barmhjertige. Du er den store, velgjørende Gud.

– ‘Abdu’l-Bahá

Bahá'í bønner er imidlertid ikke innskrenket til bruk av foreskrevne former, selv så viktige disse er. Bahá'u'lláh lærer at ens hele liv bør være en bønn, at arbeid utført med det rette sinnelag er tilbedelse, at enhver tanke, ord og gjerning som er viet Guds ære og ens medmenneskers beste, er bønn i ordets sanneste betydning.*

* Om temaet forbønn, se kapittel 11.

7

HELSE OG HELBREDELSE

*Å vende ansiktet mot Gud gir legedom til legeme,
sinn og sjel.*

– 'Abdu'l-Bahá

Legeme og sjel

IFØLGE BAHÁ'Í-LÆREN har det menneskelige legeme sin midlertidige oppgave i sjelens utvikling og legges til side når dette formål er nådd. Det er som med eggeskallet som tjener en midlertidig hensikt i kyllingens utvikling og blir knust og kastet bort når det har gjort sin nytte. 'Abdu'l-Bahá sier at det fysiske legeme ikke kan være udødelig, da det er en sammensatt ting, bygd opp av atomer og molekyler, og må som alle andre sammensatte ting med tiden oppløses.

Legemet bør være sjelens tjener, aldri dens herre, men det bør være en villig, lydig og dyktig tjener, og behandles med den hensynsfullhet som tilkommer en god tjener. Blir det ikke riktig behandlet, vil det resultere i sykdom og ulykke med skadelige følger for både herre og tjener.

Alt livs enhet

DEN GRUNNLEGGENDE ENHET mellom alle de mangfoldige former og grader av liv er en av Bahá'u'lláhs viktigste læresetninger. Vår fysiske sunnhet er så sammenlenket med vår mentale, moralske og åndelige sunnhet og likeledes med våre medmenneskers individuelle og sosiale sunnhet, ja, selv med dyrenes og plantenes liv, at enhver av disse påvirkes av de øvrige i langt høyere grad enn man i alminnelighet er klar over.

Der finnes derfor ikke noe bud fra profeten, hvilken del av livet det enn sikter til, som ikke angår den legemlige sunnhet. Imidlertid omhandler visse deler av læren mer direkte den fysiske helbred, og disse skal vi nå studere.

Enkel levemåte

'Abdu'l-Bahá sier:

Sparsommelighet er grunnlaget for menneskers velstand. En ødeland er alltid i vanskeligheter. Ødselhet fra en hvilken som helst persons side er en utilgivelig synd. Vi må aldri leve på andre som en snylteplante. Hvert menneske må ha et yrke, enten dette består i åndsarbeid eller manuelt arbeid, må leve et rent, mandig og ærlig liv og være et eksempel på renhet til etterfølgelse for andre. Det er mer kongelig å være tilfreds med en skorpe tørt brød enn å nyte en overdådig middag med mange retter, betalt med penger fra andres lommer. Et tilfreds menneskes sinn har alltid fred, og dets hjerte er rolig. – *Bahá'í Scriptures*.

Animalsk føde er ikke forbudt, men 'Abdu'l-Bahá sier: "[Fremtidens føde vil være] frukt og korn. Den tid vil komme da

man ikke lenger spiser kjøtt. Legevitenskapen er bare i sin barndom, likevel har den vist at vår naturlige føde er den som vokser frem av jorden.” – *Ten Days in the Light of Akká*, av Julia M. Grundy.

Alkohol og narkotiske midler

Bruk av rusdrikk og narkotiske midler, unntatt som legemidler ved sykdom, er strengt forbudt av Bahá'u'lláh.

Fornøyelser

BAHÁ'Í-LÆREN ER BASERT PÅ MÅTEHOLD, ikke på askese. Nytelsen av de gode og vakre ting i livet, både materielle og åndelige, ikke bare anbefales, men pålegges. Bahá'u'lláh sier: “Berøv dere ikke det som er skapt for dere.” Igjen sier han: “Dere skylder å la fryd og gledesbudskap vises i ansiktet.”

‘Abdu’l-Bahá sier:

Alt som er skapt, er til for mennesket, som er på toppen av skaperverket, og som må være takknemlig for de guddommelige gaver, så det ved sin takknemlighet kan lære å forstå livet som et guddommelig gode. Hvis vi er hatefullt innstilt overfor livet, er vi utakknemlige, for vår materielle og åndelige tilværelse er de ytre tegn på den guddommelige barmhjertighet. Derfor må vi være glade og bruke tiden til lovprisning, idet vi setter pris på alt.

Da ‘Abdu’l-Bahá ble spurt om bahá'í-forbudet mot spill og lotteri gjelder all slags spill, svarte han:

Nei, noen spill er uskyldige og volder ingen skade, hvis de

brukes som tidsfordriv; men det er en fare for at tidsfordriv kan utarte til tidsspille. Å kaste bort tiden kan ikke godtas i Guds Sak, men sunn rekreasjon som kan forbedre legemlige krefter, slik som trening, er ønskelig. – *A Heavenly Vista*.

Renslighet

Bahá'u'lláh sier i *Aqdas-boken*:

Vær mønster på renslighet blant menneskeheten. ... Hold fast ved forfinelse under alle forhold ... slik ... at dere ikke tillater noe spor av smuss å bli sett på deres plagg. ... Nedsenk dere i rent vann; dere har ikke lov til å bade i vann som allerede er brukt. ... Vi ønsker sannelig å se dere som paradisetts manifestasjoner på jorden, at det fra dere kan utgå slik vellukt som vil skape fryd i hjertet hos dem som yndes av Gud. – *Kitáb-i-Aqdas*.

I sin bok *Bahá'í Proofs** fremhever Mírzá 'Abu'l-Faḍl den store betydningen av disse budene, især for enkelte steder i Østen, hvor man ofte bruker det mest avskyelige vann i husholdningen og til badning, ja endog til drikkevann, og hvor det er forferdelig usanitære forhold som er skyld i en mengde sykdommer og elendighet som kan forebygges. Disse tilstander, som ofte antas å være godkjent av den herskende religion, kan blant orientalere bare endres ved et påbud fra en som man tror har guddommelig myndighet. Mange steder på den vestlige halvkule ville det også skje en vidunderlig forandring hvis renslighet ikke bare ble ansett for å være nest etter gudfryktighet, men en vesentlig del av gudfryktighet.

* Mírzá 'Abu'l-Faḍl, *The Bahá'í Proofs* (Hujaja'l-Bahíyyih), oversatt av Ali-Kuli Khan, faksimile av 1929-utgaven (Wilmette, Illinois: Bahá'í Publishing Trust, 1983), s. 85-89.

Virkningen av lydighet mot profetiske bud

DE FØLGER FOR HELESEN som disse budene angående enkel levestil, hygiene, avholdenhet fra alkohol og opium etc. ville ha, er altfor innlysende til å trenge nærmere kommentar, skjønt deres vitale betydning lett blir sterkt undervurdert. Hvis de ble alminnelig overholdt, ville de fleste infeksjonssykdommer og ganske mange andre sykdommer snart forsvinne blant folk. Forsømmelse av enkle hygieniske forholdsregler og bruk av alkohol og opium er årsak til en uhyre mengde sykdommer. Dessuten ville lydighet mot disse budene ikke alene påvirke sunnheten, men ville ha en overordentlig heldig innflytelse på karakteren og adferden. Alkohol og opium påvirker et menneskes samvittighet lenge før de påvirker måten å gå på eller forårsaker åpenbare legemlige sykdommer, slik at den moralske og åndelige vinning ved avholdenhet ville endog være større enn den fysiske. Når det gjelder renslighet, sier 'Abdu'l-Bahá: – "Skjønt utvortes renslighet bare er en fysisk ting, har den stor innflytelse på åndeligheten. ... Å ha et rent og plettfritt legeme har innflytelse på menneskets ånd."

Hvis profetenes bud om kyskheter i seksuelle forbindelser ble alminnelig adlydt, ville en annen fruktbar sykdomsårsak bli fjernet. De avskyelige kjønnssykdommer som nå ødelegger helsen hos så mange tusen, uskyldige så vel som skyldige, spedbarn så vel som foreldre, ville meget snart komme til å høre fortiden til.

Dersom profetenes bud om rettferdighet, gjensidig hjelp og nestekjærlighet ble overholdt, hvorledes kunne da overbefolkning, underbetalt arbeid og ussel fattigdom på den ene side og nytelsessyke, dovenskap og umoralsk luksus på den annen vedbli å skape mental, moralsk og fysisk ødeleggelse?

Lydighet mot de hygieniske og moralske budene til Moses, Buddha, Kristus, Muhammed eller Bahá'u'lláh ville rett og slett bidra mer til å forebygge sykdom enn alle leger og alt

offentlig sunnhetsvesen i hele verden har formådd å utrette. Ja, det synes å være sikkert at hvis en slik lydighet var alminnelig, ville god helbred også være alminnelig. Istedenfor at liv herjes av sykdom eller blir avbrutt i barndom, ungdom eller voksen alder, hvilket nå ofte er tilfelle, ville menneskene oppnå en høy alder, lik sunne frukter som utvikles og modnes før de faller fra grenen.

Profeten som lege

VILEVER IMIDLERTID I EN VERDEN hvor lydighet mot profetenes bud i uminnelige tider snarere har vært en unntagelse enn en regel, hvor egenkjærlighet har vært et mer fremherskende motiv enn kjærlighet til Gud; hvor gruppe- og parti-interesser har gått foran hele menneskehetens interesser; hvor materiell eiendom og sanselige nytelser er blitt foretrukket fremfor menneskehetens sosiale og åndelige velferd. Derfor er det oppstått voldsom konkurranse og konflikt, undertrykkelse og tyranni, ekstrem rikdom og fattigdom – alle de tilstander som skaper sykdom av mental og fysisk art. Som en følge av dette er hele menneskehetens tre sykt, og hvert blad på treet lider under den alminnelige sykdom. Selv de reneste og helligste må lide for andres synder. Det trenges helbredelse – helbredelse for hele menneskeheten, for nasjoner og for enkeltmennesker. Likesom sine inspirerte forgjengere viser Bahá'u'lláh ikke alene hvorledes sunnheten skal bevares, men også hvordan den kan gjenvinnes når den er tapt. Han kommer som den store lege, helbrederen av verdens sykdommer, både på kropp og sinn.

Helbredelse ved materielle midler

I VÅR TID SER VI at folk i den vestlige verden igjen begynner å tro på at helbredelse ved mentale og åndelige midler virker. I opprør mot de materialistiske forestillinger om sykdom og dens behandling, som var fremherskende i det nittende århundre, har faktisk mange gått til den motsatte ytterlighet ved å benekte at materielle midler eller hygieniske metoder har noen som helst verdi. Bahá'u'lláh anerkjenner verdien av både materielle og åndelige midler. Han lærer at legevitskapen og legekunsten må utvikles, støttes og fullkommengjøres, slik at alle helbredelsesmidler kan brukes til største fordel, hvert på sitt hensiktsmessige område. Når medlemmer av Bahá'u'lláhs egen familie var syke, ble en utdannet lege tilkalt, og det samme anbefales hans tilhengere å gjøre. Han sier: "Oppsøk kyndige leger når dere er syke." – *Kitáb-i-Aqdas*.

Dette er helt i overensstemmelse med bahá'í-holdningen overfor vitenskap og kunst i alminnelighet. All vitenskap og kunst som er til gagn for menneskeheten, selv i materiell henseende, bør aktes og fremmes. Gjennom vitenskapen blir mennesket herre over materielle ting; gjennom uvitenhet forblir det deres slave.

Bahá'u'lláh skriver:

Forsøm ikke medisinsk behandling når det er nødvendig, men hold opp med den når sunnheten er gjenopprettet. Bruk helst diett for å behandle sykdom, og avstå fra bruk av medisiner; og hvis du finner det som kreves i en enkelt urt, bruk da ikke et sammensatt medikament. ... Avstå fra medisiner når helbredden er god, men foreskriv dem ved behov. – Tavle til en lege.

I en av sine tavler sier 'Abdu'l-Bahá:

O søker etter sannhet! Det er to måter å helbrede sykdom på, en ved materielle midler og en ved åndelige midler. Den første måten er å bruke materielle hjelpemidler. Den andre består i å be til Gud og vende seg til ham. Begge måter bør brukes og praktiseres. ... De er dessuten ikke uforenlige, og du bør akseptere de fysiske hjelpemidler som at de kommer fra Gud, som har åpenbart medisinsk kunnskap og latt den fremkomme, så hans tjenere kan dra fordel av denne behandlingen også.

Han lærer også at hvis vår naturlige smak og våre naturlige instinkter ikke var fordervet ved tåpelig og unaturlig levemåte, ville de bli pålitelige veiledere i valget både av passende diett og av medisinske frukter, urter og andre midler slik tilfellet er for ville dyrs vedkommende. I en interessant tale om helbredelse, nedskrevet i *Some Answered Questions*, sier han til slutt:

Det er derfor klart at det er mulig å kurere sykdom ved hjelp av frukt og annen mat. Men siden den medisinske vitenskap ikke er fullt utviklet ennå, er ikke dette faktum fullt ut forstått. Når denne vitenskapen når fullkommenhet, vil behandlinger bli gitt med velduftende frukter og planter så vel som med annen mat, og med varmt og kaldt vann av varierende temperatur.

Selv når de helbredende midler er materielle, er den legende kraft i virkeligheten guddommelig, for urtens eller mineralets egenskaper er av de guddommelige gaver. "Alt avhenger av Gud. Medisin er bare en ytre form eller et ytre middel hvorved vi oppnår himmelsk helbredelse."

Helbredelse ved ikke-materielle midler

'ABDU'L-BAHÁ LÆRER AT DET også finnes mange helbredelsesmåter uten materielle midler. Det finnes en "sunnhetssmitte" likesom det er en sykdomssmitte, skjønt den første sprer seg svært langsomt og har liten virkning, mens sistnevnte ofte er voldsom og hurtig i sin utbredelse.

Langt kraftigere virkninger kommer av pasientens egen mentale tilstand, og her kan "suggesjon" spille en viktig rolle i å avgjøre denne tilstanden. Frykt, sinne, bekymring osv. er meget skadelig for helsen, mens håp, kjærlighet og glede osv. virker tilsvarende gavnlige.

Bahá'u'lláh sier således:

Sannelig, det viktigste av alt er å være tilfreds under alle forhold; derved skånes man for sykelige tilstander og for slapphet. Gi ikke etter for sorg og bekymring, disse er årsak til den største elendighet. Sjalousi fortærer legemet, og vrede forbrenner leveren: unngå disse to som du ville unngå en løve. – Tavle til en lege.

Og 'Abdu'l-Bahá sier: "Gleden gir oss vinger. Når vi er glade, er vår kraft mer levende, vår forstand skarper. ... Men når vi besøkes av sørgmodighet, blir vi kraftløse."

Om en annen form for åndelig helbredelse skriver 'Abdu'l-Bahá at den fremkommer:

... i at en sunn person fokuserer hele sin oppmerksomhet på en syk person og den sistnevnte på sin side fullt ut forventer å bli helbredet gjennom den førstes åndelige kraft og i så stor grad er overbevist om det at det skapes en sterk forbindelse mellom hjertene. Skulle den sunne personen gjøre enhver anstrengelse for å helbrede den syke og sistnevnte ha full tiltro til at helbredelse vil bli oppnådd, kan

disse påvirkningene fra sjel til sjel føre til en stimulering av nervene og frembringe tilfriskningen.

Alle disse måter å helbrede på er likevel begrenset i sine virkninger og kan noen ganger mislykkes i å helbrede alvorlige sykdommer.

Den hellige ånds kraft

DET STERKESTE HELBREDELSMIDDEL ER Den hellige ånds kraft.

Denne er hverken avhengig av fysisk kontakt eller av syn og ikke engang av tilstedeværelse ... Enten sykdommen er lett eller alvorlig, enten det er kontakt mellom legemene eller ikke, enten det er opprettet en forbindelse mellom pasient og lege eller ikke, enten pasienten er til stede eller ikke, finner denne helbredelsen sted gjennom Den hellige ånds kraft. – *Some Answered Questions*.

I en samtale med frøken Ethel Rosenberg i oktober 1904 sa 'Abdu'l-Bahá:

Helbredelse ved Den hellige ånds kraft trenger ingen særlig konsentrasjon eller kontakt. Den skjer gjennom den hellige persons ønske og bønn. Den syke kan være i Østen og helbrederen i Vesten, og de behøver slett ikke å kjenne hverandre, men så snart den hellige personen vender sitt hjerte mot Gud og begynner å be, blir den syke helbredet. Dette er en evne som de hellige manifestasjoner og personer på de høyeste stader har.

Det var øyensynlig denne slags helbredelse Kristus og hans

apostler utførte, og lignende helbredelsesgjerninger er tillagt hellige mennesker gjennom alle tider. Både Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá var gitt denne evnen, og lignende evner er også lovet deres trofaste tilhengere.

Pasientens innstilling

FOR AT DEN ÅNDELIGE HELBREDELSENS KRAFT skal kunne virke uhindret, stilles det visse krav til pasienten, til helbrederen, pasientens venner og til samfunnet i det store og hele.

Det viktigste krav til pasienten er å vende seg til Gud av hele sitt hjerte og ha ubetinget tillit både til hans kraft og til hans vilje til å gjøre det som er best. Til en amerikansk dame sa 'Abdu'l-Bahá i august 1912:

Alle disse sykdommer vil forsvinne, og du vil bli fullkomment frisk, både fysisk og åndelig. ... La ditt hjerte være overbevist og forvissnet om at ved Bahá'u'lláhs nåde og gunst vil alt bli godt for deg. ... Men du må vende ansiktet helt mot Abhá-riket med fullkommen oppmerksomhet – den samme oppmerksomhet som Maria Magdalena viet hans hellighet Kristus, og jeg forsikrer deg at fysisk og åndelig sunnhet vil bli deg til del. Du er verdig. Jeg gir deg det glade budskap at du er verdig, fordi ditt hjerte er rent. ... Vær tillitsfull! Vær lykkelig! Vær glad! Vær håpefull!

Skjønt 'Abdu'l-Bahá i dette særlige tilfellet garanterte at vedkommende ville oppnå sunn fysisk helse, gjør han ikke det i hvert tilfelle, selv om personen har sterk tro. Han skrev:

Bønnene som ble åpenbart for helbredelse, gjelder både fysisk og åndelig helbredelse. Fremsi dem derfor for å helbrede både sjel og legeme. Hvis helbredelse er det rette

for pasienten, vil den utvilsomt bli gitt; men for noen syke mennesker ville helbredelse bare gi opphav til andre lidelser, og visdommen tillater derfor ikke et bekreftende svar på bønnen.

O Guds tjenerinne! Den hellige ånds kraft helbreder både legemlige og åndelige lidelser. – *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá.*

Igjen skriver han til en syk:

Sannelig, Guds vilje virker av og til på en måte som menneskeheten ikke forstår grunnen til. Årsakene og grunnene vil vise seg. Stol på Gud, ha tillit til ham og gi deg inn under Guds vilje. I sannhet, din Gud er kjærlig, medlidende og barmhjertig ... og vil la sin barmhjertighet senke seg over deg.

Han lærer at åndelig sunnhet bidrar til legemlig sunnhet, men legemlig sunnhet avhenger av mange faktorer, hvorav noen ligger utenfor den enkeltes kontroll. Derfor kan selv mennesker som lever det mest opphøyede åndelige liv, ikke alltid være sikre på legemlig sunnhet. De helligste menn og kvinner lider undertiden av sykdom.

Ikke desto mindre er den rette åndelige innstillings velgjørende virkning på legemlig sunnhet langt sterkere enn man i alminnelighet forestiller seg, og er i mange tilfeller nok til å overvinne dårlig helbred. 'Abdu'l-Bahá skrev til en engelsk dame: – “Du har skrevet om ditt legemes svakhet. Jeg ber om at din ånd må bli sterk ved Bahá'u'lláhs rike gaver, så at også ditt legeme kan bli helbredet ved din ånds styrke.”

Atter sier han:

Gud har skjenket mennesket så vidunderlige evner for at det alltid kan se oppover og blant andre gaver motta helbredelse fra hans guddommelige miskunn. Men dessverre!

Mennesket er ikke takknemlig for dette største gode, men slumrer i likegyldighetens søvn, uten å akte på den store barmhjertighet som Gud har vist det, idet det vender ansiktet bort fra lyset og fortsetter på sin ferd i mørket.

Helbrederen

EVNEN TIL ÅNDELIG HELBREDELSE er uten tvil i større eller mindre grad gitt alle mennesker, men akkurat som noen er utstyrt med et uvanlig talent for matematikk eller musikk, synes andre å ha være utstyrt med uvanlig evne til å helbrede. Disse burde gjøre helbredelseskunsten til sitt livskall. Uheldigvis er verden blitt så materialistisk i de siste århundrer at man i utstrakt grad har mistet av syne selve muligheten for åndelig helbredelse. Som alle andre talenter må evnen til å helbrede erkjennes, oppøves og utdannes for at den kan nå sin høyeste utvikling og kraft, og det finnes sannsynligvis tusener i dagens verden som er rikt utstyrt med naturlig evne til å helbrede, men hvor denne kostelige gaven ligger slumrende og uvirkelig. Når menneskene får en bedre forståelse av mulighetene ved mental og åndelig helbredelse, vil helbredelseskunsten bli forvandlet og foredlet, og den vil bli umåtelig mer virkningsfull. Og når denne nye kunnskap og evne hos helbrederen forenes med levende tro og håp fra pasientens side, kan man vente vidunderlige resultater.

Det er Gud vi må stole på. Der er ingen Gud utenom ham, helbrederen, den vitende, hjelperen ... Intet på jorden eller i himmelen er utenfor Guds rekkevidde.

O lege! Ved behandling av de syke – nevnt først navnet på din Gud, herskeren over dommens dag, og anvend så det Gud har bestemt til helbredelse for sine skapninger. Ved mitt liv! Den lege som har drukket av min kjærlighets vin,

hans besøk er legedom, og han ånder barmhjertighet og håp. Hold deg til ham for helbredens velferd. Han bekreftes av Gud i sin behandling.

Denne vitenskap (om legekunsten) er den viktigste av alle vitenskaper, for den er det beste middel fra Gud, støvets livgiver, for alle mennesker til å bevare legemet, og han har satt den fremst blant all vitenskap og visdom. For dette er dagen da du må reise deg for min seier.

Ditt navn er min helbredelse, o min Gud, og ihukommelse av deg er mitt legemiddel. Å være deg nær er mitt håp, og kjærlighet til deg er min ledsager. Din barmhjertighet mot meg er min helbredelse og min hjelp både i denne verden og i den kommende verden. Sannelig, du er den overmåte gavmilde, den allvitende, den allvise.”

– Bahá'u'lláh, Tavle til en lege

‘Abdu’l-Bahá skriver:

Den som er oppfylt av kjærlighet til Bahá og glemmer alt, fra hans lepper vil Den hellige ånd høres, og livets ånd vil fylle hans hjerte. ... Ord vil strømme fra hans lepper som perler på en snor, og all sykdom og lidelse vil bli kurert ved håndspåleggelse. – *Star of the West*, bind VIII.

O du som er ren og beåndet! Vend deg til Gud med ditt hjerte bankende av kjærlighet til ham, viet lovprisning av ham, med blikket vendt mot hans rike, på søken etter hjelp fra hans Hellige Ånd i en tilstand av ekstase, henrykkelse, kjærlighet, lengsel, fryd og livsalighet. Gud vil hjelpe deg ved en ånd fra sitt nærvær til å lege sykdom og lidelse.

... Fortsett med å helbrede hjerter og legemer, og søk helbredelse for syke ved å vende deg til Guds rike og ved å innstille hjertet på å oppnå legedom ved Det største navns kraft og ved Guds kjærlighets ånd. – *Tablets of ‘Abdu’l-Bahá*, bind III.

Hvordan alle kan hjelpe

Arbeidet med å helbrede syke er imidlertid en sak som ikke bare angår pasienten og utøveren, men alle. Alle må hjelpe, ved sympati og tjenestevillighet, ved å leve rett og tenke rett, og især ved bønn, for av alle legemidler er bønnen det kraftigste. “Ydmyk påkallelse og bønn på vegne av andre,” sier ‘Abdu’l-Bahá, “vil helt sikkert ha virkning.” Pasientens venner har et særlig ansvar, for deres innflytelse i god eller dårlig retning er svært direkte og sterk. I hvor mange tilfeller avhenger vel ikke utfallet hovedsakelig av den pleie den hjelpeløse pasient får av foreldre, venner eller naboer!

Selv samfunnet i sin alminnelighet har innflytelse på hvert sykdomstilfelle. I enkelte tilfeller ser denne innflytelsen kanskje ikke ut til å være stor, men i sin helhet er den betydelig. Enhver påvirkes av den sosiale “atmosfære” man lever i, av det som er mest fremherskende, av tro eller materialisme, dyd eller last, munterhet eller nedtrykthet, og hvert individ har sin andel i å bestemme tilstanden i denne sosiale “atmosfære”. Det er kanskje ikke mulig for alle, i verdens nåværende tilstand, å oppnå fullkommen sunnhet, men det er mulig for enhver å bli en “villig kanal” for Den hellige ånds helsebringende kraft og således ha en helbredende og hjelpsom innflytelse på sitt eget legeme og på alle dem man kommer i berøring med.

Få plikter blir innskjerpet oftere og mer ettertrykkelig overfor bahá’íer enn plikten til å helbrede de syke, og mange vakre bøønner for helbredelse er blitt åpenbart av både Bahá’u’lláh og ‘Abdu’l-Bahá.

Den gylne tidsalder

BAHÁ’U’LLÁH FORSIKRER AT gjennom harmonisk samarbeid mellom pasienter, helbredere og samfunnet generelt, og ved

riktig bruk av de forskjellige materielle, mentale og åndelige sunnhetsmidler, kan den gylne tidsalder gjøres til virkelighet, den tid da "all sorg skal forvandles til glede og all sykdom til sunnhet" ved Guds kraft. 'Abdu'l-Bahá sier at "når det guddommelige budskap blir forstått, vil alle vanskeligheter forsvinne." Videre sier han:

Når den materielle verden og guddommelige verden har god innbyrdes forbindelse, når hjertene blir himmelske og lengslene rene, vil det bli en fullkommen forbindelse. Denne kraft vil da frembringe et fullkomment resultat. Fysiske og åndelige sykdommer vil da bli fullstendig kureret.

Riktig bruk av helse

IDET VI AVSLUTTER dette kapittel, bør vi minnes 'Abdu'l-Bahás lære om den rette måte å bruke helsen på. I en av sine tavler til bahá'íene i Washington sier han:

Hvis legemets helse og velvære blir brukt på rikets vei, er dette svært akseptabelt og prisverdig; og dersom de blir brukt til menneskehetens beste i sin alminnelighet – selv om det skulle være til dens materielle (eller legemlige) fordel – og være et middel til å gjøre noe godt, så kan også dette godtas. Men hvis menneskets helse og sunnhet brukes på sanselige begjær og djevelske forehavender i et liv på dyrets nivå, da ville sykdom være bedre enn en slik sunnhet – ja, døden selv ville være å foretrekke fremfor et slikt liv. Hvis du ønsker deg god helse, da ønsk deg god helse for å tjene riket. Jeg håper at du kan oppnå fullkommen innsikt, urokkelig besluttosomhet, fullkommen sunnhet og åndelig og fysisk styrke, så du kan drikke av det evige livs kilde og bli hjulpet av den guddommelige bekreftelses ånd.

8

RELIGIØS ENHET

O dere som bor på jorden! Det fremtredende trekk som preger denne ypperste åpenbarings fortrinns karakter, består i at vi på den ene side har utvisket fra Guds Boks hellige sider alt som har vært årsak til strid, ondskap og skade blant menneskenes barn, og på den annen har fastsatt de nødvendige forutsetninger for samhold, forståelse og fullstendig og varig enhet. Vel er det med dem som overholder mine lover.

– Bahá'u'lláh, *Verdens tavle*

Sektvesen i det nittende århundre

VERDEN HAR KANSKJE ALDRI VÆRT fjernere fra religiøs enhet enn i det nittende århundre. I mange århundrer hadde de store religionssamfunn – tilhengere av Zoroaster, jøder, buddhister, kristne, muslimer og andre – eksistert side om side, men istedenfor å forenes til et harmonisk hele, lå de i stadig fiendskap og strid, den ene mot de andre. Og ikke bare det, men hvert samfunn var igjen og igjen blitt delt inn i et økende antall sekter som ofte stod i bitter motsetning til hverandre. Og dog hadde Kristus sagt: "Ved dette skal alle forstå at dere

er mine disipler: at dere har kjærlighet til hverandre,” og Muhammed sa: “Dette er deres trossamfunn. Ett samfunn er det! ... Han har fastsatt for dere som religion det Han bestemte for Noa, det Vi har åpenbart deg, og det Vi bestemte for Abraham, og Moses, og Jesus, 'Overhold religionen! Unngå splittelser deri!’” Hver av de store religionsstiftere har formant sine tilhengere til kjærlighet og enhet, men i hvert tilfelle ble grunnleggerens siktemål i stor utstrekning tapt av syne i et virvar av intoleranse og skinnhellighet, formalisme og hyklery, forvrengning og fordreining, splittelse og strid. Det samlede antall av mer eller mindre fiendtlige sekter i verden var sannsynligvis større ved begynnelsen av bahá'í-perioden enn i noen tidligere periode av menneskehetens historie. Det så ut som menneskene på den tiden eksperimenterte med all mulig slags religiøs tro, med alle mulige ritualer og seremonier og med enhver mulig avart av den moralske lov.

Samtidig viet et stadig større antall mennesker sine krefter til fryktløs utforskning og kritisk undersøkelse av naturlovene og troens grunnlag. Man vant hurtig ny vitenskapelig kunnskap og fant nye løsninger på mange av livets problemer. Utviklingen av oppfinnelser, som dampskip og jernbane, postsystem og presse, bidro i høy grad til utbredelsen av ideer og til den fruktbringende kontakten mellom tanker og livssyn av vidt forskjellige art.

Den såkalte “konflikt mellom religion og vitenskap” ble en heftig kamp. I den kristne verden forbandt bibelkritikken seg med naturvitenskapen for å betvile og i noen grad benekte Bibelens autoritet, en autoritet som i århundrer hadde vært det alminnelig godtatte trosgrunnlag. En hurtig voksende del av befolkningen ble skeptisk overfor kirkesamfunnenes lære. Selv et stort antall prester næret hemmelig eller åpenlyst tvil eller tok forbehold med hensyn til sine respektive trossamfunns bekjennelser.

Denne gjæring og strøm av meninger med tiltagende

erkjennelse av at eldre rettroenhet og dogmer ikke strakk til, og med famling og streben etter større kunnskap og forståelse, var ikke begrenset til kristne land, men var i større eller mindre grad og i forskjellige former merkbar blant folk i alle land og religioner.

Bahá'u'lláhs budskap

DET VAR MENS DENNE tilstanden av splid og forvirring var på sitt høyeste at Bahá'u'lláh lot sitt mektige basunstøt lyde for menneskeheten:

At alle folk skulle bli ett i troen og alle mennesker bli som brødre; at kjærlighetens og enhetens bånd mellom menneskene skulle bli styrket; at religionens ulikheter skulle opphøre og raseforskjeller bli fjernet ... Disse stridigheter og denne blodsutgytelse må opphøre, og alle mennesker bli som én slekt og én familie ... (Ord talt til professor Browne).

Det er et vidunderlig budskap, men hvorledes kan dets forslag virkeliggjøres? Profeter har talt, diktere har sunget og helgener har bedt om disse ting i årtusener, men religionsforskjeller er ikke opphørt, heller ikke er strid, blodsutgytelse og disharmoni utryddet. Hva er det som kan vise at dette mirakelet nå vil skje? Finnes det noen nye faktorer i situasjonen? Er ikke menneskenaturen den samme den alltid har vært, og vil den ikke forbli den samme så lenge verden består? Hvis to mennesker eller to nasjoner ønsker samme ting, vil de ikke slåss for den i fremtiden som de har gjort i fortiden? Hvis det ikke lyktes Moses, Buddha, Kristus og Muhammed å oppnå verdens enhet, vil det da lykkes for Bahá'u'lláh? Hvis alle tidligere religioner blir forvrengt og splittet i sekter, vil ikke bahá'í-religionen da dele samme skjebne? La oss se hvilke svar bahá'í-læren gir på disse og lignende spørsmål.

Kan menneskets natur forandres?

Oppdragelse og religion er begge basert på den antagelse at det er mulig å forandre menneskets natur. I virkeligheten trenges der ikke mye undersøkelse for å påvise at det ene vi med visshet kan si om enhver levende ting, er at den ikke kan la være å forandre seg. Uten forandring kan det ikke være noe liv. Selv mineralet kan ikke motstå forandring, og jo høyere vi går på tilværelsens stige, jo mer varierende, komplisert og vidunderlig blir forandringene. Med hensyn til fremskritt og utvikling blant alle skapninger finner vi videre to slags forandringer – en er langsom, gradvis, ofte nesten umerkelig; og den andre skjer hurtig, plutselig og dramatisk. Den sistnevnte inntreffer ved det som kalles “kritiske stadier” i utviklingen. Hos mineralene finner vi slike kritiske stadier på smelte- og kokepunktet, for eksempel når et fast stoff plutselig blir flytende eller en væske går over i gassform. Hos plantene ser vi slike kritiske stadier når frøet begynner å spire, eller når knoppen utfolder seg og danner et blad. I dyreverdenen ser vi det samme overalt, som når larven brått forvandles til en sommerfugl, når kyllingen kommer ut av egget eller barnet blir født fra sin mors liv. Vi ser ofte en lignende forvandling i sjelens høyere liv når et menneske blir “født på ny” og dets hele vesen blir helt forandret med hensyn til livsmål, karakter og aktiviteter. Slike kritiske stadier påvirker ofte en hel art eller en mengde arter samtidig, som når vegetasjon av alle slag plutselig får nytt liv om våren.

Bahá'u'lláh erklærer at akkurat som alt laverestående liv gjennomgår plutselige forvandlinger til en ny og fullere livsform, så gjennomgår også menneskeheten et “kritisk stadium”, en “gjenfødelsens tid”. Da vil levemåter som har holdt seg fra historiens morgen og til nå, plutselig og ugjenkallelig bli forandret, og menneskeheten gå inn i en ny livsfase som er like forskjellig fra den gamle som sommerfuglen er fra larven

eller fuglen fra egget. Menneskeheten som helhet vil i lys av en ny åpenbaring nå frem til et nytt sannhetssyn; det er som når et helt land opplyses når solen står opp, slik at alle kan se klart der det bare en time tidligere var mørkt og uklart. "Dette er en ny syklus for menneskers evner," sier 'Abdu'l-Bahá. "Alle verdens horisonter er lyse, og verden vil i sannhet bli som en rosenhage og et paradís." Analogiene med naturen taler alle for et slikt synspunkt; fordums tiders profeter har enstemmig forutsagt en slik strålende dags komme; og tidens tegn viser klart at det allerede nå foregår dype og revolusjonerende forandringer i menneskers ideer og institusjoner. Finnes det vel derfor noe mer unyttig og grunnløst enn det pessimistiske argument at skjónt alle andre ting forandres, kan menneskets natur ikke forandres?

De første skritt mot enhet

Som et middel til å fremme religionsenhet anbefaler Bahá'u'lláh den største nestekjærlighet og toleranse og appellerer til sine tilhengere om å "omgås folk av alle religioner med fryd og glede." I sitt testament sier han:

Konflikt og strid er kategorisk forbudt i hans Bok. Dette er en forordning fra Gud i denne største åpenbaring. Den er guddommelig bevart mot å skulle oppheves og er gitt hans bekreftelses glans.

O dere som bor på jorden! Guds religion er til for kjærlighet og enhet; la den ikke bli årsak til fiendskap eller splid. ... Vi vil så gjerne håpe at Bahás folk kan bli ledet av de velsignede ord: "Si: Alle ting er av Gud." Denne opphøyede ytring er som vann for å slukke hatet og fiendskapet som ulmer i menneskenes hjerter og bryst. Ved denne ene ytring vil

stridende folk og slekter nå den sanne enhets lys. Sannelig, han sier sannheten og viser vei. Han er den allmektige, den opphøyede, den nådige.

'Abdu'l-Bahá sier:

Alle må oppgi fordommer og må til og med gå i hverandres kirker og moskeer, for på alle disse tilbedelsessteder nevnes Guds navn. Siden alle samles for å tilbe Gud, hvilken forskjell er det da? Ingen av dem tilber Satan. Muslimene må gå til de kristnes kirker og jødernes synagoger, og omvendt må disse gå til muslimenes moskeer. De holder seg borte fra hverandre bare som følge av noen grunnløse fordommer og dogmer. I Amerika dro jeg til de jødiske synagoger, som ligner de kristne kirker, og jeg så dem tilbe Gud overalt.

På mange av disse steder talte jeg om de guddommelige religioners opprinnelige grunnlag, og for dem utla jeg bevisene på at de guddommelige profeter og de hellige manifestasjoner er genuine. Jeg oppmuntret dem til å holde opp med blind etterligning. Alle lederne må også gå til hverandres kirker og tale om grunnlaget for de guddommelige religioner og deres fundamentale prinsipper. De må dyrke Gud i den største enhet og harmoni i hverandres gudshus og slutte med fanatisme.

Ble bare disse første skritt tatt og det ble opprettet en gjensidig, vennlig toleranse mellom de forskjellige religiøse sekter, hvilken vidunderlig forandring ville det ikke da skje i verden! Men for å oppnå virkelig enhet kreves imidlertid mer enn dette. For sektvesenets sykdom er toleranse et verdifullt lindrende middel, men den er ikke en radikal kur. Den fjerner ikke årsaken til problemet.

Autoritetsproblemet

Grunnen til at det i tidligere tider ikke har lyktes de forskjellige religionssamfunn å forenes, er at tilhengerne av hvert samfunn har ansett sin egen grunnlegger som den ene høyeste autoritet og hans lov som den guddommelige lov. Enhver profet som forkynte et annet budskap, ble derfor betraktet som en fiende av sannheten. De forskjellige sekter innen hvert trossamfunn har skilt seg ut av lignende grunner. Tilhengerne av hver av dem har godkjent en eller annen underordnet autoritet og betraktet en særskilt versjon eller fortolkning av grunnleggerens budskap som den ene sanne tro og alle andre som feilaktige. Det er innlysende at så lenge denne tilstand eksisterer, er ingen virkelig enhet mulig. Bahá'u'lláh, derimot, lærer at alle profetene var overbringere av autentiske budskap fra Gud, at hver av dem i sin tid forkynte den høyeste lære som folk da kunne motta, og oppdro mennesker så de kunne motta en videregående lære fra hans etterfølgere. Han oppfordrer tilhengerne av hver religion til ikke å fornekte sine egne profeters guddommelige inspirasjon, men til å anerkjenne alle andre profeters guddommelige inspirasjon, til å se at alles lære i det vesentligste stemmer overens og er deler av en stor plan for menneskehetens oppdragelse og forening. Han oppfordrer folk fra alle trossamfunn til å vise ærbødighet overfor sine profeter ved å vie sitt liv til å virkeliggjøre den enhet som alle profetene arbeidet og led for. I sitt brev til dronning Victoria sammenligner han verden med et sykt menneske som har fått lidelsen forverret fordi han havnet i hendene på udyktige leger; og han forteller hvordan behandlingen kan gjennomføres:

Det Herren har forordnet som det ypperste botemiddel og mektigste instrument for å helbrede hele verden, er foreningen av alle dens folkeslag i én universell sak, én felles

tro. Dette kan på ingen måte oppnås uten ved en dyktig, en allmektig og inspirert leges kraft. Dette er visselig sannheten, og alt annet er villfarelse. – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh.*

Fremadskridende åpenbaring

EN STOR ANSTØTSSTEIN for mange på veien til religiøs enhet er forskjellen mellom de forskjellige profeters åpenbaringer. Det som er påbudt av én, blir forbudt av en annen. Hvordan kan da begge ha rett, hvordan kan begge forkynne Guds vilje? For sannheten er jo bare én og uforanderlig. Ja, den absolutte sannhet er én og kan ikke forandres, men den absolutte sannhet befinner seg uendelig langt utenfor menneskeforstandens nåværende rekkevidde, og våre forestillinger om den må stadig forandres. Våre tidligere, ufullkomne ideer vil ved Guds nåde erstattes av mer og mer dekkende forestillinger etter hvert som tiden går. I en tavle til noen bahá'íer i Persia sier Bahá'u'lláh:

O folk! Ord åpenbares i samsvar med kapasitet, slik at begynnere kan gjøre fremskritt. Melken må gis i riktig mål, slik at verdens spedbarn kan tre inn i storhetens rike og få tilhold i enhetens forgård.

Det er melk som styrker spedbarnet så det senere kan fordøye fastere føde. Å si at fordi en profet gjør rett i å fremsette en viss læresetning på en viss tid, og så må derfor en annen profet ta feil når han lærer noe annet på en annen tid, er som å si at fordi melk er den rette føde for det nyfødte barn, bør derfor melk og ikke annet enn melk også være det voksne menneskes føde, og å gi en annen diett ville være galt! 'Abdu'l-Bahá sier:

Enhver guddommelig åpenbaring er delt i to deler. Den første delen er den vesentlige og tilhører den evige verden. Den består i fremleggelsen av guddommelige sannheter og viktige grunnsetninger. Den er uttrykk for Guds kjærlighet. Denne delen er lik i alle religioner, uforanderlig og uomstøtelig. Den andre delen er ikke evig; den angår det praktiske liv, forretningsanliggender og handel, og forandres i samsvar med menneskenes utvikling og behovene på hver profets tid. For eksempel. ... I den mosaiske tid ble en persons hånd hugget av til straff for et lite tyveri. Det var en lov om øye for øye og tann for tann. Men da disse lovene ikke var formålstjenlige på Kristi tid, ble de opphevet. Likeså var skilsmisse blitt så alminnelig at der ikke lenger var noen faste ekteskapslover igjen; derfor forbød Kristus skilsmisse.

I overensstemmelse med tidens krav åpenbarte hans hellighet Moses ti lover om dødsstraff. På den tiden var det umulig å beskytte samfunnet og opprettholde sosial sikkerhet uten disse strenge forholdsregler, for Israels barn bodde i ørkenen Tah, hvor der hverken fantes domstoler eller fengsler. Men disse lovene om vandel og livsførsel var ikke nødvendige på Kristi tid. Historien om religionens andre del er uvesentlig, da den kun omhandler dette livs skikker; men grunnvollen for Guds religion er én, og denne grunnvoll har hans hellighet Bahá'u'lláh fornyet.

Guds religion er den ene religion, og alle profetene har forkynt den, men den er en levende ting i vekst, ikke livløs og uforanderlig. I Moses' lære ser vi knoppen, i Kristi lære blomsten, i Bahá'u'lláhs lære frukten. Blomsten ødelegger ikke knoppen, heller ikke ødelegger frukten blomsten. Den ødelegger ikke, den fullbyrder. Knoppskjellene må falle av for at blomsten kan springe ut, og kronbladene må falle av for at frukten kan vokse og modnes. Var da knoppskjellene og kronbladene

feil eller unyttige, fordi de måtte kastes? Nei, i sin tid var de begge riktige og nødvendige; uten dem kunne det ikke blitt noen frukt. Således er det også med de forskjellige profetiske læresetninger; deres ytre skifter fra tidsalder til tidsalder, men hver åpenbaring er fullbyrdelsen av sine forgjengere. De er ikke adskilte eller uoverensstemmende, men forskjellige trinn i den ene religions livshistorie, som i tur og orden er blitt åpenbart som frø, knopp og blomst og nå går over i modningens stadium.

Profetenes ufeilbarlighet

BAHÁ'Ú'LLÁH LÆRER AT enhver som Gud har skjenket profetiskapets stade, har fått tilstrekkelige bevis på sitt livskall, er berettiget til å fordre lydighet av alle mennesker og har myndighet til å oppheve, endre eller utvide sine forgjengeres lære. I *Íqán-boken* leser vi:

Hvor fjernt fra den overmåte gavmildes kjærlige forsyn og miskunn ville det ikke være å utvelge seg en sjel blant alle mennesker til å veilede sine skapninger, og på den ene side forholde ham det fulle mål av sitt guddommelige vitnesbyrd og på den annen utsette sitt folk for streng straff for å ha vendt seg bort fra hans utvalgte! Nei, de mangfoldige gaver fra alle skapningers Herre har til alle tider, gjennom hans guddommelige vesens manifestasjoner, omfattet jorden og alle som bor der. ...

Og dog, er det ikke enhver åpenbarings formål å bevirke en forvandling i menneskehetens hele karakter, en forvandling som skal vise seg både utad og innad, som skal berøre både dens indre liv og ytre forhold? For hvis menneskehetens karakter ikke skulle bli forandret, ville det være klart og tydelig at Guds universelle manifestasjon var fånyttig. – *Kitáb-i-Íqán*.

Gud er den ene ufeilbare autoritet, og profetene er ufeilbare fordi deres budskap er Guds budskap gitt verden gjennom dem. Dette budskap forblir gyldig inntil det blir erstattet av et senere budskap, gitt av den samme eller en annen profet.

Gud er den store lege som alene forstår å stille den riktige diagnose for verdens sykdom og foreskrive det rette legemiddel. Det middel som er foreskrevet for én tidsalder, passer ikke lenger i en senere tidsalder når pasientens tilstand er annerledes. Å holde fast ved det gamle legemiddel når legen har forordnet en ny behandling, er ikke å vise legen tillit, men vantro. Det er kanskje et sjokk for jøden å høre at noen av de behandlinger for verdens sykdom som Moses forordnet for over tre tusen år siden, nå er utdaterte og uegnede; den kristne vil likeledes bli rystet ved å bli fortalt at Muhammed hadde noe nødvendig eller verdifullt å føye til det Jesus hadde foreskrevet; og likeså muslimen når han blir bedt om å medgi at Báb eller Bahá'u'lláh hadde myndighet til å forandre Muhammeds befalinger; men ifølge bahá'í-synet innebærer sann hengivenhet til Gud ærefrykt overfor alle hans profeter og ubetinget lydighet mot hans siste befalinger, slik de er gitt av vår egen tids profet. Bare ved en slik hengivenhet kan man nå frem til sann enhet.

Den høyeste manifestasjon

SOM ALLE DE ANDRE PROFETER erklærer Bahá'u'lláh sitt livskall på en måte som ikke kan misforstås.

I Lawḥ-i-Aqdas, en tavle skrevet spesielt til kristne, sier han:

... Se! Faderen er kommet, og det som ble dere lovet i riket, er oppfylt. Dette er ordet Sønnen skjulte da han til dem rundt seg sa "dere kan ikke bære det nå". Og da den fastsatte tid var kommet, og timen var slagen, skinte ordet frem over

Guds viljes horisont. Vokt dere, o tilhengere av Sønnen, at dere ikke kaster det bak deres rygg. Ta godt tak i det. Bedre er dette for dere enn alt dere besitter. ...

Sannelig, han som er Sannhetens ånd, er kommet for å veilede dere til hele sannheten. Han taler ikke som tilskyndet av sitt eget selv, men slik han befales av ham som er den allvitende, den allvise. ... Kast fra dere, o jordens folk, hva dere besitter, og ta et fast grep om det dere befales av den allmektige, han som har hånd om det Gud har betrodd ham.

Og i et brev til paven, skrevet fra Adrianopol i 1867, sier han:

Vokt dere, at ikke lovprisning skiller dere fra den lovpriste og tilbedelse ikke skiller dere fra den tilbedte! Se Herren, den mektige, den allvitende! Han er kommet for å gi verden liv og for å forene hva som enn som bor i den. Kom, o dere folk, til åpenbaringens morgengry! Nøl ikke, enn ikke en time! Kjenner dere evangeliet og formår dog ikke å se herlighetens Herre?

Dette sømmer seg ikke for dere, o lærde forsamling! Si så, hvis dere forneker denne sak, ved hvilket bevis tror dere da på Gud? Fremlegg deres bevis ...

Likewise han i disse brevene til kristne kunngjør oppfyllelsen av evangeliets løfter, forkynner han også for muslimene, jødene, tilhengerne av Zoroaster og folk av annen tro at han fullbyrder de løfter som er gitt i deres hellige bøker. Han tiltaler alle mennesker som Guds får, som hittil har vært delt i forskjellige flokker og beskyttet i forskjellige hjorder. Hans budskap, sier han, er Guds røst, røsten fra den gode hyrde som er kommet i tidens fylde for å samle sine spredte får til én flokk, idet han fjerner skrankene mellom dem, så "det skal bli én flokk og én gjeter".

En ny situasjon

BAHÁ'U'LLÁHS STILLING BLANT PROFETENE er uforlignelig og enestående, fordi verdens tilstand ved hans komme var uten sidestykke og enestående. Gjennom en lang og beveget utviklingsprosess innenfor religion, vitenskap, kunst og sivilisasjon var verden blitt moden for en lære om enhet. De skranker som i tidligere århundrer hadde gjort en verdensenhets umulig, var rede til å falle sammen da Bahá'u'lláh fremstod, og etter hans fødsel i 1817, og især etter at hans lære begynte å bli utbredt, har disse skrankene rast sammen på den mest forbausende måte. Hva forklaringen enn kan være, kan det ikke næres tvil om kjensgjerningen.

I de tidligere profeters dager var de geografiske skrankene alene nok til å forhindre en verdensenhets. Nå er denne hindringen overvunnet. For første gang i historien er mennesker på hver sin side av kloden i stand til å komme i forbindelse med hverandre på en hurtig og lett måte. Hva som skjedde i Europa i går, er kjent over hele verden i dag, og en tale som holdes i Amerika i dag, kan leses i Europa, Asia og Afrika i morgen.

En annen viktig hindring var språkproblemet. Takket være studiet av fremmede språk og undervisning i dem er denne vanskeligheten allerede i stor utstrekning overvunnet, og det er all grunn til å anta at det om ikke mange år vil bli antatt et internasjonalt hjelpespråk, som vil bli lært i alle skoler i verden. Da vil også denne skranken bli fullstendig fjernet.

Den tredje store hindringen var religiøs fordom og intoleranse. Også denne holder på å forsvinne. Folk er i ferd med å bli mer fordomsfrie. Folkets oppdragelse glir mer og mer ut av hendene på sekteriske prester, og nye og mer liberale ideer kan ikke lenger hindres fra å trenge inn i selv de mest eksklusive og konservative kretser.

Bahá'u'lláh er således den første av de store profeter hvis

budskap er blitt kjent over hele verden i løpet av en periode på forholdsvis få år. Om kort tid vil Bahá'u'lláhs vesentligste lære, oversatt fra hans egne autentiske skrifter, bli direkte tilgjengelig for hver mann, kvinne og barn i verden som kan lese.

Bahá'í-åpenbaringens fylde

BAHÁ'Í-ÅPENBARINGEN ER ENESTÅENDE og uten sidestykke blant verdens trosbekjennelser på grunn av den fylde og fullstendighet som dens autentiske skrifter har. De nedskrevne ord som med sikkerhet kan tillegges Kristus, Moses, Zoroaster, Buddha og Krishna, er meget få og lar mange moderne spørsmål av stor praktisk betydning ubesvart. Mange av de læresetninger som vanligvis tilskrives disse religionsstifterne, er av tvilsom ekthet, og noen er åpenlyse tilføyelser av en senere dato. Muslimene har i Koranen og i en mengde overleveringer en mye mer fullstendig opptegnelse av sin profets liv og lære; men Muhammed selv var, skjønt han ble inspirert, ulærd likesom de fleste av sine tidlige tilhengere. De metoder som bruktes til å nedskrive og utbre hans lære, var i mange tilfeller utilfredsstillende, og ektheten av mange av overleveringene er meget tvilsom. Følgen er at forskjellige forklaringer og motstridende meninger har forårsaket deling og splittelse i islam, så vel som i alle tidligere religionssamfunn.

I motsetning til dette skrev både Báb og Bahá'u'lláh mye og med stor veltalenhet og kraft. Da begge var avskåret fra å tale offentlig og tilbrakte det meste av sitt liv (etter å ha gjort sitt livskall kjent) i fengsel, viet de en stor del av sin tid til å skrive, med det resultat at bahá'í-religionen har en langt større rikdom på autentiske skrifter enn noen av sine forgjengere. Det er gitt tydelige og fulle forklaringer på mange sannheter som

bare var vagt forespeilet i tidligere åpenbaringer, og de evige sannhetsprinsippene som alle profetene har forkynt, er blitt anvendt på de problemer verden står overfor i dag – problemer som er ytterst kompliserte og vanskelige, og mange av dem hadde ikke engang dukket opp i de tidligere profeters dager. Det er klart at denne fullstendige nedtegningen av autentisk åpenbaring må bidra sterkt til å forhindre misforståelser i fremtiden og til å oppklare de misforståelser som i tidligere tider har holdt de forskjellige sekter adskilt.

Bahá'í-pakten

BAHÁ'Í-ÅPENBARINGEN ER UTEN SIDESTYKKE og enestående på enda en annen måte. Før sin død nedskrev Bahá'u'lláh gjentagne ganger en Pakt der han utnevnte sin eldste sønn, 'Abdu'l-Bahá, som han ofte hentyder til som "Grenen" eller "Den største gren", til lærens rettmessige fortolker, og han erklærte at enhver forklaring eller fortolkning som 'Abdu'l-Bahá måtte gi, skal aksepteres og ha samme verdi som Bahá'u'lláhs egne ord. I sitt testament sier han:

Tenk over hva vi har åpenbart i vår helligste Bok: "Når mitt nærværs oseaan har ebbet ut og min åpenbarings bok er avsluttet, vend dere da hen til ham som Gud har ment, som har vokst frem fra denne urgamle rot." Siktemålet for dette hellige vers er ingen annen enn Den mektigste gren ('Abdu'l-Bahá).

Og i Grenens tavle, hvor han forklarer 'Abdu'l-Bahás stilling, sier han:

Takk Gud for at han fremstod, o folk, for han er sannelig den aller største gunstbevisning og mest fullkomne gave til

dere; og gjennom ham blir hvert hensmuldrende ben gjort levende. Den som vender seg til ham, har vendt seg til Gud, og den som vender seg bort fra ham, har vendt seg bort fra min Skjønnhet, har forkastet mitt bevis og forsyndet seg mot meg.

Etter Bahá'u'lláhs død hadde 'Abdu'l-Bahá, både i sitt eget hjem og på sine utstrakte reiser, rikelig anledning til å møte og tale med folk fra alle deler av verden, og med alle de forskjellige synspunkter. Han hørte på alle deres spørsmål, deres vanskeligheter og innvendinger, og gav fyldige forklaringer, som omhyggelig ble nedskrevet. I en lang årrekke fortsatte 'Abdu'l-Bahá dette arbeid med å belyse læren og vise dens anvendelse på de mest forskjellige problemer i det moderne liv. Meningsforskjeller som hadde oppstått blant de troende, ble forelagt ham og avgjort med myndighet, og dermed er risikoen for fremtidige misforståelser blitt ytterligere redusert.

Bahá'u'lláh ordnet det enn videre slik at et internasjonalt rettferdighetens hus, som representerer alle bahá'ier over hele verden, skulle velges for å ta seg av Sakens anliggender, ha oppsyn med og koordinere alle dens aktiviteter, forhindre splid og splittelse, belyse uklare saker og bevare læren fra forvrengning og villedende fremstilling. Den kjensgjerning at dette høyeste administrative organ ikke bare kan iverksette lovgivning i alle saker som ikke er klart definert i læren, men også kan oppheve sine egne vedtak når nye forhold krever andre tiltak, gjør troen i stand til å utfolde seg og tilpasse seg, lik en levende organisme, til behovene og fordringene hos et samfunn i endring.

Bahá'u'lláh forbød dessuten uttrykkelig fortolkning av læren ved noen annen enn den autoriserte fortolker. I sitt testamente utpekte 'Abdu'l-Bahá Shoghi Effendi til å være troens Beskytter etter ham, med fullmakt til å tolke skriftene.

Om tusen år eller mer vil det fremstå en annen manifest-

asjon, under skyggen av Bahá'u'lláh, med klare bevis på sitt livskall, men inntil da er det ordene fra Bahá'u'lláh, 'Abdu'l-Bahá og Beskytteren og bestemmelsene fra det internasjonale rettferdighetens hus som utgjør de autoriteter som alle troende må vende seg til for veiledning. Ingen bahá'í kan grunnlegge en skole eller sekt på grunnlag av noen spesiell fortolkning av læren eller noen påstått guddommelig åpenbaring. Enhver som handler mot disse påleggene, betraktes som en "paktbryter".*

'Abdu'l-Bahá sier:

En av Sakens fiender er den som bestreber seg på å fortolke Bahá'u'lláhs ord og dermed farger betydningen etter sitt eget skjønn og rundt seg samler tilhengere som danner en annerledes sekt, fremmer sin egen stilling og skaper splittelse i Saken.

I en annen tavle skriver han:

Disse mennesker (de som oppmuntrer til splittelse) er som skummet som samler seg på havets overflate; en bølge fra Paktens osean vil bruse og kaste dette skum på land ved Abhá-rikets kraft. ... Alle disse fordervede tanker som utgår fra personlige og onde hensikter, vil forsvinne, mens Guds Pakt skal forbli fast og sikker.

Intet kan hindre mennesker i å gi avkall på religion, hvis de ønsker det. 'Abdu'l-Bahá sier: "Gud selv tvinger ikke sjelen til å bli åndelig. Utøvelsen av menneskets frie vilje er nødvendig." Det er imidlertid helt tydelig at den åndelige Pakten gjør sektvesen *innenfor* bahá'í-samfunnet helt umulig.

* Se sidene 305-306 og 316-317 for videre klargjøringer av beskytterembetet og Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Intet profesjonelt presteskap

DER MÅ ENDA nevnes et spesielt trekk ved bahá'í-organisasjonen, nemlig fraværet av et profesjonelt presteskap. Frivillige bidrag til underhold av lærere er tillatt, og mange gir all sin tid i Sakens tjeneste, men det forventes at alle bahá'íer etter anledning og evne skal delta i arbeidet for å utbre læren og så videre, og det finnes ingen bestemt klasse som utmerker seg fremfor sine trosfeller ved særskilt utøvelse av prestelige funksjoner og ved særlige rettigheter.

I tidligere tider var det nødvendig å ha prester, fordi folk ikke kunne lese, manglet skolegang og var avhengige av prestene for sin religiøse opplæring, for gjennomføringen av religiøse skikker og seremonier, for rettspleie og så videre. Nå har imidlertid tidene forandret seg. Skolegang er raskt i ferd med å bli alminnelig, og hvis Bahá'u'lláhs bud blir fulgt, vil enhver gutt eller jente i verden få en god utdanning. Hvert menneske vil da selv kunne studere skriftene og hente livets vann direkte fra hovedkilden. Kompliserte ritualer og seremonier som skal ivaretas av en særskilt profesjon eller kaste, har ingen plass i bahá'í-systemet, og rettspleien er betrodd de dertil innsatte myndigheter.

Et barn trenger en lærer, men en sann lærers mål er å gjøre eleven dyktig nok til å klare seg uten en lærer, se med egne øyne, høre med egne ører og bruke sin egen forstand. Nettopp slik er presten nødvendig i slektens barndom, men hans virkelige arbeid er å gjøre folk i stand til å klare seg uten ham: å se åndelige ting med egne øyne, høre dem med egne ører og forstå dem med sin egen forstand. Nå er prestens gjerning nesten ferdig utført, og bahá'í-lærens mål er å fullføre dette arbeidet, å gjøre menneskene uavhengige av alt uten Gud, så de kan vende seg direkte til ham, det vil si til hans manifestasjon. Når alle vender seg mot ett sentrum, kan det ikke oppstå noen motstridende hensikter eller forvirringer, og jo nærmere alle kommer dette sentrum, desto nærmere kommer de hverandre.

9

SANN SIVILISASJON

O Guds folk! Vær ikke opptatt med deres egne anliggender; la tankene være rettet mot det som vil bringe menneskehetens skjebne på rett spor igjen og helliggjøre menneskenes hjerter og sjeler.

–Bahá'u'lláh

Religion som sivilisasjonens grunnvoll

IFØLGE BAHÁ'Í-SYNSPUNKTET er menneskelivets problemer – individuelle som sosiale – så uendelig innviklede at den alminnelige menneskeforstand ved egen hjelp ikke formår å løse dem på rett måte. Bare den allvitende kjenner til fulle hensikten med skapelsen og hvorledes denne hensikt kan oppnås. Gjennom profetene viser han menneskeheten livets sanne mål og den rette vei til fremskritt; og oppbyggingen av en sann sivilisasjon avhenger av at man er tro mot den profetiske åpenbarings veiledning. Bahá'u'lláh sier:

Religion er sannelig det fremste middel til å opprette orden i verden og ro blant dens folk. Svekkelsen av religionens søyler har styrket de tåpelige og gjort dem dristige og mer hovmodige. Sannelig sier jeg: Jo mer det går tilbake med

religionen, desto verre blir de ugudeliges gjenstridighet. Dette kan i siste instans ikke føre til annet enn kaos og forvirring. ...

Tenk på Vestens sivilisasjon, hvordan den har foruro-
liget og oppskremt verdens folk. Det er oppfunnet en
helvetesmaskin, og den har vist seg å være et så grusomt
ødeleggelsesvåpen at ingen noensinne har sett eller hørt
om dets like. Å renske vekk slike tilfeller av dypt rotfestet
og overveldende fordervelse er ugjørlig med mindre ver-
dens folk forener seg i sin streben mot ett felles mål og
slutter seg til én altomfattende tro. ...

O Bahás folk! Hver av de forordninger vi har åpenbart,
er en mektig høyborg til vern for tilværelsens verden.
– *Bahá'u'lláhs Tavler*, Ord fra paradiset.

Den nåværende tilstand i Europa og verden i alminnelighet
bekrefter sannheten i disse ord som ble skrevet for så mange
år siden. Likegyldighet overfor profetiske befalinger og den
fremherskende religionsløshet er blitt ledsaget av kaos og
ødeleggelse i den frykteligste grad, og uten den forandring
av menneskenes hjerter og livsmål som er sann religions
vesentlige kjennetegn, synes det å være fullstendig umulig å
reformere samfunnet.

Rettferdighet

I den lille boken *De skjulte ord*, der Bahá'u'lláh i korthet pre-
senterer essensen av den profetiske lære, angår hans første
råd den enkeltes liv: “ha et rent, godt og strålende hjerte”. Det
neste rådet angir grunnprinsippet i sant sosialt liv:

O åndens sønn! Høyest av alt elsker jeg rettferdighet; vend
deg ikke bort fra den hvis du søker meg, og forsøm den ikke,

så jeg kan ha tillit til deg. Ved dens hjelp skal du se med dine egne øyne og ikke gjennom andres øyne, og få visshet ved din egen kunnskap og ikke gjennom din nestes kunnskap. La ditt hjerte dvele ved dette – hvorledes du bør være. Sannelig, rettferdighet er min gave til deg og tegnet på min kjærlige omsorg. Vend derfor ditt blikk mot rettferdigheten.

Det første grunnprinsipp for sosialt liv er at den enkelte bør lære å skjelne det sanne fra det falske og det rette fra det gale og å se tingene i deres sanne proporsjoner. Hovedårsaken til åndelig og sosial blindhet og den største fiende av sosialt fremskritt er egenkjærlighet. Bahá'u'lláh sier:

O dere forstandens sønner! Det tynne øyelokk hindrer øyet i å se verden og det som er i den. Tenk da på resultatet når griskhetens forheng tildekker hjertets syn!

O folk! Griskhetens og misunnelsens mørke fordunkler sjelens lys likesom skyen hindrer solens stråler i å trenge igjennom. (Tavle til en tilhenger av Zoroaster).

Lang erfaring holder nå endelig på å overbevise menneskene om sannheten i den profetiske læresetning at selviske synsmåter og selviske handlinger uunngåelig fører til sosial katastrofe, og at hvis ikke menneskeheten skal lide en forsmedelig undergang, er det nødvendig at enhver betrakter sin nestes anliggender med samme interesse som sine egne og underordner sine egne interesser til fordel for hele samfunnet. Dette vil alles interesser i siste instans være best tjent med. Bahá'u'lláh sier: "O menneskebarn! Hvis dine øyne er vendt mot barmhjertighet, forsak da tingene som gavner deg, og klyng deg til det som vil gavne menneskeheten. Og hvis dine øyne er vendt mot rettferdighet, velg da for din neste det du velger for deg selv." – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Ord fra paradiset.

Regjering

BAHÁ'U'LLÁHS LÆRE INNEHOLDER to forskjellige typer henvisninger til spørsmålet om rett samfunnsorden. Den ene blir belyst i de brever som Bahá'u'lláh åpenbarte til kongene, og som behandler styringsproblemet slik dette var mens Bahá'u'lláh levde. De andre henvisningene angår den nye orden som skal utvikle seg innenfor bahá'í-samfunnet selv.

Fra dette stammer den skarpe kontrasten mellom slike tekstavsnitt som: "Den ene sanne Gud, opphøyet være hans herlighet, har alltid betraktet, og vil alltid fortsette å betrakte menneskenes hjerter som sin egen, utelukkende sin eiendom. Alt annet som vedrører land eller sjø, rikdom eller herligheter, har han overlatt til jordens konger og herskere" og "Det påhviler alle mennesker på denne Dag å holde fast ved Det største navn og å opprette hele menneskehetens enhet. Det finnes intet sted å flykte til, intet tilfluktssted noen kan søke, unntatt ham." – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*.

Den tilsynelatende uforenligheten mellom disse to synspunktene forsvinner når vi legger merke til at Bahá'u'lláh skjelner mellom "Den mindre fred" og "Den største fred". I sine brever til kongene formante Bahá'u'lláh dem til å møtes og ta forholdsregler for å opprettholde en politisk fred, redusere bevæpningen og fjerne de fattiges byrder og usikre kår. Men hans ord gjør det fullstendig klart at hvis de unnlater å rette seg etter tidens krav, ville resultatet bli krig og revolusjoner, som ville føre til den gamle ordens fall. Derfor sa han på den ene side: "Det som menneskeheten trenger i dag, er lydighet mot øvrigheten," og på den annen side: "De mennesker som har samlet på jordens verdiløse ting og dens pynt og i forakt vendt seg bort fra Gud – disse har mistet både denne verden og den kommende verden. Om ikke lenge vil Gud frata dem deres besittelser med maktens hånd og avkle dem sin gavmildhets kledning. – Vi har en fastsatt tid for dere,

o folkeslag, Hvis dere i den fastsatte stund unnlater å vende dere til Gud, vil han sannelig legge voldelig hånd på dere og vil la fryktelige plager ramme dere fra alle kanter. – Tegnene på forestående rystelser og kaos kan nå fornemmes, for den rådende ordning synes å være sørgelig mangelfull. – Vi har forpliktet oss til å sikre din seier på jorden og å opphøye vår Sak over alle mennesker, selv om det ikke skulle bli funnet noen konge som vil vende sitt ansikt mot deg.” – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*. I sitt ønske om å åpenbare forutsetningene for fred og ro i verden og fremskritt for dens folkeslag, har Det store vesen skrevet: Den tid må komme da det vil bli alminnelig forstått at det er tvingende nødvendig å holde en stor, en altfavnende sammenkomst av mennesker. Jordens herskere og konger må nødvendigvis være til stede, og under sin deltagelse i forhandlingene må de overveie slike midler som vil legge grunnlaget for verdens Store fred blant menneskene. En slik fred krever at stormaktene bør bestemme seg for å være helt enige innbyrdes, så det kan bli ro blant jordens folk. Skulle en konge gripe til våpen mot en annen, bør alle reise seg i fellesskap og hindre ham. – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*.

Ved slike råd åpenbarte Bahá'u'lláh forutsetningene som gjelder for ivaretagelsen av samfunnsansvaret på denne Guds Dag. Mens han oppfordrer til internasjonal solidaritet på den ene side, advarer han allikevel på den annen side ikke mindre klart makthaverne om at fortsatt strid vil tilintetgjøre deres makt. Nyere historie bekrefter nå denne advarselen, ved fremveksten av aggressive bevegelser som i alle siviliserte land har nådd en slik ødeleggende kraft, og ved utviklingen av krigsførsel i en grad som gjør at seier ikke lenger er mulig for noen av partene. “Når dere nå har avslått ‘Den største fred’, hold da fast ved ‘Den mindre fred’, så dere muligens i noen grad kan bedre tilstanden for dere selv og for deres

undersätter.” “Det Herren har forordnet som det ypperste botemiddel og mektigste instrument for å helbrede hele verden, er at alle dens folkeslag forenes i én universell sak, én felles tro. Dette kan på ingen måte oppnås uten ved en dyktig, en allmechtig og inspirert leges kraft.” – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*.

Med Den mindre fred menes en politisk forening av stater, mens Den største fred er en enhet som omfatter så vel åndelige som politiske og økonomiske faktorer. “Snart vil den nåværende orden bli rullet sammen og en ny spredes ut i dens sted.” – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*.

I tidligere tider kunne en regjering beskjefte seg med ytre ting og materielle anliggender, men i dag krever en regjerings funksjoner lederskap, engasjement og åndelig kunnskap av en kvalitet som er umulig unntatt for dem som har vendt seg til Gud.

Politisk frihet

SKJØNT BAHÁ'U'LLÁH TALER TIL FORDEL for en representativ regjeringsform som den ideelle tilstand, lokalt, nasjonalt og internasjonalt, lærer han at dette er mulig bare når menneskene har nådd en tilstrekkelig grad av individuell og sosial utvikling. Det ville være katastrofalt plutselig å gi fullt selvstyre til uskolerte mennesker som beherskes av selviske ønsker og er uerfarne i forvaltningen av offentlige anliggender. Det finnes ikke noe farligere enn frihet for dem som ikke forstår å bruke den med klokskap. Bahá'u'lláh skriver i *Aqdas-boken*:

Se hvor sneversynte menneskene er. De ber om det som skader dem og kaster fra seg det som gavner dem. De er virkelig blant dem som har fart såre vill. Vi finner noen mennesker som ønsker frihet og roser seg av det. Slike

mennesker befinner seg i uvitenhetens dyp.

Frihet må til sist føre til opprør, med flammer som ingen kan slukke. Således advares dere av ham som holder regnskap, den allvitende. Vit at legemliggjørelsen av frihet og dens symbol er dyret. Det som anstår seg for mennesket, er å underkaste seg slike begrensninger som vil beskytte det mot dets egen uvitenhet og verne det mot urostifterens fortred. Frihet får mennesket til å overskride anstendighetens grenser og til å krenke sitt eget stades verdighet. Den fornedrer det til en tilstand av den ytterste fordervelse og sletthet.

Betrakt menneskene som en fårehjord som trenger en hyrde til å beskytte seg. Dette er visselig sannheten, den avgjorte sannhet. Vi bifaller frihet under visse omstendigheter og nekter å innvilge den under andre. Vi er sannelig den allvitende.

Si: Sann frihet består i at mennesket underkaster seg mine bud, så lite dere enn vet det. Hadde menneskene overholdt det vi har sendt ned til dem fra åpenbaringsens himmel, ville de visselig oppnå fullkommen frihet. Lykkelig det menneske som har fattet Guds hensikt med hva han enn har åpenbart fra sin viljes himmel, en vilje som gjennomtrenger alle skapte ting! Si: Den frihet som gavner dere, er intet annet sted å finne enn i fullstendig trelldom for Gud, den evige sannhet. Den som har smakt sødmen forbundet med denne, vil nekte å gi den i bytte for alt herredømme over jord og himmel. – *Kitáb-i-Aqdas*.

Den guddommelige lære er det suverene middel til å forbedre forholdet for de tilbakestående raser og nasjoner. Når både vanlige mennesker og statsmenn tilegner seg og tar i bruk denne lære, vil nasjonene bli utfridd fra alle sine lenker.

Herskere og undersåtter

BAHÁ'U'LLÁH FORBYR TYRANNI og undertrykkelse i de kraftigste ordelag. I *De skjulte ord* skriver han:

O jordens undertrykkere! Trekk deres hender tilbake fra all undertrykkelse, for jeg har sverget at jeg ikke vil tilgi noe menneskes urettferdighet. Dette er min Pakt som er ugjenkallelig forordnet på den vel forvarte tavle, og som jeg har forsegleet med min herlighets segl.

De som er betrodd å utarbeide og administrere lover og bestemmelser, må "holde fast i rådslagningens rep og vedta og gjennomføre det som vil lede til trygghet, fremgang, velstand og ro for folket. For skulle man gjøre noe annet tiltak enn dette, ville det nødvendigvis ende med kaos og oppstandelse." – *Bahá'u'lláhs Tavler, Verdens tavle.*

På den annen side må folk være lovlydige og tro mot en rettferdig regjering. For å fremme bedre tilstander i nasjonen må folk sette sin lit til oppdragende metoder og til det gode eksemplets makt, ikke til vold. Bahá'u'lláh sier:

I ethvert land der noen av dette folk bor, må de opptre med troskap, ærlighet og sannferdighet overfor landets regjering. – *Bahá'u'lláhs Tavler, Gode tidender.*

... O Guds folk! Smykk deres templer med pålitelighetens og fromhetens pryde. Hjelp så deres Herre med de gode gjerningers og en rosverdig karakters hærskarer. Vi har gitt dere forbud mot splid og strid i mine bøker og mine skrifter og mine ruller og mine tavler, og ved det har vi ikke ønsket annet enn opphøyelse og fremgang for dere. – *Bahá'u'lláhs Tavler, Ishráqát-tavlen.*

Ansettelse og forfremmelse

VED ANSETTELSETER MÅ EGNETHET for stillingen være det eneste avgjørende kriterium. For dette overordnede hensyn må alle andre vike, så som ansiennitet, sosial eller finansiell status, familieforbindelser eller personlig vennskap. Bahá'u'lláh sier i Ishráqát-tavlen:

Regjeringer bør gjøre seg grundig kjent med forholdene for dem de styrer over og gi dem stillinger etter fortjeneste og verd. Det pålegges alle herskere og overhoder å overveie denne saken med den største omhu, slik at forræderen ikke skal kunne tilrane seg den trofastes stilling, og at utplynderen heller ikke kan styre i den påliteliges sted.

Det skal ikke mye ettertanke til for å forstå at når dette prinsippet blir alminnelig antatt og gjennomført, vil det skje en forbausende forvandling av vårt sosiale liv. Når enhver får den stilling han etter evner og utdanninge egner seg særlig godt for, vil han kunne legge sin sjel i arbeidet og bli en kunstner i sitt fag, til uoverskuelig fordel for seg selv og verden for øvrig.

Økonomiske problemer

BAHÁ'Í-LÆREN FREMHEVER i de sterkeste ordelag behovet for en reform i de økonomiske forhold mellom rik og fattig. 'Abdu'l-Bahá sier:

Menneskenes livsvilkår må tilrettelegges slik at fattigdommen kan opphøre, og at enhver, så langt det er mulig i forhold til sin rang og stilling, vil få sin andel av økonomisk komfort og velvære. Vi ser blant oss de mennesker som er overlesset med rikdommer på den ene side, og på den

annen side disse ulykkelige som sulter og ikke eier noe; de som eier flere statelige palasser, og de som har intet å hvile sitt hode på. ... Denne slags tilstand er gal og må rådes bot på. Forbedringen av den må imidlertid foretas med omtanke. Det kan ikke gjøres ved å gjennomføre absolutt likhet mellom menneskene. Likhet er en tom illusjon! Den er fullstendig ugjennomførlig! Selv om likhet kunne oppnås, ville den ikke kunne fortsettes – og om dens eksistens hadde vært mulig, ville hele den orden verden er bygd på, bli ødelagt. Loven om orden må alltid råde i menneskehetens verden. Himmelen forordnet det da den skapte mennesket. ... Lik en stor armé trenger menneskeheten en general, kapteiner, underoffiserer med sine forskjellige grader, og soldater, hver og en med sine egne tildelte plikter. Grader er absolutt nødvendig for å sikre en ordnet organisasjon. En armé kunne ikke bestå av bare generaler, eller utelukkende av kapteiner, heller ikke av bare soldater uten én med autoritet.

Da noen er uhyre rike og andre er beklagelsesverdig fattige, er det i sannhet nødvendig å få organisert kontroll og forbedring av disse forhold. Det er viktig å begrense rikdom, likesom det også er viktig å begrense fattigdom. Ingen av disse ytterligheter er av det gode. ... Når vi ser at fattigdom tillates å nå så vidt at noen lider hungersnød, er det et sikkert tegn på at det er tyranni til stede. Menneskene må gjøre en anstrengelse i denne henseende, og ikke lenger nøle med å forandre forhold som bringer den tærende fattigdoms elendighet over et meget stort antall av menneskene.

De rike må gi av sin overflod, de må mildne sine hjerter og strebe etter å oppnå medlidenhetens forstand, idet de skjenker alle de bedrøvede omtanke, som lider under savnet av selv de viktigste livsfornödenheter.

Det må gis spesielle lover, som omhandler slike ytter-

ligheter av rikdom og fattigdom. ... Landets styre bør være i overensstemmelse med de guddommelige lover, som skjenker alle den samme rettferdighet. ... Ikke før dette er skjedd, vil Guds lov være adlydt.

Offentlig finansvesen

'ABDU'L-BAHÁ FORESLÅR at hver by og landsby eller distrikt så vidt mulig bør betros administrasjonen av finansielle saker innenfor sitt eget område og bør bidra sin tilbørlige andel til dekningen av sentralregjeringens utgifter. En av de viktigste inntektskilder bør være progressiv inntektsskatt. Hvis en persons inntekter ikke overstiger vedkommendes nødvendige utgifter, bør han ikke avkreves noen skatt; men i alle tilfeller der inntekten overstiger de nødvendige utgiftene, bør det betales en skatt der prosentsatsen øker i takt med at inntektsoverskuddet etter nødvendige utgifter øker.

Dersom en person derimot på grunn av sykdom, dårlig avling eller andre omstendigheter han ikke er herre over, ikke kan tjene nok til å dekke sine nødvendige årsutgifter, bør offentlige midler dekke det han mangler til underhold for seg og sin familie.

Det vil også være andre offentlige inntektskilder, som for eksempel hjemfalne eiendommer, gruver, skattefunn og frivillige bidrag; mens det blant offentlige utgifter vil være midler som anvendes til understøttelse av svake, foreldreløse, til skoler, døve og blinde og til det offentlige helsevesen. På den måten vil det bli sørget for alles velferd og velbefinnende.*

* For videre enkeltheter, se 'Abdu'l-Bahás utgitte taler, spesielt dem han holdt i De forente stater.

Frivillig deling

I ET BREV TIL *Central Organization for a Durable Peace*, skrevet i året 1919, sier 'Abdu'l-Bahá:

Blant annet lærer Bahá'u'lláh at man av egen fri vilje bør dele med andre mennesker av det man selv eier. Denne frivillige delingen er større enn (lovpålagt) likhet og består i at ingen bør foretrekke seg selv fremfor andre, men heller bør være villig til å ofre liv og eiendom for andre. Men dette bør ikke innføres ved tvang så det blir en lov menneskene er nødt til å følge. Nei, menneskene bør heller av egen fri vilje ofre eiendom og liv for andre og villig gi til de fattige, slik det gjøres i Persia blant bahá'íene.

Arbeid for alle

EN AV BAHÁ'U'LLÁHS VIKTIGSTE veiledninger om økonomiske spørsmål er at alle må utføre nyttig arbeid. Det må ikke finnes noen droner i den sosiale bikube, ingen kroppsfriske snyltedyrr på samfunnet. Han sier:

Det pålegges hver og en av dere å beskjeftige seg med et eller annet yrke, som håndverk, handel og lignende. Å beskjeftige seg med slikt arbeid har vi nådigst opphøyet til samme rang som å dyrke Gud, den sanne. Overvei i deres hjerter Guds nåde og velsignelser, og takk ham ved aftens-tid og ved daggry. Kast ikke bort tiden med lediggang og dovenskap. Vær beskjeftiget med det som gavner dere selv og andre. Således er det forordnet i denne tavle, fra hvis horisont visdommens og ytringens sol skinner strålende klart.

I Guds øyne er de mest ringeaktede blant mennesker de

som sitter uvirksomme og tigger. Hold fast ved de materielle midlers rep, i full tillit til Gud, han som bringer alle midler til veie. – *Bahá'u'lláhs Tavler*, Gode tidender.

Hvor mye av den energi som anvendes i nåtidens forretningsverden, brukes vel ikke for bare å oppheve og nøytralisere andre menneskers innsats – i unyttig strid og konkurranse! Og hvor mye energi anvendes vel ikke på enda skadeligere måter! Hvis alle arbeidet, og hvis alt arbeid, åndelig som legemlig, var til gagn for menneskeheten, slik Bahá'u'lláh befaler, ville det være rikelig for alle mennesker av de ting som er nødvendige for et sunt, behagelig og edelt liv. Da ville det ikke eksistere noen fattigkvarterer, heller ikke uthungring, forkommenhet, industrielt slaveri eller helsenedbrytende slit og strev.

Rikdommens etikk

IFØLGE BAHÁ'Í-LÆREN er rettmessig ervervet og riktig anvendt rikdom hederlig og prisverdig. Utførte tjenester bør belønnes på en behørig måte. Bahá'u'lláh sier i *Ṭarázát*-tavlen: – “Bahás folk bør ikke nekte noen sjel den belønning som tilkommer ham, ... Man må tale med rettferdighet og verdsette en slik gave.”

Med hensyn til å ta renter av penger skriver Bahá'u'lláh i *Ishráqát*-tavlen følgende:

Mange mennesker har behov for dette. For hvis det ikke forelå noen utsikt til å få renter, ville menneskenes anliggender bryte sammen eller komme ut av lage. Man kan sjelden finne en person som ville legge for dagen slik omtanke for et medmenneske, en landsmann eller sin egen bror, og ville vise ham nok omsorg til å være tilbøyelig til å gi ham et lån på velvillige betingelser. Som en

gunstbevisning overfor menneskene har vi derfor foreskrevet at rente av penger bør behandles som andre forretningstransaksjoner som er vanlige blant folk. ...

Dette er imidlertid en sak som bør gjennomføres med måtehold og rimelighet. Vår herlighets Penn har, som et tegn på visdom og til folkets nytte, avstått fra å fastsette grensen for den. Likevel formaner vi Guds elskede til å opptre rettferdig og rettskaffent, og til å gjøre det som vil tilskynde Guds venner til å vise et nådig hjertelag og medlidenhet overfor hverandre.

... forvaltningen av disse sakene [er] betrodd mennene i Retttferdighetens hus, slik at de kan gjennomføre dem i samsvar med hva tiden krever og visdommen tilsier.

Intet industrielt slaveri

I *Aqdas*-boken forbyr Bahá'u'lláh slaveri, og 'Abdu'l-Bahá har forklart at det ikke bare er alminnelig slaveri som er mot Guds lov, men også industrielt slaveri. Da han var i De forente stater i 1912, sa han til det amerikanske folk:

Mellom 1860 og 1865 gjorde dere noe vidunderlig; dere avskaffet slaveriet; men i dag må dere gjøre noe enda mer vidunderlig: dere må avskaffe industrielt slaveri. ...

De økonomiske spørsmål kan ikke løses ved å sette kapital opp mot arbeid og arbeid mot kapital i strid og uenighet, men ved frivillig velvilje på begge sider. Da vil man sikre virkelige og varige rettferdige forhold ...

Blant bahá'íene er det ingen ublu, pengegrisk og urettferdig praksis, ingen opprørske forlangender, ingen revolusjonære opprør mot bestående regjeringer. ...

I fremtiden vil det ikke være mulig for noen å samle seg store rikdommer ved andres arbeid. De rike vil bli villige til

å dele. De vil komme frem til dette gradvis, naturlig, etter eget ønske. Det vil aldri oppnås ved krig og blodsutgytelse.

Det er gjennom vennlig rådslagning og samarbeid og ved rettferdig kompaniskap og deling av utbytte at kapitalens så vel som arbeidets interesser vil være best tjent. Streikens og lock-outens skarpe våpen er skadelige ikke bare for den direkte berørte arbeidsgren, men for hele samfunnet. Det er derfor regjeringens oppgave å finne midler for å forhindre at man tyr til slike barbariske metoder å avgjøre tvister på. 'Abdu'l-Bahá sa i 1912 følgende i Dublin, New Hampshire:

Nå ønsker jeg å fortelle dere om Guds lov. Ifølge den guddommelige lov bør ikke arbeidstagerne betales bare med lønn. Nei, arbeiderne bør snarere være medeiere i ethvert foretagende. Sosialiseringsspørsmålet er meget vanskelig. Det vil ikke bli løst gjennom lønnsstreiker. Alle regjeringer i verden må forene seg og danne et råd der medlemmene skal velges fra parlamentene og blant nasjonenes edleste mennesker. Disse må utarbeide planer med klokskap og myndighet, så hverken kapitalistene lider uhyre tap eller arbeiderne kommer i nød. De bør utforme loven så moderat som mulig, og deretter kunngjøre for offentligheten at arbeidernes rettigheter vil bli varetatt på en betryggende måte, likeså at kapitalistenes rettigheter vil bli beskyttet. Når en slik allmenn lov er vedtatt med begge parters vilje og der likevel skulle oppstå streik, må alle regjeringer i verden motsette seg den i fellesskap. Ellers vil arbeidet føre til mye ødeleggelse, især i Europa. Fryktelige ting vil finne sted.

Dette spørsmål vil bli en av de ulike årsaker til en omfattende europeisk krig. I tillegg til å betale arbeiderne lønn bør besittere av eiendommer, gruver og fabrikker dele sine inntekter med de ansatte og gi arbeiderne en ganske

bestemt prosentdel av overskuddet, slik at de ansatte bør motta noe av fabrikkens generelle inntekt, så de kan legge sin sjel i arbeidet.

Testamentariske gaver og arv

BAHÁ'U'LLÁH SIER AT det bør stå enhver person fritt å disponere over sine eiendeler etter eget valg mens han lever, og det pålegges alle å skrive et testament som bestemmer hva som skal gjøres med hans formue etter hans død. Når en person dør uten å etterlate seg et testament, skal arvemassen verdifulles og deles i visse fastsatte deler blant sju arveklasser, nemlig: barn, hustru eller ektemann, far, mor, brødre, søstre og lærere, idet delene avtar i størrelse etter rekkefølgen. Hvis en eller flere av disse klasser mangler, hjemfaller deres del til statskassen for å brukes til fattige, farløse og enker eller til nyttig offentlig arbeid. Har den avdøde ingen arvinger, hjemfaller hele formuen til statskassen.

I Bahá'u'lláhs lov er det intet som hindrer et menneske i å etterlate hele sin eiendom til en enkelt person hvis han ønsker det; men når en bahá'í skriver sitt testament, påvirkes han naturligvis av den modellen Bahá'u'lláh har fastlagt for utestamenterte eiendommer, der det sørges for at formuen deles mellom et forholdsvis stort antall arvinger.

Menns og kvinners likestilling

ET AV DE SOSIALE PRINSIPPER Bahá'u'lláh tillegger stor betydning, er at kvinner bør betraktes som menns like og nyte de samme rettigheter og privilegier, lik utdannelse og like muligheter.

Det virksomme middel han støtter seg til for å gjennom-

føre kvinnefrigjøringen, er allmenn skolegang. Jenter skal få en like så god undervisning som gutter. I virkeligheten er undervisning av jenter til og med viktigere enn undervisning av gutter, for med tiden blir disse mødre, og som mødre blir de den neste generasjons første lærere. Barn er som grønne og spede grener; er deres første oppdragelse god, vokser de rett, og er den dårlig, vokser de skjevt; og til livets slutt påvirkes de av oppdragelsen i sine tidligste år. Hvor viktig er det da ikke at jenter bør få en god og klok undervisning!

‘Abdu’l-Bahá hadde på sine reiser i Vesten ofte anledning til å forklare bahá’í-læren angående dette temaet. På et møte i Kvinnenes Frihetsliga i London januar 1913 sa han:

Menneskeheten er som en fugl med sine to vinger – den ene er mannlig, den andre kvinnelig. Uten at begge vinger er sterke og påvirket av en felles kraft, kan ikke fuglen fly mot himmelen. I samsvar med vår tidsånd må kvinnene gjøre fremskritt, oppfylle sin oppgave på alle livets områder og bli mennenes like. De må være på samme nivå som menn og ha samme rettigheter. Dette er min innstendige bønn og et av Bahá’u’lláhs grunnprinsipper.

Enkelte vitenskapsmenn har erklært at mannens hjerne veier mer enn kvinnens, og hevder at dette er et bevis på mannens overlegenhet. Når vi ser oss omkring, ser vi imidlertid folk med små hoder, med hjerner som må veie lite, som viser den største intelligens og forstand; og vi ser andre med store hoder med hjerner som må være tunge, men som likevel er tungnemme. Derfor er ikke hjernens vekt noe tilforlatelig bevis på intelligens eller overlegenhet.

Når menn som et annet bevis på sin overlegenhet anfører at kvinner ikke har utrettet så mye som menn, bruker de dårlige argumenter, som lar historien ute av betraktning. Hvis de holdt seg bedre informert om historien, ville de vite at der i forgangne tider har levd store kvinner som har

utrettet store ting, og at der også lever mange som utretter store ting den dag i dag.

Her beskrev 'Abdu'l-Bahá det som var utført av Zenobia og andre av fortidens store kvinner, og avsluttet med en veltalende hyllest til Maria Magdalena, som forble sterk i troen mens apostlene vaklet i sin tro. Han fortsatte:

Blant vår tids kvinner har vi Qurratu'l-'Ayn, datter av en islamsk prest. På den tid da Báb fremstod, viste hun så stort mot og slik kraft at alle som hørte henne, ble forbauset. Til tross for persiske kvinners skikk fra uminnelige tider kastet hun sløret, og skjønt det ansås å være udannet for en kvinne å tale med menn, debatterte denne heltmodige kvinnen med de lærdeste menn og beseiret dem på hvert møte. Hun ble tatt til fange av den persiske regjering; hun ble steinet på gaten, bannlyst, drevet fra by til by, truet med døden, men hun vaklet aldri i sin beslutning om å arbeide for sine søstres frihet. Hun bar forfølgelse og lidelse med det største heltemot; selv i fengselet vant hun tilhengere. Til en minister i Persia i hvis hus hun var fange, sa hun: "Dere kan drepe meg så snart dere lyster, men dere kan ikke stoppe kvinnenens frigjøring." Til sist fikk hennes tragiske liv en ende. Hun ble ført inn i en hage og kvalt; men hun hadde iført seg sine beste klær som om skulle hun i bryllup. Hun gav sitt liv med et høysinn og et mot som forbløffet og begeistret alle som så henne. Hun var i sannhet en stor heltinne. Også nå finnes det blant bahá'íene i Persia kvinner som viser uforferdet mot og har stor poetisk begavelse. De er meget veltalende og taler til store forsamlinger.

Kvinnene må fortsette å gå fremover, de må utvide sitt kjennskap til vitenskap, litteratur, historie, for at menneskeheten kan bli fullkommen. Om ikke lenge vil de få sine rettigheter. Mennene vil se at kvinnene med alvor og

verdighet forbedrer det borgerlige og politiske liv, motsetter seg krig og forlanger stemmerett og like muligheter. Jeg forventer å se dere gå fremover på alle områder i livet. Da vil dere få pannen kronet med den evige herlighets diadem.

Kvinnene og den nye tidsalder

NÅR KVINNENS SYNSPUNKT blir tilbørlig verdsatt og kvinnens vilje får komme til uttrykk i tilstrekkelig grad i tilretteleggelsen av sosiale anliggender, kan vi vente store fremskritt i saker som ofte er blitt sørgelig forsømt i det gamle mannsdominerte regime – saker som angår helse, edruelighet, fred og aktelse for verdien av enkeltmenneskets liv. Forbedringer i disse henseender vil ha meget vidtrekkende og velgjørende følger. 'Abdu'l-Bahá sier:

Verden er i fortiden blitt styrt med makt, og mannen har hersket over kvinnen på grunn av sine sterkere og mer aggressive egenskaper, både legemlig og mentalt. Men tyngdepunktet er allerede i ferd med å forskyve seg. Makten taper sitt herredømme, og mental årvåkenhet, intuisjon og de åndelige egenskaper kjærlighet og tjenestevillighet, som er kvinnens styrke, er i ferd med å få overtaket. Den nye tid blir derfor mindre maskulin og mer gjennomtrengt av kvinnelige idealer, eller for å si det mer presist: det vil bli en tid der de maskuline og feminine elementer i sivilisasjonen kommer til å bli jevnere avbalansert. – *Star of the West*, bind III. [Fra en rapport over bemerkninger gjort om bord på SS *Cedric* ved ankomsten til New York].

Voldelige metoder forkastes

VED GJENNOMFØRELSEN AV kvinnefrigjøringen likesom i andre saker fraråder Bahá'u'lláh sine tilhengere å bruke voldelige metoder. Bahá'í-kvinnene i Persia, Egypt og Syria har gitt en utmerket illustrasjon av bahá'í-metoden til fremme av sosiale reformer. I disse landene er det skikk og bruk for muslimske kvinner å ha slør for ansiktet utenfor hjemmet. Báb gav uttrykk for at i den nye tidsalder ville kvinnene bli befridd for denne plagsomme begrensningen, men Bahá'u'lláh råder sine tilhengere, hvor det ikke gjelder et viktig moralsk spørsmål, til heller å holde seg til de gamle skikkene inntil folk blir mer opplyst, enn å forarge dem de lever blant, og derved vekke unødig motstand. Derfor finner bahá'í-kvinnene seg rolig i dette besværet, skjønt de godt vet at denne foreldede skikken er unødig og besværlig for opplyste mennesker, fremfor å vekke en storm av fanatisk hat og uforsonlig motstand ved å vise seg offentlig uten slør. Denne tilpasningen etter skikk og bruk skyldes på ingen måte frykt, men en sikker tiltro til oppdragelsens kraft og til den forvandlende og livgivende virkningen av sann religion. I disse egner vier bahá'íene kreftene til barneoppdragelse, især av jenter, og til bahá'í-idealenes utbredelse og fremgang, vel vitende om at når det nye åndelige liv vokser og sprer seg blant folk, vil foreldede skikker og fordommer etter hvert falle bort like naturlig og uunngåelig som knoppkjellene faller av om våren når bladene og blomstene folder seg ut i solskinnet.

Oppdragelse

OPPDRADELSE – Å UNDERVISE OG RETTLEDE menneskene og utvikle og oppøve deres medfødte evner – har vært alle de hellige profeters høyeste mål siden verdens begynnelse, og

bahá'í-læren fremhever i de klareste ordelag oppdragelsens fundamentale betydning og ubegrensede muligheter. Læreren er sivilisasjonens sterkeste faktor, og hans arbeid er det høyeste som mennesker kan aspirere til. Oppdragelsen begynner i morslivet og er likeså endeløs som individets liv. Den er en evigvarende nødvendighet for å leve riktig og er grunnlaget så vel for den enkeltes som for samfunnets velferd. Når oppdragelse langs riktige linjer blir alminnelig, vil menneskeheten forvandles og verden bli et paradys.

I vår tid er et virkelig godt oppdratt menneske en sjeldenhet, for nesten alle har fått falske fordommer, uriktige idealer, vrangforestillinger og dårlige vaner innprentet i seg fra barndommen av. Hvor få er det vel ikke som fra sin tidligste barndom har lært å elske Gud av hele sitt hjerte og å vie livet til ham, å anse tjeneste for menneskeheten for livets høyeste mål, og å utvikle sine evner til den største fordel for allmennheten! Og likevel er disse hovedelementene i en god oppdragelse. Bare å belemre hukommelsen med fakta om aritmetikk, grammatikk, geografi, språk etc. har forholdsvis liten virkning på å frembringe edle og nyttige liv.

Bahá'u'lláh sier at undervisningen må bli allmenn:

Enhver far er pålagt å gi sin sønn og datter undervisning i kunsten å lese og skrive og i alt som er fastsatt i den Helige Tavle. Den som setter til side det han er pålagt, fra ham skal de betrode forvaltere ta det som behøves til deres undervisning, så fremt vedkommende er formuende. I motsatt fall hviler saken på Rettferdighetens Hus. Vi har sannelig gjort det til et tilfluktssted for de fattige og trengende. Den som oppdrar sin sønn eller en annens sønn, det er som om han hadde oppdratt en av mine egne sønner; på ham hviler min herlighet, min miskunn, min nåde, som har favnet verden. – *Kitáb-i-Aqdas*.

Enhver, mann som kvinne, bør overlate til en betrodd person en del av det vedkommende tjener ved handel, jordbruk eller annen beskjeftigelse, til opplæring og utdanning av barn, og det skal anvendes til dette formålet med tillitsmennene for Rettferdighetens hus som medvitere.
 – *Bahá'u'lláhs Tavler, Verdens tavle.*

Medfødte forskjeller i ens natur

IFØLGE BAHÁ'Í-SYNET er ikke et barns natur som et stykke voks som uten videre kan formes etter lærerens vilje. Nei, hvert barn har sin egen gudgivne karakter og individualitet som bare kan nå sin høyeste utvikling på en bestemt måte; og denne måten er i hvert tilfelle enestående. To mennesker har ikke nøyaktig de samme evner og talenter, og den sanne oppdrager vil aldri forsøke å tvinge to naturer inn i samme form. Faktisk vil han aldri forsøke å tvinge noen natur inn i noen form. Han vil snarere ærbødig pleie de krefter som utvikler seg i det unge vesen, oppmuntre og beskytte dem og gi dem den næring og hjelp de trenger. Hans arbeid er lik en gartners som passer forskjellige planter. Én plante trives best i solen, en annen i skyggen; én liker vannkanten, en annen den tørre knausen; én trives best i sandjord, en annen i rik leirjord. Enhver plante må ha det den etter sin natur trenger, ellers kan dens fullkommenheter aldri bli fullt åpenbart. 'Abdu'l-Bahá sier:

Profetene erkjenner at oppdragelse har stor innflytelse på menneskeslekten, men de erklærer at sinn og fatteevner opprinnelig er forskjellige. Vi ser at visse barn av samme alder, herkomst og rase, ja, endog fra samme husstand og under samme lærers ledelse, er forskjellige i sinn og fatteevne. Hvor mye man enn oppdrar (eller polerer) muslingskallet, kan det aldri bli den skinnende perle. Den

svarte stein kan aldri bli den verdensopplysende edelsten. Den tornete kaktus kan aldri ved pleie og utvikling bli det velsignede tre. Det vil si at oppdragelse ikke forandrer den menneskelige edelstens virkelige natur, men den har en vidunderlig virkning. Ved denne virksomme kraft vil alle menneskenaturens slumrende dyder og evner bli åpenbart.

Karakterdannelse

DET ALLER VIKTIGSTE i oppdragelsen er karakterdannelsen. Her har eksemplet større virkning enn forskrifter, og for barnet er foreldrenes, lærernes og omgangsfellenes liv og karakter av den største betydning.

Guds profeter er menneskehetens store oppdragere, og deres råd og livshistorie bør tilflytte barnets sinn så snart det er i stand til å forstå disse ting. Særdeles viktig er ordene fra den høyeste lærer, Bahá'u'lláh, som åpenbarer grunnprinsippene som fremtidens sivilisasjon må bygges på. Han sier:

Lær deres barn det som er åpenbart fra majestetens og maktens himmel, så de i melodiose toner kan fremsi den allbarmhjertiges tavler i *mashriqu'l-adhkárenes* hvelvede rom.

Kunst, vitenskap, håndverk

UTDANNELSE I KUNST, VITENSKAP, HÅNDVERK og nyttige fag ansees som viktig og nødvendig. Bahá'u'lláh sier:

Kunnskap er som vinger for menneskets liv, og en stige til å nå høyere. Å tilegne seg kunnskap påhviler alle. Men man bør tilegne seg kunnskap om slike vitenskaper som

kan gavne jordens folk, og ikke slike som begynner med ord og slutter med ord. I sannhet stor er den takk som verdens folk er vitenskapsmenn og håndverkere skyldig. Dette bevitner Moderboken på dagen for hans gjenkomst. Lykkelige er de som har et hørende øre. Kunnskap er virkelig en sann skatt for mennesket og en kilde til dets ære, høysinn, fryd, opphøyelse, oppmuntring og glede.
 – *Bahá'u'lláhs Tavler, Tajallíyát-tavlen.*

Behandling av forbrytere

I ET FOREDRAG om den riktige måten å behandle forbrytere på sa 'Abdu'l-Bahá følgende:

Men det som er essensielt, er å opplære massene på en slik måte at [de vil] ... vike tilbake fra enhver forbrytelse og anse selve den kriminelle handlingen for å være den alvorligste pinsel og straff. Således ville det i utgangspunktet ikke skje noen forbrytelser slik at straff ville være påkrevd.

Hvis noen for eksempel begår urett mot en annen og skader og overfaller ham og sistnevnte gjengjelder det på samme måte, er dette hevn, og det er klanderverdig. Hvis Per dreper Páls sønn, har Pál ingen rett til å drepe Pers sønn. Om han gjorde det, ville det være en hevnakt og svært klanderverdig. Han må i stedet handle på motsatt måte og vise tilgivelse og til og med, om mulig, være til en eller annen hjelp for angriperen. Dette er virkelig det som er verdig for mennesket, for hvilken fordel har en av gjengjeldelse? De to handlingene er virkelig de samme: Hvis den ene er klanderverdig, er også den andre det. Den eneste forskjellen er at den ene fant sted før den andre.

Men staten har rett til å bevare og beskytte. Den bærer

ikke nag og har ingen fiendtlig innstilling til morderen, men velger å fengsle og straffe ham kun for å sikre beskyttelsen av andre.

Så da Kristus sa: “Om noen slår deg på høyre kinn, så vend også det andre til”, var hensikten å opplære menneskene, ikke å påstå at en bør hjelpe en ulv som har overfalt en saueflokk og har til hensikt å sluke dem alle. Nei, om Kristus hadde visst at en ulv hadde gått inn i flokken og skulle til å ødelegge sauene, ville han unektelig ha forhindre det.

Kort sagt avhenger statens korrekte funksjon av rettferdighet og ikke tilgivelse. Så det Kristus mente med tilgivelse og storsinnethet, er ikke det at om en annen nasjon skulle angripe dere, brenne hjemmene deres, plyndre eiendelene deres, overfalle hustruene, barna og slektningene deres og ærekrenke dere, må dere underkaste dere denne tyranniske skaren og tillate dem å utøve enhver form for urettferdighet og undertrykkelse. Kristi ord viser i stedet til private anliggender mellom to individer og sier at om en person overfaller en annen, skal den sårede part tilgi. Men staten må sikre menneskets rettigheter.

Et siste punkt: Staten er døgnet rundt opptatt av å planlegge straffelover og tilrettelegge straffemåter og midler for å gjøre dette. Den bygger fengsler, skaffer lenker og fotjern og forordner steder for eksil og forvisning, for pinsler og besværligheter, og prøver derved å forbedre den kriminelle mens dette i virkeligheten bare fører til demoralisering og karaktersvekkelse. Staten burde i stedet døgnet rundt strebe etter å gjøre enhver anstrengelse for å sikre at sjelene får skikkelig opplæring, at de har fremgang dag etter dag, at de gjør fremskritt innen vitenskap og lærdom, at de tilegner seg prisverdige dyder og rosverdig oppførsel, og at de gir avkall på voldelig atferd slik at kriminelle handlinger kanskje aldri vil forekomme.

– *Some Answered Questions.*

Pressens innflytelse

BETYDNINGEN AV PRESSEN som middel til å spre kunnskap og å oppdra folket, så vel som dens siviliserende makt under riktig ledelse, blir fullt ut erkjent av Bahá'u'lláh. Han skriver:

På denne dag blottlegges jordens hemmeligheter for menneskenes øyne. Sidene i hurtig utkommende aviser er virkelig verdens speil. De gjenspeiler ulike folks og slekters gjerninger og sysler. De både gjenspeiler dem og gjør dem kjent. De er et speil utstyrt med hørsel, syn og tale. Dette er en forbløffende og mektig foreteelse. Men det påhviler skribentene der å være lutret for enhver tilskyndelse fra onde lidenskaper og lyster og å bære rettferdighetens og rettsindighetens kledning. De bør undersøke forholdene så meget som mulig og bringe kjensgjerningene på det rene, og så skrive dem ned.

Mesteparten av det som meldes i avisene angående denne forurettede, er blottet for sannhet. Redelig tale og sannferdighet blir på grunn av sin høye rang og stilling betraktet som en sol som skinner over kunnskapens horisont. – *Bahá'u'lláhs Tavler, Tarázát-tavlen.*

10

VEIEN TIL FRED

Denne tjener er i dag visselig kommet for å bringe liv til verden og forene alle som lever på jorden. Guds vilje skal skje, og du skal se jorden lik Abhá-paradiset [det overmåte herlige paradiset].”

– Bahá'u'lláh, Tavle til Ra'ís

Konflikt eller samhold

I LØPET AV DET SISTE ÅRHUNDRE har vitenskapsmenn viet et umåtelig arbeid til studiet av kampen for tilværelsen i plante- og dyreverdenen, og siden tilstandene i samfunnslivet er så innviklet, har mange søkt etter veiledning ved å vende seg til de prinsipper som er funnet å gjelde i naturens lavere verden. På denne måten er de kommet til å betrakte rivalisering og konflikt som livets nødvendigheter og den ubarmhjertige utryddelsen av samfunnets svakere medlemmer som et legitimt eller endog nødvendig middel for å forbedre rasen. Bahá'u'lláh forteller oss derimot at hvis vi ønsker å gjøre fremskritt, må vi istedenfor å se bakover mot dyreverdenen rette blikket opp og frem og til våre veiledere – profetene – og ikke dyrene. Enhetens, samholdets og medlidenhetens prinsipper lært oss av profetene er den rake motsetningen til

prinsippene som behersker dyrenes kamp for selvoppholdelse, og vi må velge mellom dem, for de kan ikke forenes. 'Abdu'l-Bahá sier:

Naturens verden domineres av kampen for tilværelsen, med den sterkestes rett som resultat. Loven om den sterkestes rett er opprinnelsen til alle vanskeligheter. Den er årsaken til krig og strid, hat og fiendskap mellom menneskene. I naturens verden er det tyranni, egoisme, angrepslyst, hovmod, rov av andres rettigheter og andre kritikkverdige egenskaper som er mangler ved den dyriske verden. Derfor, så lenge kravene i naturens verden spiller hovedrollen blant menneskene, er fremgang og velstand umulig. Naturen er krigersk, naturen er blodtørstig, naturen er tyrannisk, for naturen er uvitende om den allmektige Gud. Det er årsaken til at disse grusomme egenskaper er naturlige i den dyriske verden.

Derfor har menneskehetens Herre i sin store kjærlighet og barmhjertighet latt profetene fremstå og latt åpenbare de hellige bøker, så menneskeheten gjennom guddommelig oppdragelse kan bli utfridd fra naturens fordervelse og uvitenhetens mørke, tilegne seg ideelle dyder og åndelige egenskaper og bli et sted for fremveksten av barmhjertige følelser. ...

Akk og ve – tusen ganger akk og ve for at verdens nasjoner ennå legger for dagen unaturlige forskjeller og motstridende prinsipper overfor hverandre og dermed hemmer det allmenne fremskritt. Dette tilbakeskrittet skyldes at den guddommelige sivilisasjons prinsipper er fullstendig forlatt, og at profetenes lære er glemt.

Den største fred

I ENHVER TIDSALDER har Guds profeter forutsagt en tid med "fred på jorden blant mennesker Gud har glede i". Som vi allerede har sett, bekrefter Bahá'u'lláh disse profetiene i de mest glødende og fortrøstningsfulle ordelag og erklærer at deres oppfyllelse er nær. 'Abdu'l-Bahá sier:

I denne vidunderlige religionsordningen vil enn videre jorden bli en annen jord og menneskehetens verden vil bli smykket med fullkommen sinnsro og forskjønnelse. Konflikter, stridigheter og blodsutgytelse vil vike for fred, oppriktighet og harmoni. Blant nasjonene, folkene, slektene og regjeringsmaktene vil kjærlighet og samhørighet være fremtredende, og samarbeid og nære relasjoner vil bli grundig etablert. Til sist vil krig bli fullstendig utryddet ... Universell fred vil reise sitt telt midt i skapningens hjerte, og det velsignede livstre vil vokse og trives så godt at det strekker sin beskyttende skygge over Østen og Vesten. Sterk og svak, rik og fattig, stridende slekter og fiendtlige nasjoner – som er som ulven og lammet, leoparden og kjeet, løven og kalven – vil behandle hverandre med den største kjærlighet, enhet, rettferdighet og rimelighet. Jorden vil bli fylt av kunnskap og lærdom, av skapningens virkelighet og mysterier og av kunnskapen om Gud.

Religiøse fordommer

FØR KLART Å SE HVORDAN Den største fred kan opprettes, la oss først undersøke hovedårsakene til krig i fortiden og se hvordan Bahá'u'lláh akter å behandle hver av dem.

En av de meste fruktbare årsaker til krig har vært religiøse fordommer. Med hensyn til dette viser bahá'í-læren tydelig

at grunnen til fiendskap og hat mellom folk av forskjellige religioner og sekter alltid har vært forårsaket ikke av sann religion, men tvert imot av mangelen på den, og av at den er blitt erstattet av falske fordommer, etterligninger og fordreininger.

I en av sine taler i Paris sa 'Abdu'l-Bahá:

Religionen burde forene alle hjerter og få krig og stridigheter til å forsvinne fra jordens overflate, fostre åndelighet og bringe liv og lys til hvert hjerte. Hvis religion blir årsak til uvilje, hat og splid, ville det være bedre å unnvære den, og å trekke seg tilbake fra en slik religion ville være en virkelig religiøs handling. For det er klart at hensikten med et legemiddel er å helbrede; men hvis legemiddelet bare skulle forverre lidelsen, ville det være bedre ikke å benytte det. En religion som ikke er årsak til kjærlighet og enhet, er ingen religion.

'Abdu'l-Bahá sier senere:

Fra historiens begynnelse og frem til i dag har verdens forskjellige religionssamfunn lyst hverandre i bann og beskyldt hverandre for falskhet. ... De har skydd hverandre på det strengeste og vist gjensidig fiendskap og hat. Se på religionskrigenes historie. ... En av de største religionskriger, korstogene, varte i over to hundre år. ... Noen ganger hadde korsfarerne medgang, drepte, røvet og tok muslimer til fange; andre ganger seiret muslimene og forårsaket i sin tur blodsutgytelse, død og ødeleggelse blant inntrengerne. Slik fortsatte det i to hundre år, med vekslning mellom rasende kamp og rolige svakhetsperioder, inntil de europeiske religionstilhengerne trakk seg tilbake fra Østen, etterlot seg ødeleggelsens aske og fant sine egne land i forvirring og kaos. ... Og dette var bare én av de "hellige kriger".

Tenk på dette og reflekter over det.

Det har vært mange religionskriger. Ni hundre tusen martyrer for den protestantiske sak var merittlisten etter konflikt og meningsforskjell mellom denne kristne sekten og katolikkene. ... Hvor mange vansmektet vel ikke i fengsel! Hvor ubarmhjertig ble vel ikke fanger behandlet! Og alt i religionens navn! ...

Kristne og muslimer holdt jødene for å være djevelske og så på dem som Guds fiender. Derfor forbannet de dem og forfulgte dem. Store antall jøder ble drept, deres hus brent og plyndret, deres barn ført i fangenskap. Jødene på sin side anså de kristne som vantro og muslimene som fiender og ødeleggere av Moseloven. Derfor nedkaller de hevn over dem og forbanner dem endog til denne dag. ...

Da Bahá'u'lláhs lys grydde i øst, forkynte han løftet om menneskehetens enhet. Han henvendte seg til hele menneskeheten da han sa: "Dere er alle frukter av ett tre. Det finnes ikke to trær hvorav det ene er et tre av guddommelig nåde og det andre et Satans tre." "... det sømmer seg ikke for et menneske å betrakte et annet menneske som dårlig; nei, snarere er hele menneskeheten tjenere av én Gud; Gud er alles far; det finnes ikke et eneste unntak fra denne loven. Det finnes ingen Satans folk; alle hører den barmhjertige til. Det finnes ikke noe mørke; alt er lys. Alle er Guds tjenere, og et menneske må elske menneskeheten fra sitt hjerte. Det må i sannhet betrakte menneskeheten som nedsenket i den guddommelige barmhjertighet.

Bahá'u'lláh har ikke gjort noe unntak fra denne regelen. Han sa at det blant menneskeheten kan finnes de som er uvitende; de må oppdras. ... Noen er syke; de må behandles. Noen er umodne; de må hjelpes til å oppnå modenhet. I andre henseender er menneskeheten nedsenket i den guddommelige barmhjertighets hav.

Rasemessige og patriotiske fordommer

BAHÁ'Í-DOKTRINEN om menneskehetens enhet retter seg mot en annen krigsårsak, nemlig rasefordommer. Visse raser har antatt at de selv står over andre og ut fra prinsippet om den sterkestes rett tatt det for gitt at denne overlegenheten gir dem rett til å utnytte svakere raser til egen fordel, eller endog til å utrydde dem. Mange av de mørkeste kapitler i verdenshistorien er eksempler på den ubarmhjertige anvendelsen av dette prinsippet. Ifølge bahá'í-synet er folk av alle raser like verdifulle i Guds øyne. Alle har vidunderlige medfødte egenskaper som bare behøver en passende oppdragelse for å utvikles, og hver kan spille en rolle som vil gjøre livet rikere og mer fullstendig for alle lemmer på menneskehetens legeme istedenfor å forarme det. 'Abdu'l-Bahá sier:

Hva angår rasefordommer: de er en illusjon, en ren og skjær overtro, for Gud skapte oss alle av én rase. ... I begynnelsen var der heller ingen skillelinjer og grenser mellom de forskjellige land; ingen del av jorden tilhørte ett folk mer enn et annet. I Guds øyne er det ingen forskjell mellom de ulike raser. Hvorfor skulle da mennesket oppfinne en slik fordom? Hvordan kan vi opprettholde krig som er forårsaket av en slik illusjon? Gud har ikke skapt menneskene for at de skulle ødelegge hverandre. Deres himmelske Fars velsignelser blir i like monn alle raser, stammer, sekter og klasser til del.

Den eneste virkelige forskjell ligger i graden av trofasthet, av lydighet mot Guds lover. Noen som er som tente fakler; det finnes andre som skinner lik stjerner på menneskehetens himmel.

De som elsker menneskeheten, disse er de ypperste mennesker, av hvilken nasjon, tro eller farge de enn måtte være.

Like skadelig som rasefordommer er politiske eller patriotiske fordommer. Den tid er nå kommet da snever nasjonal patriotisme bør smelte inn i den videre patriotisme som har hele verden som sitt land. Bahá'u'lláh sier:

Fordum er det åpenbart: "Kjærlighet til ens land er en del av Guds tro." Storhetens tunge har imidlertid på sin åpenbarings dag erklært: "Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt land, men ham som elsker verden." Ved kraften som ble frigjort av disse opphøyede ord, har han gitt menneskehjertenes fugler en ny impuls og en ny retning, og har utvisket ethvert spor av innskrenkning og begrensning fra Guds hellige Bok. – *Bahá'u'lláhs Tavler, Verdens tavle.*

Territoriale ambisjoner

DET ER UTKJEMPET MANGE KRIGER om landområder som to eller flere rivaliserende nasjoner har ønsket å eie. Eiendomsbegjær har vært en like fruktbar årsak til strid mellom nasjoner som mellom individer. Ifølge bahá'í-synet tilhører ikke landet rettelig noen enkelt person eller nasjon, men hele menneskeheten; eller rettere sagt, det tilhører Gud alene, og alle mennesker er bare forpaktere.

I anledning av slaget ved Benghazi* sa 'Abdu'l-Bahá:

Nyhetene om slaget ved Benghazi piner mitt hjerte. Jeg forbauses over den menneskelige villskap som fremdeles finnes i verden! Hvordan er det mulig for mennesker å kjempe fra morgen til kveld idet de dreper hverandre og utøser sine medskapningers blod, og i hvilken hensikt?

* Et slag i den italiensk-tyrkiske krig som brøt ut 29. september 1911.

For å få herredømme over et stykke av jorden! Selv dyrene har, når de slåss, en øyeblikkelig og mer fornuftig grunn for sine angrep! Hvor forferdelig det er at menneskene, som tilhører det høyere rike, kan fornedre seg til å slå i hjel og bringe fortvilelse over sine medskapninger for å komme i besittelse av et stykke land! Det høyeste av de skapte vesener slåss for å oppnå det lavest materielle, jord!

Jorden tilhører ikke noe enkelt folk, men alle folk. Denne jord er ikke menneskets hjem, men dets grav.

Hvor stor enn seierherren er, hvor mange land han enn kan bringe til slaveri, så er han i stand til å beholde bare en liten bit av disse herjede land for seg selv – sin egen grav!

Hvis det kreves større landområde for at folkenes livsvilkår kan bedres, for sivilisasjonens utbredelse ... ville det sikkert være mulig å oppnå den nødvendige landutvidelse på fredelig vis. Men, krigen er til for å tilfredsstillte menneskelige ambisjoner; for å oppnå verdslige goder for noen få, bringes den største nød til talløse hjem, og knuser hjertene hos hundrer av menn og kvinner!

Jeg pålegger dere alle at hver og én av dere samler alle sitt hjertes tanker om kjærlighet og enhet. Når en tanke om krig kommer, stå den imot med en sterkere fredstanke. En hatets tanke må ødelegges av en sterkere kjærlighetstanke. ... Når verdens soldater trekker sverdene for å drepe, rekker Guds soldater hverandre hendene i et håndtrykk! Måtte all menneskelig villskap forsvinne ved Guds barmhjertighet uttrykt gjennom de rene av hjertet og de av sjel oppriktige. Tro ikke at verdens fred er et ideal som det er umulig å nå! Intet er umulig for Guds himmelske godhet. Hvis dere av et udelt hjerte ønsker vennskap med alle jordens folkeslag, vil deres tanker, åndelige og positive, spre seg. De vil bli andre menneskers ønsker, og vokse seg sterkere og sterkere, inn-til de når alle menneskers sinn.

Universelt språk

ETTER Å HA SETT PÅ hovedårsakene til krig og hvordan de kan unngås, kan vi nå gå over til å undersøke visse konstruktive forslag fremsatt av Bahá'u'lláh med sikte på å oppnå Den største fred.

Det første handler om å innføre et universelt hjelpespråk. Bahá'u'lláh skriver om dette i *Aqdas*-boken og i mange av sine tavler. Han sier således i *Ishráqát*-tavlen:

Den sjette *ishráq* er forening og enighet blant menneskenes barn. Fra tidenes morgen har enhetens lys kastet sin guddommelige glans over verden, og det fremste middel til å fremme denne enheten består i at verdens folkeslag forstår hverandres skrift og tale. I tidligere epistler har vi pålagt tillitsmennene i Rettferdighetens hus å enten velge ett språk blant de nåværende eller å innføre et nytt, og likeledes å velge et felles skriftsystem, som begge bør læres på alle skoler i verden. Dermed vil jorden bli betraktet som ett land og ett hjem.

På den tid da dette forslaget fra Bahá'u'lláh først ble gitt til verden, ble det i Polen født en gutt som fikk navnet Ludwik Zamenhof, og som var bestemt til å spille en ledende rolle i gjennomføringen av dette forslaget. Nesten helt fra barndommen av ble ideen om et universelt språk et fremherskende motiv i Zamenhofs liv, og resultatet av hans hengivne innsats var oppfinnelsen og utbredelsen av det språk som er kjent som esperanto, som nå har bestått mange års prøve og vist seg å være et meget tilfredsstillende internasjonalt meddelelsesmiddel. Det har den store fordel at det kan læres på omtrent en tjuendedel av den tiden som det tar å mestre slike språk som engelsk, fransk eller tysk. Ved en esperantobankett i Paris i februar 1913 sa 'Abdu'l-Bahá:

I våre dager er en av de viktigste årsaker til stridigheter i Europa de forskjellige språkene. Vi sier at denne mannen er tysker, den andre er italiener, så møter vi en engelskmann og så en franskmann. Skjønt de tilhører samme rase, er språket den største barriere mellom dem. Hvis et universelt hjelpespråk var i bruk, ville alle bli betraktet som landsmenn.

Hans hellighet Bahá'u'lláh skrev om dette internasjonale språket for mer enn førti år siden. Han sier at så lenge et internasjonalt språk ikke er antatt, kan en fullkommen forening av de forskjellige deler av verden ikke realiseres, for vi ser at misforståelser avholder folk fra å omgås hverandre, og disse misforståelsene kan ikke bortryddes uten ved et internasjonalt hjelpespråk.

Stort sett er ikke alle Østens folk fullt underrettet om begivenhetene i Vesten, og beboerne i Vesten kan heller ikke sette seg i sympatisk forbindelse med orientalerne. Deres tanker er innestengt i et skrin – det internasjonale språket vil være hovednøkkelen til å åpne det. Dersom vi hadde et verdensspråk, kunne Vestens bøker lett oversettes til dette språket, og Østens folk kunne bli informert om innholdet i dem. På samme måte kunne Østens bøker oversettes til dette språket til fordel for Vestens befolkning. Det beste middel til å fremme enhet mellom Østen og Vesten vil være et felles språk. Det vil gjøre hele verden til ett hjem og bli den sterkeste drivkraft til menneskenes fremgang. Det vil heise banneret for menneskehetens enhet. Det vil gjøre jorden til et verdenssamvelde. Det vil gi opphav til kjærlighet mellom menneskenes barn. Det vil fremme godt kameratskap mellom de forskjellige rasene.

Lovet være Gud at dr. Zamenhof* nå har oppfunnet språket esperanto. Det har alle de potensielle egenskaper

* Det er av interesse at Zamenhofs datter Lydia ble en aktiv bahá'í.

til å bli det internasjonale kommunikasjonsmiddel. Vi må alle være takkskyldige og takknemlige overfor ham for denne edle innsatsen; for på denne måten har han gjort sine medmennesker en stor tjeneste. Gjennom utrettelig arbeid og selvoppofrelse fra sine tilhengers side kan esperanto bli et verdensspråk. Derfor må enhver av oss studere dette språket og utbre det så mye som mulig, så det dag for dag kan vinne bredere anerkjennelse, bli antatt av alle verdens nasjoner og regjeringer og inngå i fagkretsen ved alle offentlige skoler. Jeg håper at esperanto vil komme i bruk som språket ved alle internasjonale konferanser og kongresser i fremtiden, så alle mennesker bare behøver å tilegne seg to språk – morsmålet og det internasjonale språket. Da vil det bli fullkommen enhet mellom alle verdens folk. Se hvor vanskelig det nå er å kommunisere med forskjellige nasjoner. Om man studerer femti språk, kan man likevel reise til et land og ikke kunne språket. Derfor håper jeg dere vil anstrenge dere til det ytterste, slik at esperantospråket kan få stor utbredelse.

Skjønt disse hentydningene til esperanto er klare og oppmuntrende, forblir det likevel sant at inntil Rettferdighetens Hus har behandlet saken i overensstemmelse med Bahá'u'lláhs anvisning, har bahá'í-troen ikke bundet seg til å anta hverken esperanto eller noe annet levende eller kunstig språk. 'Abdu'l-Bahá sa selv: "Kjærligheten og anstrengelsen som er lagt i arbeidet med esperanto, vil ikke gå tapt, men ingen enkeltperson kan konstruere et verdensspråk." – *'Abdu'l-Bahá in London.*

Hvilket språk man skal velge å bruke, og om det skal være et som er naturlig eller kunstig, er en avgjørelse som verdens nasjoner vil måtte ta.

Verdens folkeforbund

ET ANNET FORSLAG som ofte ble fremsatt og ettertrykkelig forfektet av Bahá'u'lláh, var at det burde dannes et folkeforbund for verden for å opprettholde internasjonal fred. I et brev til dronning Victoria, skrevet mens han fremdeles var en fange i kasernen i 'Akká*', sa han:

O jordens herskere! Forlik dere, slik at dere ikke kan ha behov for en krigsmakt mer, uten for å trygge deres områder og herredømmer ...

Vær forenet, o jordens konger, for ved det vil uenighetens storm bli stillet blant dere og deres folk finne ro ... Skulle en av dere gripe til våpen mot en annen, reis dere da alle mot ham, for dette er intet annet enn åpenbar rettferdighet.

I 1875 forutsa 'Abdu'l-Bahá grunnleggelsen av et folkeforbund for verden, noe som er av særlig interesse nå** da det gjøres iherdige forsøk på å opprette et slikt forbund. Han skrev:

Sann sivilisasjon vil utfolde sitt banner i verdens midte så snart et visst antall av dens fremragende og høysinnede herskere – de lysende eksempler på hengivenhet og viljekraft – vil reise seg, til beste for hele menneskeheten og dens lykke, for med fast besluttsomhet og en klar visjon å grunnlegge verdensfredens sak. De må gjøre freds-saken til gjenstand for allmenn rådslagning og ved alle midler i sin makt søke å opprette et forbund av verdens nasjoner. De må slutte en bindende traktat og inngå en pakt med fornuftige, ukrenkelige og klare bestemmelser. De må forkynne den for hele verden og innhente hele

* 1868 til 1870.

** Forfatteren skrev dette avsnittet i 1919 – 1920.

menneskeslektens godkjennelse av den. Dette ypperste og edle foretagende – den virkelige kilde til fred og velvære for hele verden – bør betraktes som hellig av alle som bor på jorden. Alle menneskehetens krefter må mobiliseres for å sikre at denne største pakt blir fast og varig. I denne altomfattende pakt bør hver eneste nasjons ytterlinjer og grenser bli klart fastlagt, prinsippene som ligger til grunn for forbindelsene mellom regjeringer, bør bli tydelig angitt og alle internasjonale avtaler og forpliktelser brakt på det rene. På samme måte bør omfanget av hver regjeringss krigsmateriell bli strengt begrenset, for dersom en nasjons krigsforberedelser og militære styrker skulle tillates å øke, vil dette vekke mistanke hos andre. Grunnprinsippet for denne høytidelige pakt bør være så fast at dersom en regjering senere skulle overtre en av dens bestemmelser, bør alle regjeringer på jorden reise seg for å bringe den til full underkastelse; ja, menneskeslekten som helhet bør beslutte å ødelegge vedkommende regjering, med alle de maktmidler den har til rådighet. Skulle dette største av alle botemidler bli anvendt på verdens syke legeme, vil den helt sikkert bli frisk av sine lidelser og forbli trygg og sikker for alltid. – *The Secret of Divine Civilization*.

Bahá'íer ser alvorlige mangler ved strukturen i Folkeforbundet*, som ikke er på høyde med den type institusjon som Bahá'u'lláh beskrev som vesentlig for etableringen av verdensfred. Den 17. desember 1919 erklærte 'Abdu'l-Bahá:

I denne tid er verdensfred en sak av stor betydning, men samvittighetens enhet er vesentlig for at grunnlaget for denne saken kan bli trygt og sikkert, opprettelsen fast og byggverket sterkt. ... Skjønt Folkeforbundet er blitt skapt,

* De samme betraktninger gjelder også for De forente nasjoner.

er det likevel ute av stand til å opprette verdensfred. Men den høyeste domstol som hans hellighet Bahá'u'lláh har beskrevet, vil gjennomføre denne hellige oppgaven med den største makt og kraft.

Internasjonal voldgift

BAHÁ'U'LLÁH GIKK OGSÅ INN FOR Å opprette en internasjonal voldgiftsdomstol, så stridigheter som oppstår mellom nasjoner kan avgjøres i overensstemmelse med rettferdighet og fornuft, istedenfor å innby til kamp.

I et brev til sekretæren for Mohonk-konferansen om internasjonal voldgift i august 1911 sa 'Abdu'l-Bahá:

For omtrent femti år siden befalte Bahá'u'lláh i *Aqdas*-boken folk til å etablere verdensfred og innbød alle nasjoner til et guddommelig festbord viet internasjonal voldgift, slik at spørsmålene om grenser, nasjonal ære og eiendom og andre viktige interesser mellom nasjoner kunne avgjøres av en voldgiftsdomstol, og at ingen nasjon ville våge å motsette seg avgjørelser tatt på denne måten. Hvis det skulle oppstå strid mellom to nasjoner, må den avgjøres av denne internasjonale rett og bli gjenstand for megling og vedtak som når dommeren avsier dom mellom to individer. Hvis en nasjon på noe tidspunkt våger å trosse en slik avgjørelse, må alle de andre nasjonene reise seg og slå ned dette opprøret.

Igjen, i en av sine taler i Paris 1911, sa han:

En høyeste domstol skal opprettes av folkene og regjeringene i hver nasjon, sammensatt av medlemmer fra hvert land og hver regjering. Medlemmene av dette høye råd skal

samles i enhet. Alle konflikter av internasjonal karakter skal forelegges for denne domstolen, som har til oppgave å ordne ved voldgift alt som ellers kunne blitt årsak til krig. Denne retts oppgave ville være å forhindre krig.

I det siste fjerdedels århundre før Folkeforbundet ble opprettet, ble en permanent voldgiftsdomstol opprettet i Haag (1900), og det ble underskrevet mange voldgiftstraktater, men de fleste av disse later meget tilbake å ønske overfor Bahá'u'lláhs omfattende forslag. Ingen voldgiftstraktat ble opprettet mellom to store makter med dekning av alle stridsspørsmål. Uenigheter angående "vitale interesser," "ære" og "selvstendighet" var spesielt unntatt. Ikke bare det, men det manglet effektive garantier for at nasjonene ville rette seg etter bestemmelsene i de inngåtte avtaler. I bahá'í-forslagene derimot er saker angående landegrenser, nasjonal ære og vitale interesser uttrykkelig tatt med, og overenskomster vil ha den overordnede garantien fra verdens folkeforbund bak seg. Først når disse forslag i sin helhet blir satt ut i livet, vil internasjonal voldgift nå hele bredden av sine velsignelsesrike muligheter og krigens forbannelse bli endelig forvist fra verden.

Begrenset rustning

'Abdu'l-Bahá sier:

Ved en felles overenskomst må alle verdens regjeringer ruste ned samtidig. Det holder ikke om ett land nedlegger våpnene og de andre nekter å gjøre det. Verdens nasjoner må bli enige om dette ytterst viktige spørsmål, så de sammen kan gi avkall på menneskeslakteriets dødelige våpen. Så lenge én nasjon øker sitt budsjett for militæret og marinen, tvinges andre nasjoner inn i denne vanvittige

kappestriden på grunn av sine naturlige og innbilte interesser. – *Diary of Mírzá Aḥmad Sohrab*, 11.–14. mai 1914.

Ingen motstand

SOM ET RELIGIØST SAMFUNN har bahá'íene etter Bahá'u'lláhs uttrykkelige befaling avstått helt fra å bruke våpenmakt i egen interesse, selv i rent selvforsvar. I Persia har mange, mange tusen bábíer og bahá'íer lidd en grusom død for sin tro. I bevegelsens første tid forsvarte bábíene ved flere anledninger seg selv og sine familier med sverdet, med stort mot og tapperhet. Bahá'u'lláh forbød imidlertid dette. 'Abdu'l-Bahá skriver:

Da Bahá'u'lláh fremtrådte, erklærte han at å utbre sannheten ved slike midler ikke på noen måte var tillatt, ikke engang i selvforsvar. Han avskaffet sverdets herredømme og opphevet forordningen om "hellig krig". "Hvis dere blir drept," sa han, "er det bedre for dere enn å drepe. Det er ved de troendes fasthet og forvissning Herrens Sak må bli utbredt. Når de troende fryktløst, uforferdet og fullstendig løsrevet reiser seg for å opphøye Guds Ord, og når de med øynene vendt bort fra denne verdens ting vier seg til tjeneste for Herrens skyld og ved hans kraft, vil det føre til seier for sannhetens Ord. Disse velsignede sjeler vitner om Sakens sannhet med sitt blod og bekrefter den med sin oppriktige tro, sin hengivenhet og standhaftighet. Herren makter å utbre sin Sak og bekjempe de egensindige. Vi ønsker ingen annen forsvarer enn ham, og med livet i hendene møter vi fienden ansikt til ansikt og ønsker martyrdøden velkommen. (Skrevet av 'Abdu'l-Bahá for denne boken.)

Bahá'u'lláh skrev til en av dem som forfulgte hans Sak:

Nådige Gud! Dette folk trenger ingen ødeleggelsesvåpen, for det har gjort seg rede til å gjenoppbygge verden. Dets hærskarer er de gode gjerningers hærskarer, og dets våpen er den rettskafne oppførsels våpen, og dets anfører er gudsfrykt. Salig den som dømmes med rettvishet. Ved Guds rettferdighet! Dette folk har vist en slik tålmodighet, ro, gudhengivenhet og tilfredshet at det er blitt rettferdighetens forbilder, og dets overbærenhet har vært så stor at det har funnet seg i å bli drept fremfor å drepe, og det til tross for at disse som verden har forurettet, har utholdt slike lidelser som aldri har vært beskrevet i verdenshistorien, og som heller ingen nasjons øyne har bevitnet.

Hva er det som kan ha fått dem til å forsone seg med disse harde trengsler, og å nekte å rekke ut en hånd for å avverge dem? Hva kan ha gitt opphav til en slik underkastelse og sinnsro? Den sanne årsak er å finne i det forbud som herlighetens Penn dag og natt har valgt å gi pålegg om, og i vår overtagelse av myndighetens tømmer, gjennom hans kraft og makt som er hele menneskehetens Herre. – *Epistle to the Son of the Wolf*.

Sunnheten i Bahá'u'lláhs ikke-motstandspolitikk har allerede vist seg ved sine resultater. For hver troende som led martyrdøden i Persia, har bahá'í-troen fått hundre nye troende i flokken, og ved å kaste livets krone for sin Herres føtter på en gledesfylt og fryktløs måte har disse martyrene gitt verden det klareste bevis på at de hadde funnet et nytt liv uten dødsskyggenes skremser, et liv i usigelig glede, og i sammenligning er jordens fornøyer bare som støv i vektskålen og den mest djevelske fysiske tortur kun en bagatell så lett som luft.

Rettferdig krigsførsel

SKJØNT BAHÁ'U'LLÁH LIKESOM KRISTUS råder sine tilhengere som individer og som et religiøst samfunn til å innta en holdning preget av ikke-motstand og tilgivelse overfor sine fiender, lærer han at det er samfunnets plikt å forebygge urettferdighet og undertrykkelse. Dersom enkeltpersoner blir forfulgt og skadet, er det uriktig at et samfunn tillater plyndring og mord å fortsette uhindret innenfor sine grenser. Det er en god regjering's plikt å forebygge ugjerninger og å straffe forbrytere.* Således også med nasjonenes samfunn. Hvis én nasjon undertrykker eller skader en annen, er det alle andre nasjoners plikt å forene seg for å forebygge slik undertrykkelse. 'Abdu'l-Bahá skriver: "Det kan forekomme at krigerske og ville stammer på en gitt tid kan rette et voldsomt angrep mot statslegemet i den hensikt å utføre en massenedslakting av dets medlemmer; under en slik omstendighet er forsvar nødvendig."

Hittil har det vært menneskehetens alminnelige praksis at om en nasjon angrep en annen, forholdt de andre nasjonene seg nøytrale og påtok seg ikke noe ansvar i saken med mindre deres egne interesser ble direkte påvirket eller truet. Hele forsvarsbyrden ble overlatt til den angrepne nasjon, hvor svak og hjelpeløs den enn måtte være. Bahá'u'lláhs lære snur helt dette forholdet totalt og legger ikke forsvarsbyrden spesielt på den angrepne nasjon, men på alle de andre, individuelt og kollektivt. Siden hele menneskeheten er ett samfunn, er et angrep på én nasjon et angrep på hele samfunnet og bør bli behandlet av dette. Ble denne læresetning allment anerkjent og fulgt opp, ville enhver nasjon som tenkte på å angripe en annen, på forhånd vite at den måtte regne med motstand ikke bare fra den ene nasjonen, men fra hele resten av verden. Denne kunnskapen alene ville være nok til

* Se også kapittel 9 om behandling av forbrytere.

å avskrekke selv de dristigste og mest krigerske nasjoner. Når et tilstrekkelig antall fredselkende nasjoner inngår forbund med hverandre, vil derfor krig bli noe som hører fortiden til. I overgangsperioden fra den gamle internasjonale lovløshets tilstand til den nye tilstand med internasjonal solidaritet vil angrepskriger fremdeles være mulige, og under disse omstendigheter kan militær eller annen tvangsaksjon til gagn for den internasjonale rettferdighet, enhet og fred bli en positiv plikt. Om et slikt tilfelle skriver 'Abdu'l-Bahá:

En erobring kan av og til være prisverdig, og det er tider da krig blir fredens sterke grunnvoll og ødeleggelse selve middelet til gjenoppbygging. Hvis for eksempel en høysinnet hersker fylker sine tropper for å blokkere opprørers og angriperens offensiv, eller om han drar i felten og utmerker seg i en kamp for å forene en stat og et folk som er splittet, dersom han kort sagt fører krig i en rettferdig hensikt, så er dette tilsynelatende utbrudd av vrede barmhjertigheten selv, dette tilsynelatende tyranni selve rettferdighetens kjerne og denne krigføring fredens hjørnestein. Oppgaven som i dag sømmer seg for store herskere, er å opprette verdensfred, for i den ligger friheten for alle folkeslag.

– *The Secret of Divine Civilization.*

Forening av øst og vest

EN ANNEN FAKTOR som vil bidra til verdensfred, er å knytte Østen og Vesten sammen. Den største fred er ikke bare opphør av fiendtligheter, men en berikende forening av jordens hittil adskilte folkeslag og et hjertelig samarbeid mellom dem, som vil bære mye kostelig frukt. I en av sine taler i Paris sa 'Abdu'l-Bahá:

I fortiden, som også nå, har den åndelige sannhets sol alltid skint fra Østens horisont. I Østen reiste Moses seg for å lede og undervise folket. På den østlige horisont kom også den Herre Kristus. Muhammed ble sendt til et østerlandsk folk. Báb fremstod i det østlige land Persia. Bahá'u'lláh levde og lærte i Østen. Alle de store åndelige lærere stod frem i den østlige verden.

Men skjønt Kristi sol grydde i Østen, ble stråleglansen fra den åpenbar i den vestlige verden, hvor dens herlighets utstråling kunne sees klarere. Hans læres guddommelige lys skinte med sterkere glans i den vestlige verden, hvor det har hatt hurtigere fremgang enn i sitt fødeland.

I disse dager har Østen behov for materiell fremgang, og Vesten savner en åndelig idé. Det ville være godt for Vesten om den vendte seg mot øst for å få indre opplysning og til gjengjeld gav av sin vitenskapelige kunnskap. Det må skje en slik utveksling av gaver. Østen og Vesten må forenes for at hver kan gi hva den annen mangler. Denne forening vil bringe sann sivilisasjon, hvor det åndelige finner uttrykk og utforming i det materielle. Når hver på denne måten får, den ene fra den andre, vil den største harmoni fremkomme, alle folkeslag kommer til å forenes, en tilstand av stor fullkommenhet vil oppnås, menneskeheten vil bli knyttet sammen med sterke bånd, og denne verden vil bli et skinrende speil som reflekterer Guds egenskaper.

Vi alle, de østlige sammen med de vestlige nasjoner, må strebe dag og natt av alle krefter for å nå dette høye ideal og styrke og befeste enheten mellom alle jordens nasjoner. Da vil alle hjerter bli oppløftet, alle øyne åpnet, den vidunderligste kraft skjenket, og menneskehetens lykke sikret. ... Dette vil bli det paradisi som skal oppstå på jorden, når hele menneskeheten vil bli samlet under enhetens baldakin i herlighetens rike.

11

FORSKJELLIGE FORORDNINGER OG LÆRESETNINGER

Du skal vite at i enhver tidsalder og religions-ordning blir alle guddommelige forordninger endret og omdannet etter tidens krav, unntatt loven om kjærlighet, som lik en kilde alltid flyter og aldri forandres.

- Bahá'u'lláh

Klosterliv

BAHÁ'U'LLÁH FORBYR likesom Muhammed sine tilhengere å leve tilbaketrukket i klostre.

I brevet til Napoleon III leser vi:

Si: O forsamling av munkes! Søk ikke avsondring i deres kirker og klostre. Kom ut av dem ved min tillatelse og beskjefte dere så med det som vil gavne dere selv og andre. ...

Inngå ekteskap, så en annen kan reise seg i deres sted etter dere. Vi har i sannhet forbudt dere utukt og ikke det som fører til troskap. Har dere klynget dere til tilskyndelsene fra deres natur og kastet Guds lover bak ryggen? Frykt Gud og vær ikke av de tåpelige. Om det ikke var for mennesket,

hvem ville da minnes meg på min jord, og hvordan kunne mine egenskaper og mine navn ellers bli åpenbart? Overvei dette, og vær ikke av dem som har lukket seg ute fra ham som ved et slør og var blant dem som sover tungt. Han som ikke giftet seg, kunne ikke finne noe sted å bo, og heller ikke noe sted å lene sitt hode på grunn av det som de forræderske hadde gjort. Hans sjels hellighet bestod ikke i de ting som dere har trodd og forestilt dere, men snarere i de ting som tilhører oss. Spør, så dere kan bli gjort klar over hans stade, som er blitt opphøyet over alle jordens folkeslags tomme forestillinger. Velsignet er de som forstår.

Virker det ikke merkelig at kristne sekter har innført klosterliv og sølibat for geistligheten til tross for at Kristus valgte gifte menn til sine disipler, og både han selv og hans apostler levde et liv i aktiv godgjørenhet i nær tilknytning til og i fortrolig omgang med folket?

I den muhammedanske Koran leser vi:

Og Vi ... sendte Jesus, Marias sønn, og gav ham evangeliet, og la i deres hjerter som følger ham, mildhet og medfølelse. Munkevesenet fant de på, Vi foreskrev dem det ikke, kun for å søke Guds velbehag. Men de overholdt det ikke på rette måte. – *Koranen*, 57:27.

Bahá'u'lláh erklærer at hva som enn kan ha berettiget klosterliv i eldre tider og under forgangne forhold, så finnes det ikke lenger noen slik berettigelse; og sant å si virker det innlysende at når et stort antall av de frommeste og mest gudfryktige i befolkningen trekker seg tilbake fra omgang med sine medmennesker og unndrar seg foreldreskapets plikter og ansvar, så må det resultere i at menneskeslekten blir åndelig forarmet.

Ekteskap

BAHÁ'Í-LÆREN FORESKRIVER ENGIFTE, og Bahá'u'lláh gjør ekteskap avhengig av samtykke fra begge parter og deres foreldre. I *Aqdas*-boken sier han:

Det er bestemt i Bayánen [Bábs åpenbaring] at ekteskap er avhengig av samtykke fra begge parter [brud og brudgom]. Siden vi ønsker å legge grunnlag for kjærlighet, enhet og harmoni blant våre tjenere, har vi, når parets ønske er kjent, satt foreldrenes tillatelse som vilkår, at det ikke skal oppstå fiendskap og hat mellom dem.

Om dette punkt skrev 'Abdu'l-Bahá til en som spurte: – “Med hensyn til ekteskapsspørsmålet er Guds lov følgende: Du må først velge én, og deretter kommer det an på samtykke fra faren og moren. Men før du har valgt, har de ingen rett til å gripe inn.”

'Abdu'l-Bahá sier at som følge av denne forsiktighetsregelen fra Bahá'u'lláhs side er de anstrengte forhold mellom inngiftede slektninger, som er nedfelt i ordspråk i kristne og muslimske land, nesten helt ukjent blant bahá'íene, og skilsmisser er også meget sjeldne. Han skriver om temaet ekteskap:

Bahá'í ekteskap består i at de to partene forplikter seg overfor hverandre, og i at de er gjensidig hengivne i sinn og i hjerte. Hver av dem må imidlertid utvise den største omhu for å bli grundig kjent med den andres karakter, slik at den bindende pakten mellom dem må bli et bånd som vil vare evig. Deres hensikt må være å bli kjærlige ledsagere og venner og ett med hverandre for evig og alltid.

Det sanne ekteskap for bahá'íer består i at ektemann og hustru bør være både fysisk og åndelig forenet, så de stadig kan høyne hverandres åndelige liv og kunne glede

seg over evigvarende enhet i alle Guds verdener. Dette er bahá'í ekteskap.

Seremonien ved en bahá'í-vielse er veldig enkel, og det eneste kravet er at brudgom og brud i nærvær av minst to vitner hver for seg sier: "Sannelig, vi vil alle holde fast ved Guds vilje."

Skilsmisse

MED HENSYN TIL både skilsmisse og ekteskap har profetenes forordninger variert etter tidenes forhold. 'Abdu'l-Bahá forklarer bahá'í-læren med hensyn til skilsmisse slik:

Vennene (bahá'íene) må strengt avholde seg fra skilsmisse, med mindre det oppstår noe som gjør det tvingende nødvendig for dem å skilles på grunn av deres avsky for hverandre; i det tilfellet kan de med det åndelige råds vitende bestemme seg for å separeres. De må da være tålmodige og vente ett helt år. Hvis harmonien ikke blir gjenopprettet mellom dem i løpet av dette året, så kan deres skilsmisse gjennomføres. ... grunnlaget for Guds rike er basert på harmoni og kjærlighet, enhet, forbindelse og forening, ikke på uoverensstemmelser, særlig mellom mann og hustru. Hvis en av de to blir årsak til skilsmisse, vil denne utvilsomt komme i store vanskeligheter, bli offer for vonde ulykker og oppleve sterke samvittighetskvaler. *(Tavle til Amerikas bahá'íer)*

I skilsmissesaker som i andre saker vil bahá'íene naturligvis være bundet ikke bare av bahá'í-læren, men også av lovene i landet hvor de bor.

Bahá'í-kalenderen

BLANT FORSKJELLIGE FOLKESLAG og til forskjellige tider har det vært brukt mange forskjellige fremgangsmåter for å måle tiden og fastsette datoer, og ennå er forskjellige kalendere i daglig bruk, for eksempel den gregorianske i det vestlige Europa, den julianske i mange østeuropeiske land, den hebraiske blant jødene og den islamske i muslimske samfunn.

Báb fremhevet betydningen av den religionsordningen han kom for å bebude, ved å innføre en ny kalender. I denne, som i den gregorianske, er den lunariske måneden forkastet og solåret tatt i bruk.

Bahá'í-året består av 19 måneder, hver på 19 dager (dvs. 361 dager), med tilføyelse av visse innskutte dager (fire i alminnelige år og fem i skuddår) mellom den attende og nitende måned for å tilpasse kalenderen til solåret. Báb gav månedene navn etter Guds egenskaper. Bahá'í-nyttår, i likhet med det gamle persiske nyttår, blir fastsatt astronomisk og begynner ved vårjevndøgn (vanligvis 21. mars), og bahá'í-tidsalderen begynner med året for Bábs offentlige erklæring (1844 e.Kr., 1260 etter hijra).

I en ikke altfor fjern fremtid vil det bli nødvendig for alle verdens folkeslag å enes om å bruke en felles kalender.

Det kan derfor synes rimelig at den nye enhetens tidsalder bør ha en ny kalender som er fri for alle de innvendinger og assosiasjoner som gjør hver av de eldre kalenderne uakseptable for store deler av verdens befolkning, og det er vanskelig å se hvordan noen ordning kunne være enklere og mer anvendelig enn den som er foreslått av Báb.

Månedene i bahá'í-kalenderen er som følger:

	Arabisk navn	Oversettelse	Første dag *
1	bahá	stråleglans	21. mars
2	jalál	herlighet	9. april
3	jamál	skjønnhet	28. april
4	'azamat	storhet	17. mai
5	núr	lys	5. juni
6	raḥmat	barmhjertighet	24. juni
7	kalimát	ord	13. juli
8	kamál	fullkommenhet	1. august
9	asmá'	navn	20. august
10	'izzat	velde	8. september
11	mashíyyat	vilje	27. september
12	'ilm	kunnskap	16. oktober
13	qudrat	kraft	4. november
14	qawl	tale	23. november
15	masá'il	spørsmål	12. desember
16	sharaf	ære	31. desember
17	sultán	myndighet	19. januar
18	mulk	herredømme	7. februar
	ayyám-i-há	innskutte dager	26. februar til og med 1. mars
19	'alá'	opphøyethet	2. mars

Åndelige råd

FØR 'ABDU'L-BAHÁ FULLFØRTE sin jordiske livsoppgave, hadde han lagt et grunnlag for utviklingen av administrasjonsordningen som var fastsatt i Bahá'u'lláhs skrifter. For å vise den overordentlige betydningen som skal tillegges opprettelsen av

* Badi'-kalenderen ble tatt i bruk over hele verden i 2015, og datoene for helligdager, minnedager og nittendagsfester beregnes nå i henhold til denne kalenderen.

institusjonen det åndelige råd, erklærte 'Abdu'l-Bahá i en tavle at en bestemt oversettelse måtte anerkjennes av det åndelige råd i Kairo før utgivelsen, skjønt han selv hadde revidert og korrigert teksten.

Ved et åndelig råd forstås den administrative forsamling på ni personer som blir valgt hvert år av hvert lokalt bahá'í-samfunn, og som har myndighet til å treffe beslutninger i alle saker som angår felles virksomhet fra samfunnets side. Denne betegnelsen er midlertidig ettersom de åndelige råd i fremtiden vil bli kalt rettferdighetens hus.

I motsetning til kirkers organisasjon er disse bahá'í-forsamlinger mer samfunnsmessige enn geistlige institusjoner. Det vil si at de anvender loven om rådslagning i alle spørsmål og vanskeligheter som oppstår mellom bahá'íer, som er anmodet om å ikke bringe slike saker inn for den sivile domstol og søke å fremme enhet så vel som rettferdighet innen samfunnet. Det åndelige råd kan på ingen måte sies å svare til presten eller geistligheten, men har ansvaret for å opprettholde læresetningene, stimulere til aktiv tjeneste, lede møter, bevare enheten, administrere bahá'í-eiendom på samfunnets vegne og representere det i dets forbindelser med offentligheten og med andre bahá'í-samfunn.

Det åndelige råds natur, så vel det lokales som det nasjonales, er beskrevet mer utførlig i avsnittet som er viet 'Abdu'l-Bahás testament i bokens siste kapittel, men dets generelle funksjoner er blitt definert av Shoghi Effendi som følger:

Selv så avgjørende viktig undervisningen og dens retning, fremgangsmåte, hjelpemidler, utbredelse og befestelse er for Sakens interesser, så utgjør de på ingen måte det eneste punkt som bør få disse rådernes fulle oppmerksomhet. Et omhyggelig studium av Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter vil avsløre at andre plikter, som ikke er mindre

viktige for Sakens interesser, faller på vennenes valgte representanter i ethvert område.

Det påhviler dem å være årvåkne og forsiktige, taktfulle og påpasselige og til enhver tid å beskytte Sakens tempel mot urostifterens pil og mot fiendens stormløp.

De må bestrebe seg på å fremme vennskap og harmoni blant vennene, utslette ethvert resterende tegn på mistillit, kjølig holdning og avstandtagen fra ethvert hjerte, og i stedet sikre et aktivt og oppriktig samarbeid til tjeneste for Saken.

De må gjøre sitt ytterste for til enhver tid å rekke en hjelpende hånd til den fattige, den syke, den vanføre, den foreldreløse og enken uansett farge, kaste og tro.

De må med alle tilgjengelige midler fremme ungdommens praktiske så vel som åndelige opplysning, midler til opplæringen av barn, og, så sant det er mulig, opprette bahá'í-utdannelseinstitusjoner, organisere og føre tilsyn med deres arbeid og på beste måte legge tingene til rette for deres fremgang og utvikling. ...

De må påta seg arrangementet av regelmessige møter for vennene, nittendagsfestene og minnedagene, samt de særlige sammenkomster som har som formål å tjene og fremme deres medmenneskers sosiale, intellektuelle og åndelige interesser.

De må i denne tid, da Saken ennå er på spedbarnsstadiet, føre tilsyn med alle bahá'í-publikasjoner og oversettelser og i det hele sørge for en verdig og nøyaktig fremstilling av bahá'í-litteratur og dens videre spredning til det alminnelige publikum.

Bahá'í-institusjonenes iboende muligheter kan bare verdsettes når man blir klar over hvor hurtig den moderne sivilisasjon er i ferd med å gå i oppløsning av mangel på den åndelige kraft som alene kan gi lederne den nødvendige holdningen av

ansvarsbevissthet og ydmykhet og den påkrevde lojaliteten overfor samfunnets individuelle medlemmer.

Bahá'í-fester, minnedager og faste*

Naw-rúz festen (bahá'í-nyttår), 21. mars.

Riḍván-festen (Bahá'u'lláhs erklæring), 21. april – 2. mai.

Bábs erklæring, 23. mai.**

Bahá'u'lláhs bortgang, 29. mai.

Bábs martyrdød, 9. juli.

Bábs fødsel, 20. oktober.

Bahá'u'lláhs fødsel, 12. november.

Paktens dag, 26. november.

'Abdu'l-Bahás bortgang, 28. november.

Fasteperioden, 19 dager, som begynner 2. mars.

Høytider

BAHÁ'Í-RELIGIONEN ER EN særskilt lys og glad religion, og dette gir seg uttrykk i mange fester og høytider i løpet av året.

I en tale på naw-rúz-festen i Alexandria i Egypt i 1912 sa 'Abdu'l-Bahá:

I Guds hellige lover finnes det i enhver tidsperiode og religionsordning velsignede høytider, helligdager og arbeidsfrie dager. På slike dager bør alt arbeid, handel, industri, landbruk etc. hvile.

Alle bør glede seg sammen, holde møter, være som

* Badi'-kalenderen ble tatt i bruk over hele verden i 2015, og datoene for bahá'í-helligdager beregnes nå i henhold til denne kalenderen.

** Denne datoen faller sammen med 'Abdu'l-Bahás fødsel.

én forsamling, så den nasjonale enhet og harmoni kan demonstreres for alles øyne.

Da det er en velsignet dag, bør den ikke forsømmes eller fratas sin virkning ved å bli gjort til en dag viet bare fornøyelser.

På slike dager bør det grunnlegges institusjoner som kan være til varig gagn og verdi for folket. ...

I vår tid gis der ikke noe større resultat eller frukt enn å lede folket. Guds venner må på en slik dag uten tvil etterlate seg håndgripelige filantropiske eller ideale spor som når hele menneskeheten og ikke har bare med bahá'íene å gjøre. I denne vidunderlige religionsordning gjelder filantropiske anliggender hele menneskeheten uten unntak, fordi den er åpenbaringen av Guds barmhjertighet. Derfor er det mitt håp at Guds venner, hver eneste en av dem, må bli som Guds barmhjertighet mot hele menneskeheten.

Naw-rúz- og riḍván-høytidene, årsdagen for Bábs og Bahá'u'lláhs fødsel og for Bábs offentlige erklæring (som også er 'Abdu'l-Bahás fødselsdag), er årets store festdager for bahá'íene. I Persia blir de feiret ved landturer eller festlige sammenkomster. Deltagerne bidrar da med musikk, sang, lesning av vers og tavler og korte taler som passer for anledningen. De innskutte dagene mellom den attende og nittende måneden er spesielt viet gjestfrihet, gavmildhet og hjelp til fattige og syke etc.

Årsdagene for Bábs martyrdød og Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás død høytideligholdes ved passende møter og foredrag og fremføring av bønner og tavler.

Faste

DEN NITTENDE MÅNEDEN, som følger umiddelbart etter innskuddsdagenes gjestfrihet, er fastemåned. I nitten dager holdes fasten ved at man avstår fra både mat og drikke fra soloppgang til solnedgang. Da fastemåned slutter ved vårjevndøgn, faller fasten alltid på samme årstid, nemlig om våren på den nordlige og om høsten på den sydlige halvkule; aldri i den varme sommertiden eller den kalde vinteren, da det sannsynligvis ville by på besvær. På denne årstiden er dessuten tiden mellom soloppgang og solnedgang omtrent lik over hele den beboelige del av jorden, nemlig fra omkring 6 morgen til 6 aften. Fasten er ikke bindende for barn og syke, reisende eller folk som er for gamle og svake (heri innbefattet gravide og ammende kvinner).

Det foreligger mye bevis som indikerer at en periodisk faste som foreskrevet i bahá'í-læren har en gunstig innflytelse på fysisk helse; men likesom realiteten i bahá'í-fasten ikke ligger i nytelsen av fysisk føde, men i å minnes Gud, som er vår åndelige føde, så består realiteten av bahá'í-fasten ikke i å avstå fra fysisk føde, om enn dette kan hjelpe til å rense legemet, men i avholdenhet fra kjødets ønsker og begjær og i å løsrive seg fra alt uten Gud. 'Abdu'l-Bahá sier:

Faste er et symbol. Med faste forstås avholdenhet fra begjær. Fysisk faste er et symbol på denne avholdenhet og er en påminnelse, dvs. at likesom et menneske avholder seg fra fysiske lyster, skal det avholde seg fra egenkjærlige lyster og begjær. Alene det å avholde seg fra føde har imidlertid ingen innflytelse på ånden. Det er bare et symbol, en påminnelse. Ellers har det ingen betydning. Faste med dette mål for øye betyr ikke at man avholder seg helt fra føde. Med hensyn til mat gjelder den gyldne regel: spis hverken for mye eller for lite. Måtehold er nødvendig.

Det er en sekt i India som praktiserer den ytterste avholdenhet og reduserer sin mat gradvis så de til slutt lever av nesten ingenting. Men det er på bekostning av deres intelligens. Et menneske er ikke skikket til å tjene Gud med sinn eller legeme hvis det er svekket av mangel på næring. Det kan ikke se klart. (Sitert av E. S. Stevens i *Fortnightly Review*, juni 1911)

Møter

'ABDU'L-BAHÁ LEGGER DEN største vekt på at de troende holder regelmessige møter for å tilbe Gud i fellesskap, utlegge og studere læren og rådslå om bevegelsens fremgang. I en av sine tavler sier han:

Det er Guds ønske at i Vesten må enighet og harmoni daglig vokse blant Guds venner og den barmhjertiges tjenerinner. Ikke før dette har skjedd, kan det oppnås noen fremgang. Og det beste middel til forening og harmoni mellom alle er at vennene samler seg på åndelige møter. Dette anliggende er meget viktig og er som en magnet som tiltrekker seg guddommelige bekreftelser.

På bahá'íenes åndelige møter må hissig ordstrid og diskusjon av politiske eller verdslige saker unngås; de troendes eneste mål bør være å undervise om og lære guddommelig sannhet, å få hjertet fylt av guddommelig kjærlighet, å bli mer fullkommen i lydighet mot guddommens vilje og å arbeide for å fremme gudsríkets komme. I en tale holdt i New York i 1912 sa 'Abdu'l-Bahá:

Det er mitt håp at bahá'í-rådets møter i New York skal være som den himmelske hærskares møter. Når dere samles, må

dere gjenspeile det himmelske rikes lys. La deres hjerter være som speil der stråleglansen fra virkelighetens sol er synlig. Hvert bryst må være en telegrafstasjon – med den ene ende av tråden festet til sjelen og den andre hos den himmelske hærs-kare – så det kan komme inspirasjon ned fra Abhá-riket og virkelige spørsmål kan bli diskutert. Da vil meninger sammenfalle med sannheten; det vil være fremgang dag for dag, og møtene vil bli mer strålende og åndelige. Oppnåelsen av dette er betinget av enhet og enighet. Jo mer fullkommen kjærligheten og enigheten er, jo mer vil det stige ned guddommelige bekreftelser og bi-stand fra Den velsignede skjønnet.

I en av sine tavler sa han:

På disse møtene bør det ikke forekomme noen samtale om uvedkommende ting. Forsamlingen bør heller begrense seg til å lese og fremsi de hellige ord og til å diskutere anliggender som angår Guds Sak, for eksempel å utlegge avgjørende bevis og argumenter og å utdype skriftene fra menneskehetens høyst elskede. De som kommer til disse sammenkomstene, må først iføre seg plettfrie klær, vende ansiktet mot Abhá-riket og så gå inn i ydmykhet og beskjedenhet. Under lesningen må de forholde seg fullstendig stille. Skulle noen ønske å tale, bør vedkommende i all ydmykhet fremføre det han har å si, presist og veltalende.

Nittendagsfesten

MED UTVIKLINGEN AV TROENS administrasjonsordning etter 'Abdu'l-Bahás bortgang har nittendagsfesten, som blir holdt den første dag i hver måned, antatt en veldig spesiell betydning, idet den ikke bare sørger for fellesbønn og lesning fra

de hellige bøker, men også for generell rådslagning om alle aktuelle bahá'í-anliggender og for vennenes felles samkvem. Denne festen er anledningen da det åndelige råd fremlegger sine rapporter for samfunnet og innbyr til både diskusjon av planer og til forslag om nye og bedre måter å tjene på.

Mashriqu'l-adhkár*

BAHÁ'U'LLÁH ETTERLOT ANVISNINGER om at hans tilhengere skulle bygge templer for tilbedelse i alle land og byer. Disse templene gav han navnet “mashriqu'l-adhkár”, som betyr “demringsstedet for Guds lovprisning”. Denne mashriqu'l-adhkár skal være en nisidet bygning med en kuppel øverst og så skjønt som mulig i arkitektur og håndverksmessig utførelse. Den skal stå i en stor hage prydet med springvann, trær og blomster, omgitt av flere tilhørende bygninger viet oppdragende, velgjørende og sosiale formål, slik at gudsyndelsen i tempelet alltid må være nært forbundet med ærbødig glede over naturens og kunstens skjønnhet og med praktisk arbeid til bedring av sosiale forhold.**

I Persia har det for bahá'íene inntil vår tid vært forbudt å bygge templer for offentlig tilbedelse, og den første store mashriqu'l-adhkár ble derfor bygd i Ishqábád, Russland.***

* Uttales /æzka:r/ på persisk.

** I forbindelse med mashriqu'l-adhkár er det av interesse å minnes Tennysons linjer:

“Jeg drømte
at stein for stein jeg reiste en helligdom,
et tempel – hverken pagode, moské eller kirke,
men høyere, enklere med dører alltid åpne
for hvert pust fra himmelen, og sannhet og fred
og kjærlighet og rettferd tok bolig der.”

Akbars drøm, 1892.

*** Dette første gudshuset ble alvorlig skadet i et jordskjelv i 1948 og måtte rives noen år senere.

Under sitt besøk i Amerika i 1912*, innviet 'Abdu'l-Bahá grunnen til det andre bahá'í-gudshus ved kysten av Michigansjøen, noen få kilometer nord for Chicago.

I tavler som henviser til dette Vestens "modertempel", skriver 'Abdu'l-Bahá følgende:

Lovet være Gud at det fra hvert land i verden i dette øyeblikk stadig sendes bidrag etter evne til fondet for *mashriq'l-adhkár* i Amerika ... Fra Adams dager inntil nå har man aldri sett en slik ting, at det fra Asias fjerneste land sendes bidrag til Amerika. Dette skjer ved kraften i Guds Pakt. Dette vekker sannelig forundring hos folk med innsikt. Det er å håpe at Guds venner kan vise edelmodighet og samle en stor sum til dette byggverket. ... Jeg ønsker at det står enhver fritt å handle slik vedkommende selv vil. Om noen ønsker å la penger gå til andre ting, la ham gjøre det. Grip ikke inn mot ham på noen måte, men vær forvisset om at byggingen av *mashriq'l-adhkár* er det viktigste på denne tid.

... Til dette byggverket knytter det seg et mysterium som er stort og ennå ikke kan avsløres, men oppføringen av det er våre dagers viktigste foretagende. *Mashriq'l-adhkár* har viktige tillegg som henregnes til grunnvollens vesentlige deler. Disse er: skole for foreldreløse barn, sykehus og apotek for fattige, vanførehjem, høyskole for høyere vitenskapelig utdanning, og herberge. Det må grunnlegges et stort *mashriq'l-adhkár* av dette slag i hver by. I *mashriq'l-adhkár* vil det holdes gudstjeneste hver morgen. Det skal ikke være noe orgel i tempelet. I nærliggende bygninger vil det feires fester, tilbys tjenester, holdes kongresser, offentlige møter og åndelige

* Dette tempelet ble fullført i 1953. Siden da har andre bahá'í-templer blitt oppført i Kampala, Uganda; Sydney, Australia; Frankfurt, Tyskland; Panama City, Panama; Apia, Vest-Samoa; New Delhi, India; Santiago, Chile. (Se etterordet.)

sammenkomster, men i tempelet vil messingen og sangen ikke ledsages av musikk. Dere må åpne tempelportene for hele menneskeheten.

Når disse institusjoner – høyskole, sykehus, herberge og husholdning for uhelbredelig syke, universitet for studiet av høyere vitenskaper, med videregående kurs, og andre filantropiske bygninger – er bygd, vil dørene åpnes for alle nasjoner og religioner. Det vil absolutt ikke bli trukket opp noen skillelinje. Dets barmhjertighetsgjerninger vil gjøres uten hensyn til farge eller rase. Dets porter vil bli åpnet på vidt gap for hele menneskeheten; ingen fordom mot noen, kjærlighet mot alle. Bygningen i midten vil bli viet bønn og tilbedelse. Således ... vil religion bringes i harmoni med vitenskap, og vitenskapen vil bli religionens tjener, og begge vil utøse sine materielle og åndelige gaver over hele menneskeheten.

Livet etter døden

Bahá'u'lláh sier at livet i det fysiske legeme bare er fosterstadiet i vår tilværelse, og at befrielsen fra legemet er som en ny fødsel, der menneskets ånd går over til et fullere og friere liv. Han skriver:

Vit du for visst at sjelen etter sin adskillelse fra legemet vil fortsette å gjøre fremskritt inntil den når Guds nærvær i en stilling og tilstand som hverken tidsaldres og århundrers gang eller denne verdens forandringer og tilfældigheter kan endre. Den vil vedvare like lenge som Guds rike, hans herredømme, velde og makt vil vedvare. Den vil tilkjenne Guds tegn og egenskaper og åpenbare hans miskunn og gavmildhet. Min penns bevegelse stanser når den forsøker å gi en tilbørlig beskrivelse av hvor høyt og herlig et så

opphøyet stade er. Den ære som Barmhjertighetens Hånd vil forlene sjelen med, er slik at ingen tunge kan åpenbare den på behørig vis, ei heller kan den beskrives av noe annen jordisk instans. Salig er den sjel som ved adskillelsen fra legemet er rensset for de forfengelige innbilninger hos verdens folk. En slik sjel lever og beveger seg i samsvar med sin Skapers vilje og trer inn i det aller høyeste paradiset. Himmelsens jomfruer, beboerne av de høyeste herskapsboliger, vil kretse om den, og Guds profeter og hans utvalgte vil søke dens selskap. Med dem vil denne sjel beredvillig samtale, og for dem vil den berette alt hva den har måttet lide på stien til Gud, Herren over alle verdener. Hvis noe menneske ble fortalt hva som er forordnet for en slik sjel i Guds verdener av Herren over tronen foroven og jorden forneden, så ville hans hele sjel straks oppflattes i sin store lengsel etter å nå dette overmåte opphøyede, dette helligede og strålende stade ... Sjelens beskaffenhet etter døden kan aldri beskrives, og det er heller ikke tilbørlig og tillatt å avsløre hele dens vesen for menneskers øyne. Guds profeter og sendebud er sendt ned i den ene hensikt å lede menneskeheten til sannhetens strake sti. Formålet med deres åpenbaring har vært å oppdra alle mennesker, slik at de i sin dødsstund kan stige opp til den aller høyestes trone, fullstendig løsrevet og i den største renhet og hellighet. Lyset som disse sjeler utstråler, er årsak til at verden går fremover og til at dens folk gjør fremskritt. De er som surdeig som gjennomsyrer tilværelsens verden og utgjør den besjelende kraft som verdens kunstarter og underverker frembringes ved. Gjennom dem sender skyene sin nåde ned over menneskene, og jorden frembringer sine frukter. Alle ting må nødvendigvis ha en årsak, en drivkraft, et besjelende prinsipp. Disse sjeler og symboler på løsrivelse har tilveiebrakt, og vil fortsette å bringe til veie, den ypperste bevegende impuls i tilværelsens verden.

Verden hinsides er like forskjellig fra denne verden som denne verden er forskjellig fra barnets, mens det ennå er i sin mors liv. – *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh.*

Og på lignende måte skriver 'Abdu'l-Bahá:

De mysterier som mennesket ikke enser i den jordiske verden, dem vil det oppdage i den himmelske verden, og der vil det bli opplyst om sannhetens hemmeligheter. Hvor meget mer vil det da ikke gjenkjenne eller oppdage personer det i dette liv har hatt omgang med. De hellige sjeler som finner et rent øye og er benådet med innsikt, vil i lysenes rike utvilsomt bli kjent med alle mysterier og vil søke den nåde å lære enhver stor sjels virkelighet å kjenne. De vil endog klart skue Guds skjønnhet i den verdenen. I den himmelske forsamling vil de likeledes finne alle Guds venner, både fra fordums og nyere tider.

Forskjellen og ulikheten mellom mennesker vil naturligvis fremkomme etter at de har forlatt denne jordiske verden. Men denne ulikhet gjelder ikke sted, men sjelen og samvittigheten. For Guds rike er opphøyet over (eller fri fra) tid og sted; det er en annen verden og et annet univers. Vær du også forvissset om at i de guddommelige verdener vil de åndelig elskede gjenkjenne hverandre og søke å forenes, men da i en åndelig forening. På samme måte vil en kjærlighet du har næret til noen ikke bli glemt i rikets verden, og heller ikke vil du der glemme det liv du hadde i den materielle verden.

Himmel og helvete

BAHÁ'U'LLÁH OG 'ABDU'L-BAHÁ BETRAKTER beskrivelsene av himmel og helvete slik de er gitt i noen av de eldre religiøse

skriftene, som for eksempel Bibelens skapelsesberetning, som symbolske, ikke som bokstavelig sanne. Himmelen er ifølge dem den fullkomne tilstanden, helvete den ufullkomne. Himmelen er harmoni med Guds vilje og med våre medmennesker, og helvete er mangel på en slik harmoni. Himmelen er tilstanden for åndelig liv, helvete for åndelig død. Et menneske kan være enten i himmelen eller i helvete mens det ennå er i legemet. Himmelenes gleder er åndelige gleder, og helvetes pine består i å være berøvet disse gleder. 'Abdu'l-Bahá sier:

Når disse sjelene utfris fra disse lasters mørke gjennom troens lys, når de opplyses av strålene fra sannhetens sol og skjenkes alle menneskelige dyder, regner de dette for å være den største belønning og anser det som det sanne paradiset. På samme måte anser de åndelig avstraffelse ... som det å være underlagt naturens verden, atskillelse fra Gud, uvitenhet og likegyldighet, å være henfallen til lyst og begjær, å være oppslukt av dyriske laster, å være preget av onde egenskaper ... som den største pinsel og straff.

De største belønninger er gaver og fullkommenheter som mennesket oppnår i de åndelige riker etter sin oppstigning fra denne verden. ... åndelige gaver og tildelinger, så som de mangfoldige Guds gaver som forunnnes sjelen etter dens oppstigning, oppnåelsen av hjertets lengsel og forening med ham i det evigvarende rike. På lignende måte består den ytterste gjengjeldelse og straff i å berøves Guds spesielle gunstbevisninger og uuttømmelige gaver og å synke ned til eksistensens laveste nivåer. Og hvem som enn berøves disse goder vil, selv om han fortsetter å eksistere etter døden, bli regnet som død i sannhetens folks øyne.

Rikdommene i den neste verden består i nærhet til Gud. Det er derfor sikkert at de som nyter nær tilgang til den guddommelige terskel, får lov til å gå i forbønn, og at denne forbønnen blir anerkjent av Gud. ... Det er til og med mulig

for dem som har dødd i synd og mangel på tro å bli forvandlet, det vil si å bli gjenstand for guddommelig tilgivelse. Dette er ved Guds nåde og ikke ved hans rettferdighet, for nåde er å skjenke uten at det er fortjent, og rettferdighet er å gi det som er fortjent. Slik vi har evnen til å be for disse sjelene her, vil vi også ha den samme evnen i den neste verden, i rikets verden. ... De må derfor være i stand til å gjøre fremskritt i den verdenen også. Og på samme måte som de kan bli opplyst her gjennom bønnfallelse, så kan de også der trygle om tilgivelse og be om å bli opplyst gjennom bønn og påkallelse.

Både før og etter at den skiller seg av med denne fysiske kroppen, har menneskesjelen fremgang innen fullkommenheter, men ikke i stade. Alle skapte tings fremgang kulminerer i det fullkomne menneske, og intet høyere vesen enn det eksisterer. Når mennesket har nådd det menneskelige stade, kan det kun ha fremgang i fullkommenheter og ikke når det gjelder stade, for det finnes intet høyere stade som det kan nå frem til enn stadet for det fullkomne menneske. Det kan kun ha fremgang innenfor det menneskelige stade siden de menneskelige fullkommenheter er uendelige. Uansett hvor lærd et menneske måtte være, er det alltid mulig å tenke seg et som er enda mer lærd.

Og siden menneskets fullkommenheter er uendelige, kan det også ha fremgang i disse fullkommenheter etter at det forlater denne verden. – *Some Answered Questions.*

De to verdens enhet

BAHÁ'U'LLÁHS LÆRE om menneskehetens enhet gjelder ikke bare mennesker som fortsatt er i det kjødelige legeme, men alle mennesker, med eller uten et slikt legeme. Ikke bare alle nålevende mennesker på jorden, men også alle i den åndelige

verden er deler av en og samme organisme, og disse to deler har et nært gjensidig avhengighetsforhold. Åndelig samkvem mellom dem er langt fra umulig eller unaturlig, det skjer stadig og er uunngåelig. Denne levende forbindelsen er man ikke bevisst når ens åndelige evner ennå ikke er utviklet, men etter hvert som disse evnene utvikles, blir det gradvis et mer bevisst og utvetydig samkvem med dem som befinner seg bak sløret. For profeter og helgener er dette åndelige samkvemmet like så velkjent og virkelig som vanlig syn og samtale er for resten av menneskeheten.

‘Abdu’l-Bahá sier:

Profetenes visjoner er ikke drømmer, men tilgang til sann, åndelig informasjon. Så når de sier: “Jeg så noen i en slik skikkelse, og jeg talte slike ord, og han svarte slik”, finner denne visjonen sted i våken tilstand og ikke mens de sover. Det er en åndelig oppdagelse ...

... Og når det gjelder åndelig forståelse og indre budskap, finnes det blant åndelige sjeler en enhet som overgår all forestilling og sammenligning, og et samkvem som er hevet over tid og sted. Så når det for eksempel står skrevet i evangeliet at Moses og Elia kom til Kristus på Taborfjellet, er det klart at dette ikke var et fysisk samvær, men en åndelig tilstand ...

[Forbindelser som disse] ... er virkelige. De siste utøver en fantastisk virkning på sinn og tanker og frembringer sterk tiltrekning i hjertene. – *Some Answered Questions*.

Skjønt han innrømmer virkeligheten av “overnormale” psykiske evner, tar han avstand fra forsøk på å forsere deres utvikling. Disse evnene vil utvikle seg naturlig når den rette tid kommer, hvis vi bare følger den vei for åndelig fremskritt som profetene har vist oss. Han sier:

Å tukle med psykiske krefter mens man ennå er her i verden, virker forstyrrende på sjelens tilstand i den kommende verden. Disse kreftene er virkelige, men normalt ikke aktive på dette plan. Barnet i mors liv har øyne, ører, hender, føtter etc., men de er ikke i aktivitet. Hele hensikten med livet i den materielle verden er å tre inn i realitetens verden, hvor disse krefter vil bli aktive. De tilhører den verdenen. (Fra frøken Bucktons notater, revidert av 'Abdu'l-Bahá).

Man bør ikke søke forbindelse med henfarne ånder for dens egen skyld eller for å tilfredsstillende tom nysgjerrighet. Derimot er det både et privilegium og en plikt for dem på den ene siden av sløret å elske, hjelpe og be for dem på den andre siden. Bahá'ier er anbefalt å be for de døde. 'Abdu'l-Bahá sa til frøken E. J. Rosenberg i 1904:

Å ha nåde til virkningsfullt å kunne be for andre er en av fullkommenhetene hos fremskredne sjeler, så vel som hos Guds manifestasjoner. Jesus Kristus hadde evnen til å be om tilgivelse for sine fiender mens han var på jorden, og han har visselig denne evnen nå. 'Abdu'l-Bahá nevner aldri navnet på en død person uten å si "Måtte Gud tilgi ham!" eller lignende ord. Profetenes tilhengere har også denne evnen til å be om tilgivelse for sjeler. Derfor må vi ikke tenke at noen sjel er fordømt til en statisk tilstand i lidelse eller tap som følge av absolutt uvitenhet om Gud. Evnen til virksam forbønn for dem eksisterer alltid. ...

De rike i den andre verden kan hjelpe de fattige, likesom de rike kan hjelpe de fattige her. I enhver verden er alle Guds skapninger. De er alltid avhengige av ham. De er ikke uavhengige og kan aldri bli det. Siden de trenger til Gud, blir de rikere jo mer de bønnfaller. Hva er deres handelsvare, deres rikdom? Hva er hjelp og bistand i den andre verden? Det er forbønn. Uutviklede sjeler må først oppnå fremgang ved de åndelig

rikes bønner; siden kan de gjøre fremskritt ved egne bønner.

Videre sier han: "Egenskapene hos de henfarne er forskjellige fra egenskapene hos dem som ennå er på jorden, og dog er det ingen virkelig adskillelse.

I bønn er det en blanding av stade, en blanding av tilstand. Be for dem som de ber for dere." – *'Abdu'l-Bahá in London*.

Da 'Abdu'l-Bahá ble spurt om det gjennom tro og kjærlighet var mulig å bringe kunnskap om den nye åpenbaringen til dem som hadde forlatt dette liv uten å ha hørt om den, svarte han: "Ja, avgjort, for oppriktig bønn har alltid virkning, og den har stor innflytelse i den andre verden. Vi er aldri avskåret fra dem som er der. Den virkelige og ekte innflytelse er ikke i denne verden, men i den andre." (Notater av Mary Hanford Ford: Paris 1911).

På den annen side skriver Bahá'u'lláh:

Den som lever i samsvar med det som er forordnet for ham – for ham vil det bli bedt etter befaling fra Gud, den kjæreste og den prisverdige, av den himmelske skare, av folket i det høyeste paradiset og av dem som har tilhold i storhetens himmel. (Tavle oversatt av 'Alí Kulí Khán).

Da 'Abdu'l-Bahá ble spurt hva det kommer av at hjertet ofte retter en instinktiv appell til en venn som har vandret videre til det neste liv, svarte han: "Det er en lov i Guds skaperverk at den svake bør lene seg på den sterke. De som du vender deg til, kan være formidlere av Guds kraft til deg, likesom da de var på jorden. Men det er den ene Helligånd som styrker alle mennesker." – *'Abdu'l-Bahá in London*.

Det ondes ikke-eksistens

IFØLGE BAHÁ'Í-FILOSOFIEN kan det etter læren om Guds enhet ikke eksistere noe slikt som positivt ondt. Det kan kun finnes én Uendelig. Dersom det fantes noen annen makt i universet utenom eller motsatt Den Ene, da ville Den Ene ikke være uendelig. Likesom mørke bare er fraværet av eller en lavere grad av lys, så er det onde bare fraværet av eller en lavere grad av det gode – den utviklede tilstand. Et dårlig menneske er et menneske som ennå ikke har fått utviklet sin naturs høyere side. Er vedkommende egenkjærlig, består det onde ikke i at han elsker seg selv – all kjærlighet, endog egenkjærlighet er god, er guddommelig. Ondet ligger i at han har slik en ringe, utilstrekkelig, vill-ledet kjærlighet til seg selv og slik en mangel på kjærlighet til andre og til Gud. Han betrakter seg selv bare som et høyere slags dyr og forvenner på tåpelig vis sin lavere natur som han kunne forvenne en kjælehund – med verre resultater for seg selv enn for hunden.

I ett av sine brev sier 'Abdu'l-Bahá:

Med hensyn til din bemerkning om at 'Abdu'l-Bahá har sagt til noen av de troende at det ikke eksisterer noe ondt, eller rettere sagt, at det onde er ikke-eksisterende, så er dette kun sannheten, siden det største onde er at mennesket farer vill og blir tilsløret fra sannheten. Villfarelse er mangel på ledelse; mørke er mangel på lys; uvitenhet er mangel på kunnskap; falskhet er mangel på sannhet; blindhet er mangel på syn; og døvhet er mangel på hørsel. Derfor er villfarelse, blindhet, døvhet og uvitenhet ikke-eksisterende ting.

Videre sier han:

I tingenes medfødte natur er det intet ondt – alt er godt.

Dette gjelder selv for visse tilsynelatende klanderverdige egenskaper og anlegg som ser ut til å være medfødt hos noen mennesker, men som i virkeligheten ikke er kritikkverdige. For eksempel kan du hos et barn som dier, helt fra det er født, se tegn på grådighet, sinne og dårlig humør, og basert på dette kan en argumentere med at godt og ondt er medfødt i menneskets virkelighet, og at dette står i strid med den rene godheten i den medfødte natur og i skaperverket. Svaret er at grådighet, som betyr å ville ha enda mer, er en prisverdig egenskap så fremt den fremvises under de rette omstendigheter. Skulle en person utvise grådighet når det gjelder å tilegne seg vitenskap og kunnskap, eller i å vise medlidenhet, høysinnethet og rettferdighet, ville dette være svært prisverdig. Og skulle han rette sitt sinne og sin vrede mot de blodtørstige tyranner som er som grusomme udyr, ville også dette være svært prisverdig. Men om han skulle utvise disse egenskapene under andre omstendigheter, ville dette være klanderverdig.

Det samme gjelder for alle menneskets medfødte egenskaper som utgjør menneskelivets kapital: Hvis de fremvises og anvendes på en upassende måte, blir de klanderverdige. Det er derfor klart at menneskets medfødte natur helt og holdent er god. – *Some Answered Questions.*

Det onde er alltid mangel på liv. Hvis menneskenaturens lavere side er uforholdsmessig sterkt utviklet, så er botemiddelet ikke mindre liv for denne siden, men mer liv for den høyere siden, slik at balansen kan bli gjenopprettet. "Jeg er kommet," sa Kristus, "for at dere skal ha liv og overflod." Det er hva vi alle trenger – liv, mer liv, det liv som i sannhet er liv! Bahá'u'lláh bringer det samme budskap som Kristus brakte. "I dag," sier han, "er denne tjener visselig kommet for å skjenke verden liv (Ra'ís-tavlen)", og til sine tilhengere sier han: "Kom etter meg, så vi kan gjøre dere til menneskehetens livgivere."

(Tavle til paven)

RELIGION OG VITENSKAP

'Alí, Muhammeds svigersønn sa: «Det som er i overensstemmelse med vitenskapen, er også i overensstemmelse med religionen.» Det som menneskets intelligens ikke kan fatte, burde religionen ikke akseptere. Religion og vitenskap går hånd i hånd, og den religion som er stridende mot vitenskapen, er ikke sannheten.

–'Abdu'l-Bahá

Strid på grunn av feiltagelse

EN AV BAHÁ'U'LLÁHS fundamentale læresetninger er at sann vitenskap og sann religion alltid må være i harmoni med hverandre. Det finnes bare én sannhet, og når det oppstår konflikt, skyldes den ikke sannhet, men villfarelse. Mellom såkalt vitenskap og såkalt religion har det til alle tider vært heftige konflikter, men når vi nå ser tilbake på disse konfliktene i lys av den fyldigere sannhet, kan vi hver gang spore dem tilbake til uvitenhet, fordom, forfengelighet griskhet, trangsynthet, intoleranse, stivsinnethet eller lignende – noe som er fremmed for både vitenskapens og religionens sanne ånd, for begge ånd er én. Som Huxley sier: "Filosofenes store gjerninger skyldes ikke så mye deres forstand som det at denne forstand ledes av en fremtredende religiøs tankegang. De har snarere funnet sannheten ved sin tålmodighet, kjærlighet,

ærlighet og selvfornektelse enn ved sin logiske skarpsindighet.” Matematikeren Boole forsikrer oss at “geometrisk induksjon i virkeligheten er en bønneprosess – en appell fra det begrensede sinn til Den Uendelige om lys over endelige anliggender.” Religionens og vitenskapens store profeter har aldri fordømt hverandre. Det er de uverdige tilhengere av disse store verdenslærere – tilbedere av bokstaven, men ikke av ånden i deres lære – som alltid har forfulgt de senere profeter og vært de bitreste motstandere av fremskritt. De har studert lyset i den særskilte åpenbaring de holder hellig, og har definert dens egenskaper og eiendommeligheter etter sitt eget begrensede syn med største omhu og nøyaktighet. Det er for dem det ene sanne lys. Dersom Gud i sin uendelige nåde sender fyldigere lys fra et annet sted, og inspirasjonens fakkell brenner klarere enn før fra en ny fakkellbærer, blir de vrede og opprørte istedenfor å ønske de nye lys velkommen. Dette nye lys svarer ikke til deres definisjoner. Det har ikke den ortodokse farge og skinner ikke fra det ortodokse sted, derfor må det for enhver pris slukkes, for at det ikke skal lede menneskene på avveier og inn på kjetteriets veier! Mange av profetenes fiender er av denne type – blinde ledere av de blinde, som motarbeider ny og fyldigere sannhet i den antatte sannhets formentlige interesse. Andre er av en lavere type og kjemper mot sannheten på grunn av selviske interesser, eller de sperrer veien til fremskritt på grunn av åndelig dødhet og treghet.

Forfølgelse av profeter

RELIGIONENS STORE PROFETER er ved sitt komme alltid blitt foraktet og forkastet av menneskene. Både de og deres tidlige tilhengere har overgitt ryggen til dem som slo og ofret liv og eiendom på Guds vei. Selv i vår egen tid har dette vært tilfelle. Siden 1844 e.Kr. har mange tusen bábíer og bahá'íer i Persia

lidd en grusom død for sin tro, og mange flere har måttet utholde fangenskap, landflyktighet, fattigdom og fornedrelse. Den hittil siste av de store religioner er blitt enda mer “døpt i blod” enn sine forgjengere, og martyrier har fortsatt helt til i dag. Det samme har skjedd med vitenskapens profeter. Giordano Bruno ble brent som kjetter i 1600 e.Kr. for blant annet å ha lært at jorden beveget seg rundt solen. Noen år senere måtte den gamle filosofen Galileo på sine knær avsverge samme doktrine for å unngå en lignende skjebne. I en senere tid ble Darwin og den moderne geologis pionerer heftig angrepet fordi de våget å dra i tvil den hellige skrifs lære om at jorden ble skapt på seks dager, og for mindre enn seks tusen år siden! Motstanden mot ny vitenskapelig sannhet er imidlertid ikke kommet bare fra kirken. De ortodokse i vitenskapen har vært like fiendtlig stemt mot fremskritt som de ortodokse i religionen. De såkalte vitenskapsmenn på Columbus’ tid hånlø av ham og mente å ha bevist at dersom det lyktes skip å komme ned til antipodene forbi klodens side, ville det være absolutt umulig for dem å komme opp igjen! Galvani, den elektriske vitenskaps pioner, ble hånet av sine lærde kolleger og kalt “froskenes danssemester”. Harvey, som oppdaget blodets kretsløp, ble latterliggjort og forfulgt av sine standsbrødre for sitt kjetteri og drevet fra sin lærestol. Da Stephenson oppfant sitt lokomotiv, fortsatte datidens europeiske matematikere, istedenfor å åpne øynene og studere kjensgjerningene, i årevis å bevise overfor seg selv at et lokomotiv på glatte skinner aldri kunne trekke en last, da hjulene bare ville spinne og toget ikke kunne bevege seg fremover. Man kunne tilføye eksempler som disse i det uendelige, både fra eldre og nyere historie, endog fra vår egen tid. Dr. Zamenhof, oppfinneren av esperanto, måtte kjempe for sitt vidunderlige, internasjonale språk mot samme slags spott, forakt og tåpelig motstand som hadde hilst Columbus, Galvani og Stephenson. Til og med esperanto, som ble gitt verden så nylig som i 1887, har hatt sine martyrer.

Forsoningens morgengry

I DET SISTE HALVE ÅRHUNDRE eller så har imidlertid tidsånden forandret seg. Et nytt sannhetens lys er kommet og har fått forrige århundres stridigheter til å virke besynderlig gammel-dage. Hvor er nå de pralende materialister og dogmatiske ateister som bare for noen få korte år siden truet med å drive religionen bort fra verden? Og hvor er de predikanter som så selvsikkert overgav til helvetes ild og de fordømtes pinsler enhver som ikke antok deres dogmer? Ekkoet av deres skrik og skrål kan ennå høres, men deres dag heller raskt, og deres dogmer trekkes i tvil. Vi kan nå se at de læresetninger som vakte den bitreste strid fra deres side, hverken var sann vitenskap eller sann religion. Hvilken vitenskapsmann kunne i lys av moderne psykisk forskning fortsatt påstå at "hjernen utskiller tanker som leveren utsondrer galle"? Eller at legemets oppløsning nødvendigvis ledsages av sjelens tilintetgjørelse? Vi ser nå at for å bli virkelig fri må sjelen sveve til de psykiske og åndelige fenomeners riker og ikke bare være bundet til materiens verden. Vi erkjenner at det vi nå vet om naturen, bare er som en dråpe i havet sammenlignet med det som ennå gjenstår å oppdage. Derfor innrømmer vi gjerne muligheten av mirakler, ikke i den forstand at naturens lover blir brutt, men som åpenbaringer av skjulte og for oss ennå ukjente subtile krefters virksomhet, slik elektrisitet og røntgenstråler var ukjente for våre forfedre. På den annen side, hvem av våre ledende religiøse lærere ville vel fortsatt erklære at det er nødvendig for vår frelse å tro at verden ble skapt på seks dager, eller at beskrivelsen av Egypts landeplager i annen Mosebok er bokstavelig sann, eller at solen stod stille på himmelen (det vil si at jorden stanset sin omdreining) for å la Josva forfølge sine fiender, eller at et menneske som ikke godkjenner St. Athanasius' trosbekjennelse "uten tvil skal være evig fortapt"? Slike trosoppfatninger

gjentas kanskje ennå i formen, men hvem antar dem i deres bokstavelige forstand og uten reservasjon? Deres innflytelse på folks hjerter og sinn er borte eller holder på å forsvinne. Den religiøse verden står fortsatt i stor takknemlighetsgjeld til de vitenskapsmenn som hjalp til å rive i stykker slike forslitte trossetninger og dogmer og tillot sannheten å stå fritt frem. Men den vitenskapelige verden skylder de virkelige helgener og mystikere enda større takk som i godt og dårlig omdømme holdt fast ved den åndelige tilværelses vitale sannheter og viste en vantro verden at livet er mer enn mat, og at det usette er større enn det som er sett. Disse vitenskapsmenn og helgener var som fjelltoppene som fanget den oppgående sols første stråler og gjenspeilet dem til den lavereliggende verden, men nå er solen stått opp, og dens stråler opplyser verden. I Bahá'u'lláhs lære har vi en herlig åpenbaring av sannheten, som tilfredsstiller både hjerte og sinn, og hvor religion og vitenskap er forenet.

Søken etter sannhet

BAHÁ'Í-LÆREN STEMMER helt overens med vitenskap med hensyn til måten vi må søke sannheten på. Mennesket må frigjøre seg fra all fordom så det uhindret kan søke etter sannhet.

'Abdu'l-Bahá sier:

For å finne sannheten må vi oppgi våre fordommer, våre egne små, trivielle forestillinger; et åpent, mottagelig sinn er helt nødvendig. Hvis vårt beger er fullt av vårt ego, er der ingen plass i det til livets vann. Det at vi innbiller oss at vi selv har rett, og at alle andre har urett, er den største av alle hindringer på veien mot enhet, og enhet er nødvendig hvis vi skal nå frem til sannheten, for sannheten er én. ...

Ingen sannhet kan motsi en annen sannhet. Lyset er

godt i hvilken lampe det enn brenner! En rose er vakker i hvilken hage den enn blomstrer! En stjerne har den samme lysglans, enten den skinner fra øst eller fra vest. Nær ingen fordommer, så vil dere elske sannhetens Sol fra hvilket punkt den enn måtte stige i horisonten. Dere vil erkjenne at hvis sannhetens guddommelige Lys skinte i Jesus Kristus, skinte det også i Moses og Buddha. Den oppriktig søkende vil komme frem til denne sannheten. Dette er det som menes med «Søken etter sannheten».

Det betyr også at vi må være villige til å se bort fra alt det vi tidligere har lært, alt det som ville hindre våre skritt på veien mot sannheten; vi må ikke engang vike tilbake for å begynne vår utdanning helt på ny, om nødvendig. Vi må ikke tillate vår kjærlighet til noen enkelt religion eller noen enkelt personlighet å forblinde oss i den grad at vi blir bundet i overtroens lenker! Når vi har løsrevet oss fra alle disse bånd og søker med frigjorte sinn, da skal vi bli i stand til å nå frem til vårt mål.

Sann agnostisisme

BAHÁ'Í-LÆREN ER FULLT UT ENIG med vitenskap og filosofi i å erklære at Guds sanne natur er fullstendig over menneskelig fatteevne. Likeså bestemt som Huxley og Spencer lærer at Den Store Første Årsaks natur er uutgrunnelig, lærer Bahá'u'lláh at "Gud omfatter alt; han kan ikke omfattes". Til kunnskap om Guds vesen "er veien stengt og stien ufremkommelig", for hvordan kan det endelige fatte det uendelige; hvordan kan en dråpe inneholde havet, eller et støvfnugg som danser i solstrålen, favne universet? Og dog er hele universet et veltalende vitnesbyrd om Gud. I hver vanddråpe er det skjult oseaner av meninger, og hvert støvgrann inneholder en hel verden av betydninger, som langt overgår den lærdeste vitenskapsmanns

forstand. Kjemikeren og fysikeren har i sin utforskning av materiens natur gått fra mengder til molekyler, fra molekyler til atomer, fra atomer til elektroner og eter, men for hvert skritt stiger vanskelighetene ved undersøkelsen, inntil den skarpeste forstand ikke kan trenge videre og bare må bøye seg i taus ærefrykt overfor det ukjente uendelige, som for alltid forblir hyllet i uransakelig mysterium.

Du blomst der i den sprukne mur,
 fra sprekken jeg deg plukker blott,
 har rot og stengel i min hånd.
 Og fatter jeg med sjel og ånd
 ditt indre vesens blomstnatur,
 er Gud og sjelen òg forstått.

– Tennyson *

Hvis blomsten i den sprukne mur, hvis til og med et eneste atom inneholder mysterier som selv den mest dyptloddende intelligens ikke kan løse, hvorledes er det da mulig for mennesket å forstå universet? Hvordan våger det å gjøre krav på å definere eller beskrive alle tings uendelige årsak? Alle teologiske spekulasjoner angående Guds essens blir således feid til side som tåpelige og unyttige.

** Flower in the crannied wall,
 I pluck you out of the crannies.
 I hold you here, root and all, in my hand,
 Little flower—but if I could understand
 What you are, root and all, and all in all,
 I should know what God and man is.*

– Tennyson

Kunnskap om Gud

MEN OM GUDS ESSENS ER UKJENT, så er åpenbaringene av hans gavmildhet synlige overalt. Om vi ikke kan fatte den første årsak, så henvender dens virkninger seg til alle våre evner. Likesom kjennskap til en malers bilder gir kjenneren sann kunnskap om kunstneren, så er kunnskap om hvilken som helst del av universet – om naturen eller den menneskelige natur, om synlige eller usynlige ting – kunnskap om Guds verk og gir den som søker guddommelig sannhet, virkelig kjennskap til hans herlighet. “Himmelen kunngjør Guds ære, hvelvingen forteller hva hans hender har gjort. Dagen lar sin tale strømme til dag, natt gir sin kunnskap til natt.” – *Salm. 19:1-2.*

De guddommelige manifestasjoner

Alle ting vitner om Guds gavmildhet med større eller mindre klarhet, likesom alle materielle ting som er utsatt for solen, gjenspeiler dens lys i større eller mindre grad. En sothaug gjenspeiler litt, en stein litt mer, et stykke kritt enda mer, men ingen av disse kan gjenspeile det strålende himmellegemets form og farge. Derimot gjengir et feilfritt speil selve solens form og farge, å se i speilet er derfor som å se selve solen. Slik er det med måten ting taler til oss om Gud på. Steinen kan si oss noe om de guddommelige egenskaper, blomsten kan si oss mer, dyret med sine vidunderlige sanser, instinkter og bevegelsesevne, enda mer. Hos de laveststående av våre medmennesker kan vi spore vidunderlige evner, som forteller om en vidunderlig Skaper. Hos dikteren, helgenen, geniet finner vi en enda høyere åpenbaring, men de store profeter og religionsstiftere er de fullkomne speil, som gjenspeiler Guds kjærlighet og visdom til resten av menneskeheten. Andre menneskers speil er blitt uklart av egenkjærlighetens og for-

dommenes flekker og støv, men disse er rene og uten lyte – helt hengivne til Guds vilje. Således blir de menneskehetens største oppdragere. Den guddommelige lære og Den hellige ånds kraft som virker gjennom dem, har vært og er årsaken til menneskenes fremskritt, for Gud hjelper mennesker gjennom andre mennesker. Hvert menneske som befinner seg høyere oppe på livets stigning, er til hjelp for dem som er lavere, og de som befinner seg høyest av alle, er hele menneskehetens hjelpere. Det er som om alle mennesker var bundet sammen med elastiske bånd. Dersom et menneske hever seg litt over sine medmenneskers generelle nivå, strammes båndene. Dets tidligere ledsagere bidrar til å trekke det tilbake, men det trekker dem oppover med en tilsvarende styrke. Jo høyere det kommer, desto mer føler det vekten av hele verden som trekker det tilbake, og desto mer avhengig er det av den guddommelige hjelp som når det gjennom de få som står enda høyere enn det. Høyest av alle står de store profeter og frelsere, de guddommelige “manifestasjoner” – disse fullkomne mennesker som hver på sin tid var alene, uten likemann eller motstykke, og bar hele verdens byrde, understøttet av Gud alene. “Han bar våre synder” var sant om hver eneste en av dem. Hver av dem var “veien, sannheten og livet” for sine etterfølgere. Hver av dem var kanalen for Guds gavmildhet for de hjerter som ville motta den. Hver av dem hadde sin rolle å spille i den store guddommelige plan for å løfte menneskeheten.

Skaperverket

Bahá'u'lláh lærer at universet er uten begynnelse i tid. Det er en evig utstrømning fra Den Store Første Årsak. Skaperen har alltid hatt sitt skaperverk og vil alltid ha det. Verdener og systemer kan komme og gå, men universet består. Alle ting som settes sammen, går i tidens løp i oppløsning, men

bestanddelene består. Å skape en verden, en tusenfryd eller et menneskelig legeme vil ikke si “å gjøre noe ut av intet”; det er snarere å føre sammen elementer som før var spredt, å gjøre synlig noe som før var skjult. Litt etter litt vil elementene igjen bli spredt, formen vil forsvinne, men ikke noe er virkelig gått tapt eller tilintetgjort; alltid fremstår det nye kombinasjoner og former fra det gamles ruiner. Bahá'u'lláh gir de vitenskapsmenn rett som krever, ikke seks tusen, men millioner og milliarder år til jordens skapelseshistorie. Utviklingslæren benekter ikke den skapende kraft. Den forsøker bare å beskrive måten den åpenbarer seg på, og den vidunderlige historien om det materielle univers som astronomen, geologen, fysikeren og biologen gradvis utfolder for våre øyne, vil, riktig oppfattet, mye heller vekke den dypeste ærbødighet og tilbedelse enn den grove og platte fremstillingen av skapelsen som er gitt i de hebraiske skriftene. Den gamle beretningen i første Mosebok har imidlertid den fordel at den i noen få dristige symbolske vendinger antyder fortellingens egentlige åndelige mening, akkurat som en mestermaler med noen få penselstrøk kan formidle uttrykk som mindre begavede malere fullstendig kan mislykkes i å skildre ved å vie detaljene den mest minutiøse oppmerksomhet. Hvis de materielle detaljene gjør oss blinde for den åndelige meningen, ville det være bedre for oss å være dem foruten; men dersom vi først har fattet den virkelige meningen i hele planen, vil kjennskap til enkelthetene berike og belyse vår oppfatning på en vidunderlig måte og gi oss et herlig og fullendt bilde istedenfor bare et planutkast.

'Abdu'l-Bahá sier:

Vit at et av de mest uforståelige spørsmål om guddommelighet er at eksistensens verden – det vil si dette uendelige univers – ikke har noen begynnelse.

Vit at ... en skaper uten en skapning er umulig; en forsørger uten forsørgede er utenkelig – siden alle guddom-

melige navn og egenskaper krever eksistensen av skapte ting. Dersom vi skulle forestille oss en tid da skapte ting ikke eksisterte, ville det bli det samme som å benekte Guds guddommelighet. Dessuten mangler absolutt ikke-eksistens evnen til å oppnå eksistens. Dersom universet var ren intethet, kunne ikke eksistensen ha blitt til. Siden denne eneværens essens, eller dette guddommelige vesen, er evig og evigvarende – det vil si at det hverken har begynnelse eller slutt – følger det derfor at eksistensens verden, dette uendelige univers, på samme måte er uten begynnelse. Naturligvis er det mulig for en del av skaperverket – et av himmellegemene – å ha vært dannet nylig eller å gå i oppløsning, men de andre utallige himmellegemene ville fortsette å eksistere ... Siden hvert himmellegeme har en begynnelse, må det uvegerlig også ha en slutt siden enhver sammensetning, enten den er universell eller enkeltstående, nødvendigvis må gå i oppløsning. I høyden går noen i oppløsning raskt og andre langsomt, men det er umulig for noe som er sammensatt å ikke til sist brytes ned. – *Some Answered Questions.*

Menneskets utvikling

BAHÁ'U'LLÁH BEKREFTER OGSÅ BIOLOGEN som finner at det menneskelige legeme har en historie som strekker seg bakover i artenes utvikling gjennom millioner av år. Det menneskelige legeme blir beskrevet som å ha begynt fra en meget enkel, tilsynelatende uanselig form, og å ha utviklet seg trinn for trinn gjennom utallige generasjoner og blitt stadig mer sammensatt og bedre og bedre organisert inntil nåtidens menneske er nådd. Hvert enkelt menneskelig legeme utvikler seg gjennom en slik rekke stadier, fra en bitte liten prikk av geléaktig stoff til det fullt utviklede menneske. Hvis dette

er sant om individet, hvilket ingen benekter, hvorfor skulle vi da anse det som nedsettende for menneskets verdighet å innrømme en lignende utvikling for arten? Dette er meget forskjellig fra å erklære at mennesket nedstammer fra en ape. Det menneskelige foster kan en tid ligne en fisk med gjelleåpninger og hale, men er ingen fisk. Det er et menneskelig foster. På samme måte kan den menneskelige art* på forskjellige stadier av sin lange utvikling i det ytre ha lignet forskjellige laverestående dyrearter, men det var fortsatt den menneskelige art, som innehadde den mystiske latente kraften til å utvikle seg til det mennesket vi kjenner i dag, ja mer, håper vi, til i fremtiden å utvikle seg til noe enda meget høyere.

'Abdu'l-Bahá sier:

... det er klart at denne jordkloden i sin nåværende form ikke oppsto på én gang, men ... gradvis gjennomgikk forskjellige stadier helt til den viste seg i sin nåværende fullstendighet.

Fra begynnelsen av sin tilværelse i jordklodens skjød vokste mennesket og utviklet seg gradvis på samme måte som fosteret i sin mors skjød, og gikk fra én form til en annen helt til det fremsto med denne skjønnhet og fullkommenhet, denne styrke og natur. Det er sikkert at det til å begynne med ikke innehadde slik skjønnhet, ynde og eleganse, og at det bare gradvis har oppnådd en slik form, legning, tekkelighet og ynde.

... må det ha gått lang tid fra begynnelsen av menneskets eksistens på denne planeten og frem til dets nåværende skikkelse, form og tilstand ... Men fra begynnelsen av sin eksistens har mennesket vært en spesifikk art. ... Om man skulle påvise spor av forsvunne organer, ville ikke dette

* Ordet "art" blir brukt her for å forklare adskillelsen som alltid har eksistert mellom mennesker og dyr, til tross for ytre likheter. Det bør ikke leses med sin spesialiserte biologiske betydning.

motbeviser artenes uavhengighet og originalitet. I høyden ville det bevises at menneskets form, utseende og organer har utviklet seg over tid. Men mennesket har alltid vært en spesiell art – det har vært menneske, ikke et dyr. – *Some Answered Questions.*

Om historien om Adam og Eva sier han:

Hvis vi skulle ta denne beretningen bokstavelig i tråd med den vanlige bruken av ordene, ville det virkelig være svært underlig, og menneskesinnene ville bli unnskyldt fra å godta, bekrefte eller forestille seg det. For slike overdrevne anordninger og detaljer, slike utsagn og bebreidelser ville være usannsynlige om de kom fra en intelligent person og enda mer så fra Gud selv, som har organisert dette uendelige universet på den mest fullkomne måte og ordnet dets utallige vesener etter den største orden, feilfrihet og fullkommenhet.

Beretningen om Adam og Eva, at de spiste av treet og ble fordrevet fra Paradis, er derfor symboler og guddommelige mysterier. De har altomfattende betydninger og forbløffende tolkninger ... – *Some Answered Questions.*

Legeme og sjel

BAHÁ'Í-LÆREN OM LEGEME OG SJEL og om livet etter døden er ganske i harmoni med resultatene av psykisk forskning. Den lærer, som vi har sett, at døden bare er en ny fødsel – en befrielse fra legemets fengsel til et rikere liv, og at utviklingen i det kommende liv er uten grenser.

Det er gradvis samlet et stort vitenskapelig bevismateriale som etter upartiske, men høyst kritiske forskeres mening er fullt ut tilstrekkelig til å fastslå som et ubestridelig faktum

at det eksisterer et liv etter døden – et fortsatt og aktivt liv for den bevisste “sjel” etter oppløsningen av det materielle legeme. Som F. W. H. Myers sier i sin *Human Personality*, et verk som sammenfatter mange av de undersøkelser som er utført i Psychical Research Society:

Observasjon, eksperiment og følgeslutning har ledet mange forskere, meg selv iberegnet, til å tro at det finnes et direkte eller telepatisk samkvem ikke bare mellom sinnet hos mennesker som ennå er på jorden, men mellom disse sinn eller ånd og de henfarnes ånd. En slik oppdagelse åpner døren også til åpenbaring. ...

Vi har vist at blant mye narreri og selvbedrag, mye humbug og illusjon når sanne tilkjennegivelser oss virkelig fra den andre siden av graven. ...

Ved oppdagelse og ved åpenbaring har visse teser midlertidig blitt oppstilt med hensyn til slike henfarne sjeler som vi har kunnet møte. Først og fremst ser i det minste jeg grunn til å tro at deres tilstand er en endeløs utvikling i visdom og kjærlighet. Deres kjærlighet fra jordelivet vedvarer, og aller mest denne høyeste kjærlighet som gir seg uttrykk i tilbedelse og gudsdyrkelse. ... Det onde synes for dem å være en mindre fryktelig enn slavisk ting. Det er ikke legemliggjort i noen mektig hersker; det danner snarere en isolerende galskap som høyere ånder søker å befri den forvendte sjel fra. Det behøves ingen straff ved ild; selverkjennelse er menneskets straff og dets belønning; selverkjennelse og ledsagende sjelers nærhet eller fjernhet. For i den verdenen er kjærlighet faktisk selvopp- holdelse; de helliges samfunn ikke bare forskjønner det evige liv, men utgjør det. Ja, av telepatiens lover følger at denne forbindelsen er gyldig for oss her og nå. Selv nå gir henfarne sjelers kjærlighet svar når vi påkaller dem. Selv nå styrker vår kjærlige ihukommelse – kjærlighet er i seg

selv en bønn – disse henfarne sjeler på deres vei oppad.

Overensstemmelsen mellom dette synet, som er grunnet på omhyggelig vitenskapelig forskning, og bahá'í-læren er i sannhet bemerkelsesverdig.

Menneskehetens enhet

“DERE ALLE ER FRUKTENE PÅ ETT TRE, bladene på én gren, blomstene i én hage.” Dette er en av Bahá'u'lláhs mest karakteristiske setninger, og en annen ligner den: “Det tilkommer ikke ham å rose seg som elsker sitt land, men ham som elsker menneskeætten.” Enhet – menneskehetens enhet, og alle Guds skapningers enhet i Gud – er hovedtemaet i hans lære. Her ser man igjen tydelig overensstemmelsen mellom sann religion og vitenskap. Med hvert vitenskapelig fremskritt er universets enhet og den gjensidige avhengigheten mellom alle dets deler blitt tydelig klarere. Astronomens område er uløselig knyttet til fysikerens, fysikerens til kjemikerens, kjemikerens til biologens, biologens til psykologens og så videre. Hver ny oppdagelse på ett forskningsfelt kaster nytt lys over andre felter. Akkurat slik som fysisk vitenskap har vist at enhver partikkel i universet tiltrekker og påvirker alle andre partikler, hvor små eller fjerne de enn måtte være, så oppdages det nå gjennom psykisk vitenskap at enhver sjel i universet har påvirkning og innflytelse på enhver annen sjel. Fyrst Krapotkin viser i sin bok om *Mutual Aid* svært tydelig at selv blant lavere stående dyr er gjensidig hjelp en absolutt nødvendighet for fortsatt liv, mens sivilisasjonens fremskritt for menneskenes vedkommende avhenger av at gjensidig hjelp mer og mer erstatter gjensidig fiendskap. “En for alle og alle for en” er det eneste prinsipp som et samfunn kan gjøre fremskritt ved.

Enhetens tidsalder

ALLE TEGN I TIDEN TYDER PÅ at vi er ved begynnelsen av en ny æra i menneskehetens historie. Hittil har menneskehetens unge ørn klynget seg til det gamle ørnerede på egenkjærlighetens og materialismens faste klippe. Dens forsøk på å bruke sine vinger har vært fryktsomme og prøvende. Den har kjent en urolig lengsel etter noe ennå uoppnådd. Den har kjempet mer og mer mot de gamle dogmers og ortodoksiers lenker. Men nå er innesperringens tid slutt, og på troens og fornuftens vinger kan den svinge seg opp i den åndelige kjærlighets og sannhets høyere riker. Den er ikke lenger jordbundet som den var før vingene hadde vokst ut, men kan fritt fly mot de vide horisonter og den herlige frihets regioner. Men en ting er nødvendig hvis dens flukt skal bli stø og sikker. Vingene må ikke alene være sterke, men de må virke i fullkommen harmoni og samordning. Som 'Abdu'l-Bahá sier: "Den kan ikke fly med bare én vinge. Dersom den forsøker å fly med religionens vinge alene, vil den lande i overtroens sump, og hvis den forsøker å fly med vitenskapens vinge alene, vil den ende i materialismens trøstesløse myr."

Fullkommen harmoni mellom religion og vitenskap er den ufravikelige betingelsen for menneskehetens høyere liv. Når dette er oppnådd og hvert barn blir opplært ikke bare i studium av vitenskap og kunst, men like meget i kjærlighet til hele menneskeheten og i strålende føyelighet overfor Guds vilje, slik den er åpenbart gjennom evolusjonens fremskritt og profetenes lære, da og først da vil Guds rike komme og hans vilje skje på jorden som i himmelen; da og først da vil Den største fred spre sine velsignelser over verden.

"Når religionen," sier 'Abdu'l-Bahá, "befriidd for sin overtro, sine nedarvede skikker og uforstandige dogmer, viser at den er i overensstemmelse med vitenskapen, vil det vokse frem

en stor forenende, rensende kraft i verden, som kommer til å feie bort alle kriger, all uenighet, alle uoverensstemmelser og stridigheter – og da skal hele menneskeheten bli forenet i kraften fra Guds kjærlighet.”

13

PROFETIER OPPFYLT VED BAHÁ'Í-BEVEGELSEN

Angående åpenbarelsen av Det største navn (Bahá'u'lláh): Dette er han som Gud har lovet i alle sine bøker og skrifter, som Bibelen, evangeliene og Koranen.

– 'Abdu'l-Bahá.

Fortolkning av profetier

Å TYDE PROFETIER er som kjent meget vanskelig, og på intet annet område er de lærdes meninger mer ulike. Dette er ikke til å undres over, for som det står i de åpenbarte skriftene selv, ble mange av profetiene gitt i en slik form at de ikke helt kunne forstås før oppfyllelsen kom, og selv da bare av dem som var rene av hjertet og uten fordommer. Således ble det sagt Daniel i slutten av hans visjon:

Men du, Daniel, skal holde ordene skjult og forsegle boken inntil endetiden. Mange skal streife omkring, og kunnskapen skal øke. ... Jeg hørte det, men forsto det ikke og spurte: «Herre, hva er slutten på dette?» Han svarte: «Gå bort, Daniel, for ordene skal holdes skjult og være forseglet inntil endetiden. – Dan. 12:4, 8-9.

Hvis Gud har forsegleet profetiene inntil den fastsatte tid og selv ikke helt har åpenbart deres betydning selv for de profeter som fremsa dem, kan vi forvente at ingen annen enn Guds utvalgte budbringer vil være i stand til å bryte seglet og avdekke betydningene som er gjemt i de profetiske lignelsers skrin. Betragtning over profetienes historie og den feilaktige utlegningen av dem i tidligere tidsaldre og religionsordninger, sammenholdt med profetenes egne høytidelige varsler, burde gjøre oss meget forsiktige med å godta teologenes spekulasjoner angående den virkelige meningen av disse ytringene og måten de skal oppfylles på. Når det på den annen side fremstår en som påstår at han oppfyller profetiene, er det viktig at vi undersøker hans påstand med et åpent, fordomsfritt sinn. Skulle han være en bedrager, vil bedraget snart oppdages og ingen skade er skjedd; men ve alle dem som i likegyldighet viser Guds budbringer fra seg fordi han kommer i en uventet skikkelse eller til uventet tid.

Bahá'u'lláhs liv og uttalelser beviser at han er den som er lovet i alle de hellige bøker og har makt til å bryte profetienes segl og skjenke de guddommelige mysteriers "utsøkte, forseglede vin". La oss derfor skynde oss å høre hans forklaringer og i lys av dem atter undersøke de kjente, men ofte gåtefulle ord talt av fordums profeter.

Herrens komme

"HERRENS KOMME" I DE "SISTE DAGER" er "hin fjerne guddomsakt" som alle profetene ser frem til, og som de synger sine ypperste sanger om. Hva betyr da "Herrens komme"? Gud er jo til alle tider med sine skapninger, i alt, igjennom alt og over alt. "Han er nærmere enn åndedraget, nærmere enn hender og føtter." Ja, men menneskene kan ikke se eller høre den immanente og transcendent Gud, kan ikke forstå hans nærvær,

før han åpenbarer seg i en synlig skikkelse og taler til dem på menneskespråk. For å åpenbare sine høyere egenskaper har Gud alltid brukt et menneske som middel. Hver av profetene var en formidler ved hvem Gud besøkte sitt folk og talte til det. Jesus var en slik formidler, og de kristne har med rette betraktet hans komme som Guds komme. I ham så de Guds åsyn, og gjennom hans lepper hørte de Guds røst. Ifølge alle profetene skal hærskares Herre, den evige Far, verdens skaper og frelser "komme" i "endetiden". Bahá'u'lláh forteller oss at dette ikke betyr annet enn at Gud fremstår i menneskelig skikkelse, slik han fremstod i Jesus fra Nasarets skikkelse, bare denne gang med en fyldigere og herligere åpenbaring som Jesus og alle de tidligere profeter kom for å berede menneskenes hjerter og sinn for.

Profetier om Kristus

FORDI JØDENE IKKE FORSTOD betydningen av profetiene om Messias' rike, fornektet de Kristus. 'Abdu'l-Bahá sier:

Jødene venter ennå på at Messias skal komme og ber Gud dag og natt om å fremskynde hans komme. Da Jesus kom, fordømte de ham og slo ham idet de sa: "Dette er ikke han som vi venter på. For se – når Messias kommer, skal tegn og undere bevitne at han i sannhet er Kristus. Messias vil komme fra en ukjent by. Han skal sitte på Davids trone, og se – han skal komme med et sverd av stål, og med et septer av jern skal han herske. Han skal oppfylle profetenes lov. Han skal erobre Østen og Vesten og skal herliggjøre jødene, sitt utvalgte folk. Han skal føre med seg et fredens herredømme der selv dyrene skal opphøre med å være menneskenes fiender. For se, ulven og lammet skal drikke fra samme kilde, og alle Guds skapninger skal ha fred. ..."

Således tenkte og talte jødene, for de forstod ikke skriftene og heller ikke de herlige sannhetene de inneholdt. Ordlyden kunne de utenat, men de fattet ikke et ord av den livgivende Ånd.

Hør, og jeg skal forklare dere meningen med dette: Skjønt Kristus kom fra Nasaret, som var et kjent sted, kom han også fra himmelen. Hans legeme ble født av Maria, men hans ånd kom fra himmelen. Sverdet han bar, var tungens sverd, hvormed han skilte godt fra ondt, sannhet fra falskhet, troskap fra utroskap og lys fra mørke. Hans ord var i sannhet et skarpt sverd! Den trone han satt på var den evige trone, hvorfra Kristus for alltid skal herske, en himmelsk trone, ikke en jordisk, for de jordiske ting forgår, men de himmelske ting forgår ikke. Han fortolket Moseloven på nytt, fullbyrdet den og oppfylte profetenes spådommer. Hans ord erobret Østen og Vesten. Hans rike er evigvarende. Han opphøyet de jødene som anerkjente ham. Det var menn og kvinner av ringe stand, men kontakten med ham gjorde dem store og gav dem evigvarende verdighet. Dyrene som skulle leve sammen, betød de forskjellige sekter og raser, som før hadde ligget i strid med hverandre, men som nå skulle leve i kjærlighet og barmhjertighet og sammen drikke livets vann fra Kristus, den evige kilde.

De fleste kristne godtar disse fortolkningene av Messiasprofetier når de anvendes på Kristus; men med hensyn til lignende spådommer om endetidens Messias inntar mange av dem samme holdning som jødene og venter at en mirakuløs forestilling på det materielle plan skal oppfylle profetienes bokstav.

Profetier om Báb og Bahá'u'lláh

IFØLGE BAHÁ'Í-LÆRENS UTLEGGELSE hentyder de profetier som taler om “endetiden”, om de “siste dager”, om at “hærskarenes Herre” skal komme og om den “evige far”, spesielt til Bahá'u'lláhs og ikke til Jesu Kristi komme. La oss for eksempel ta den velkjente profeti hos Jesaja:

Det folket som vandrer i mørket, ser et stort lys. Over dem som bor i dødsskyggens land, stråler lyset fram. ... For åket som tynget, stokken over skuldrene og staven til slavedriv-eren har du brutt i stykker som på Midjans dag. Ja, hver støvel som trampet, og hver kappe tilsølt med blod skal brennes og bli til føde for ilden. For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herreveldet er lagt på hans skulder. Han har fått navnet Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig far, Fredsfyrste. Så skal herreveldet være stort og freden uten ende over Davids trone og hans kongerike. Han skal gjøre det fast og holde det oppe ved rett og rettferdighet fra nå og for alltid. Herren over hærskarene skal gjøre dette i sin brennende iver. – Jes. 9:2-7.

Dette er en av de profetier som ofte er blitt betraktet som å hentyde til Kristus, og mye av den kan også synes å passe, men litt undersøkelse vil vise hvor mye bedre og treffende den passer på Bahá'u'lláh. Kristus har i sannhet vært en lysbringer og frelser, men i nesten to tusen år etter hans komme har størstedelen av jordens mennesker fortsatt med å vandre i mørket, og Israels barn og mange andre av Guds barn har vedblitt med å sukke under undertrykkerens svøpe. På den annen side har sannhetens lys gjennom bahá'í-periodens første par tiår opplyst Østen og Vesten; evangeliet om Guds farskap og menneskenes brorskap er formidlet til alle verdens land, de store militære enevelder er blitt styrtet, og det er skapt en

bevissthet om verdensenhets som bringer håp om en mulig oppreisning for alle underkuede og undertrykte nasjoner i verden. Verdenskrigen som fra 1914 til 1918 rystet verden, med sin uhørte bruk av skytevåpen, flytende ild, brannbomber og drivstoff for motorer, har i sannhet vært "til føde for ilden".* Bahá'u'lláh, som i sine skrifter omhyggelig har behandlet spørsmålet om regjering og administrasjon og vist hvorledes det best kunne løses, har "tatt herreveldet på sin skulder" på en måte som Kristus aldri gjorde. Hva angår navnene "Evig far", "Fredsfyrste", hentyder Bahá'u'lláh gjentagne ganger til seg selv som Faderens manifestasjon, som Kristus og Jesaja talte om, mens Kristus alltid omtalte seg selv som Sønnen; og Bahá'u'lláh erklærer at hans oppgave er å stifte fred på jorden, mens Kristus sa: "Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd," og det er en kjensgjerning at i hele den kristne tidsalder har det vært kriger og sekteriske stridigheter i overflod.

Guds herlighet

Tittelen "Bahá'u'lláh" er det arabiske ord for "Guds herlighet", og denne tittelen brukes veldig ofte av de hebraiske profeter om den lovede som skal komme i de siste dager. Vi leser således i Jesajas 40. kapittel:

Trøst, trøst mitt folk, sier deres Gud. Tal til Jerusalems hjerte og rop til henne at hennes strid er fullført, at hennes skyld er betalt, at hun har fått dobbelt fra Herrens hånd for alle sine synder. En røst roper: Rydd Herrens vei i ørkenen, jevn ut en vei i ødemarken for vår Gud! Hver dal skal heves, hvert fjell og hver haug skal senkes. Bakket land skal bli til

* Dette har 2. verdenskrig vist enda tydeligere.

slette og kollene til flat mark. Herrens herlighet skal åpenbare seg, alle mennesker skal sammen se det. – Jes. 40:1-5.

Lik den tidligere nevnte profeti er også denne blitt delvis oppfylt ved Kristi og hans forløper døperen Johannes' komme; men bare delvis, for i Kristi dager var Jerusalems strid ikke fullført; byen hadde ennå mange århundrer med bitre prøvelser og ydmykelser i vente. Men ved Bábs og Bahá'u'lláhs komme viste den mer fullstendige oppfyllelsen seg i stigende grad for Jerusalem, og byens utsikter for en fredfylt og strålende fremtid synes nå temmelig sikre.

Andre profetier taler om Israels forløser, Herrens herlighet, som skulle komme til Det hellige land fra Østen, fra soloppgangen. Nå fremstod Bahá'u'lláh i Persia, som ligger østenfor Palestina, mot soloppgangen, og han kom til Det hellige land, hvor han tilbrakte de siste tjuefire årene av sitt liv. Dersom han hadde kommet dit som en fri mann, kunne folk ha sagt at det var et knep av en bedrager, for at det skulle stemme overens med profetiene; men han kom som en landsforvist og en fange. Han ble sendt dit av sjahen av Persia og sultanen av Tyrkia, som neppe kan mistenkes for å ha villet skaffe argumenter til fordel for Bahá'u'lláhs krav om å være den "Guds herlighet" som profetene forutsa skulle komme.

Grenen

I PROFETIENE AV JESAJA, Jeremia, Esekiel og Sakarja er det flere hentydninger til en mann som kalles grenen, kvisten eller skuddet. Disse er av de kristne ofte blitt anvendt på Kristus, men betraktes av bahá'íene som særlig å hentyde til Bahá'u'lláh.

Den lengste bibelprofeti om grenen er i det 11. kapittel hos Jesaja:

En kvist skal skyte opp fra Isais stubbe, og et skudd skal spire fram fra hans røtter. Herrens ånd skal hvile over ham, en Ånd med visdom og forstand, en Ånd med råd og styrke, en Ånd som gir kunnskap og frykt for Herren. ... Rettferd skal være beltet om livet og troskap beltet om hoftene hans. Da skal ulven bo sammen med lammet og leoparden ... hos kjeet. Kalv og ungløve skal beite sammen mens en smågutt gjeter dem. ... Ingen skal skade eller ødelegge noe på hele mitt hellige fjell. For landet er fylt av kjennskap til Herren slik vannet dekker havbunnen. ... Den dagen skal Herren for annen gang rekke hånden ut for å kjøpe fri resten av folket sitt, de som er igjen fra Assur, Egypt, Patros, Kusj, Elam, Sinear, Hamat og fra kystlandene. Han skal løfte et banner for folkene, samle de fordrevne av Israel og føre sammen de spredte av Juda fra de fire verdenshjørner. – Jes. 11:1-12.

'Abdu'l-Bahá bemerker om denne og andre profetier om grenen:

En av de store hendelser som vil finne sted på dagen for åpenbaringen av denne uforlignelige Gren, er at Guds fane vil bli hevet blant alle nasjoner. Med dette menes at alle nasjoner og slekter vil bli samlet i skyggen av dette guddommelige banner, som ikke er noe annet enn selve den storslåtte Gren, og vil bli én nasjon. Religiøs og sekterisk antagonisme, rasers og folks fiendtlighet og forskjellene mellom nasjoner vil bli fjernet. Alle mennesker vil tilhøre én religion, vil ha én felles tro, vil blandes sammen til én rase og bli ett folk. Alle vil bo i ett felles fedreland som er planeten selv. Universell fred og harmoni vil bli opprettet blant alle nasjoner. Denne uforlignelige Gren vil samle hele Israel, det vil si at i hans religionsordning vil Israel bli samlet i Det hellige land, og det jødiske folk som nå er spredt i øst og vest, nord og sør, vil bli samlet.

Legg nå merke til at disse begivenhetene ikke fant sted i den kristne religionsordningen, for nasjonene ble ikke samlet under det ene banneret – den guddommelige Gren – men i denne hærskares Herres religionsordning vil alle nasjoner og folk samles under hans skygge. Likeledes ble ikke Israel, som hadde vært spredt over hele verden, samlet i Det hellige land i den kristne religionsordningen, men i begynnelsen av Bahá'u'lláhs religionsordning har dette guddommelige løftet som er klart fremsatt i alle profetenes bøker, begynt å bli til virkelighet. Legg merke til hvordan jødiske folk nå kommer til Det hellige land fra alle verdenshjørner og skaffer seg landsbyer og landområder der de kan bosette seg, og dag for dag tiltar dette i en slik grad at hele Palestina blir deres hjem. – *Some Answered Questions.*

Guds dag

ORDET “DAG” i uttrykk som “Guds dag” og “den siste dag” blir fortolket til å bety “religionsordning”. Hver av de store religionsstifterne har sin “dag”. Hver av dem er som en sol. Hans lære har sitt daggry, dens sannhet opplyser mer og mer menneskenes sinn og hjerter inntil den når høydepunktet av sin innflytelse. Da blir den litt etter litt formørket, mistydet og forvansket, og mørke overskygger jorden inntil en ny dags sol stiger opp. Dagen for Guds ypperste åpenbaring er den siste dag, fordi det er en dag som aldri får ende og ikke skal innhentes av noen natt. Hans sol skal aldri gå ned, men opplyse menneskenes sjeler både i denne og den kommende verden. I virkeligheten går ingen av de åndelige soler noensinne ned. Solene Moses, Kristus, Muhammed og alle de andre profeter skinner fremdeles i himmelen med uforminsket glans. Men jordiske skyer har skjult deres glans for jordens folk. Bahá'u'lláhs ypperste sol skal til slutt spre disse mørke skyer

så folk av alle religioner vil frydes i lyset av alle profetene og med én røst tilbe den ene Gud som profetene har gjenspeilet lyset fra.

Dommens dag

KRISTUS TALTE OFTE I LIGNELSER om den store dommens dag da “Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet ... og da skal han lønne hver og en etter det han har gjort.” (Matt. 16:27). Han sammenligner denne dag med høstens tid, da ugresset brennes og hveten samles i låven:

... slik som når ugresset blir sanket sammen og brent på ilden, slik skal det gå ved verdens ende [ved tidsalderens avslutning]: Menneskesønnen skal sende ut sine engler, og de skal sanke sammen og ta bort fra hans rike alt som fører til fall, og alle som gjør urett. Så skal de kaste dem i ildovnen, der de gråter og skjærer tenner. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Fars rike. – Matt. 13:40-43.

Uttrykket “verdens ende” som er brukt i den autoriserte oversettelse av Bibelen på dette og lignende steder, har fått mange til å tro at når dommens dag kommer, skal jorden plutselig bli ødelagt, men dette er åpenbart en feiltagelse. Den riktige oversettelsen av uttrykket viser seg å være “tidsalderens avslutning eller ende”. Kristus lærer at Farens rike skal grunnlegges på jorden like så vel som i himmelen. Han lærer oss å be: “La riket ditt komme. La viljen din skje på jorden slik som i himmelen.” I lignelsen om vingården da Faren, vingårdens Herre, kommer for å ødelegge de onde vingårdsmenn, ødelegger han ikke vingården (verden) også, men leier den ut til andre vingårdsmenn, som vil gi ham fruktene til rett tid. Jorden skal ikke ødelegges, men fornyes og omdannes. Kristus omtaler

ved en annen anledning denne dag som en dag da "alt blir født på ny og Menneskesønnen sitter på tronen i sin herlighet". Peter taler om den som "tider med lindring", "tiden ... da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om fra eldgamle dager ved sine hellige profeters munn". Dommens dag som Kristus taler om, er åpenbart ensbetydende med at hærskares Herre, Faren, kommer som forutsagt av Jesaja og de andre gammeltestamentlige profeter; en tid full av fryktelig straff for de onde, men en tid da det skal innføres rettferdighet, og rettskaffenhet skal herske på jorden så vel som i himmelen.

Ifølge bahá'í-lærens fortolkning er hver av Guds manifestasjoners komme en dommens dag, men Bahá'u'lláhs aller høyeste åpenbarings komme er den store dommens dag for den verdensperioden som vi lever i. Basunstøtet som Kristus, Muhammed og mange andre profeter taler om, er den manifestasjonens appell som lyder til alle i himmel og på jord – de levende og de døde. Møtet med Gud gjennom hans åpenbaring er porten til paradiset for dem som ønsker å møte ham og består i å kjenne og elske Gud og å leve i kjærlighet med alle hans skapninger. Men de som derimot foretrekker sin egen vei fremfor Guds vei, som åpenbart av manifestasjonen, sender seg selv av sted til egenkjærlighetens, villfarelsens og fiendskapets helvete.

Den store oppstandelse

DOMMENS DAG ER OGSÅ oppstandelsens dag, de dødes gjenoppstandelse. Apostelen Paulus sier i sitt første brev til korinterne:

Se, jeg sier dere en hemmelighet: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle forvandles, brått, på et øyeblikk, ved det siste basunstøt. For basunen skal lyde, de døde skal stå opp i uforgjengelighet, og vi skal bli forvandlet. For

det forgjengelige må bli kledd i uforgjengelighet, og det dødelige må bli kledd i udødelighet. – 1 Kor. 15:51-53.

Angående betydningen av disse stedene om de dødes oppstandelse skriver Bahá'u'lláh i *Íqán-boken*:

“Med ordene “liv” og “død” som brukes i skriftene, menes troens liv og død vantroens død. Siden folk flest ikke forstod meningen med disse ordene, forkastet de manifestasjonens person og foraktet ham, berøvet seg selv hans guddommelige ledelses lys og nektet å følge denne udødelige skjønnhets eksempel.

... Som Jesus sa: “Dere må bli født på ny,” [Joh. 3:7] og et annet sted sa han: “Den som ikke blir født av vann og Ånd, kan ikke komme inn i Guds rike. Det som er født av kjøtt, er kjøtt, men det som er født av Ånden, er ånd.” [Joh. 3:5-6] ... Meningen med disse ordene er at i hver religionsordning er den som blir født av Ånden og levendegjort av et pust fra hellighetens manifestasjon, i sannhet blant dem som har fått “liv”, opplevd “oppstandelse” og trådt inn i Guds kjærlighets “paradis”. Og enhver som ikke er blant dem, er fordømt til “død” og til å være “langt borte fra Guds rike”, til vantroens “ild” og til Guds “vrede”. ...

I enhver tidsalder og i ethvert århundre har Guds profeter og deres utvalgte ikke hatt noen annen hensikt enn å bekrefte den åndelige betydningen av uttrykkene “liv”, “oppstandelse”, og “dom”. ... Dersom du skulle få kun en dråpe av den guddommelige visdoms krystallklare vann å smake, ville du beredvillig forstå at det virkelige liv ikke er legemets liv, men åndens liv. For det kjødelige liv har jo både mennesker og dyr til felles, mens åndens liv eies bare av de rene av hjerte som har drukket av troens osean og smakt visshetens frukt. Dette liv kjenner ingen død, og denne tilværelse krones av udødelighet. Som det er sagt: “En sann

troende lever både i denne verden og i kommende verden.”
Hvis det med “liv” menes dette jordiske liv, er det åpenbart
at døden nødvendigvis må innhente det.” – *Kitáb-i-Íqán*.

Ifølge bahá'í-læren har oppstandelsen ikke noe med det grove fysiske legeme å gjøre. Når dette legemet er dødt, er det ute med det. Det oppløses, og dets atomer vil aldri bli samlet igjen til det samme legeme.

Oppstandelse er individets fødsel til åndelig liv ved Den helige ånds gave, skjenket gjennom Guds manifestasjon. Graven som det oppstår fra, er uvitenhetens og forsømmelsens grav: uvitenhet om Gud og forsømmelse av ham. Søvnens som det vekkes av, er den slumrende åndelige tilstanden hos mange som venter på gudsdagens morgengry. Dette morgengry gir lys til alle som har levd på jorden, nålevende som henfarne, men de åndelig blinde kan ikke oppfatte det. Oppstandelsens dag er ikke et døgn på tjuefire timer, men en tidsalder som nå er begynt og vil vare så lenge denne tidsperioden består. Den vil vedvare når alle spor av den nåværende sivilisasjon er blitt slettet fra jordens overflate.

Kristi gjenkomst

I MANGE AV SINE SAMTALER nevner Kristus Guds fremtidige manifestasjon i tredje person, men i andre tilfeller bruker han første person. Han sier: “... jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere ... Og når jeg har gått og gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg ...” (Joh. 14:2-3). I første kapittel av Apostlenes gjerninger leser vi at det ble sagt til disiplene ved Jesu himmelfart: “Denne Jesus som ble tatt bort fra dere opp til himmelen, han skal komme igjen på samme måte som dere har sett ham fare opp til himmelen.” På grunn av denne og lignende ytringer venter mange kristne

at når Menneskesønnen kommer “på himmelens skyer med stor makt og herlighet”, skal de få se Jesus i den samme menneskelige skikkelse som han hadde da han vandret i Jerusalems gater for to tusen år siden og blødde og led på korset. De forventer å kunne stikke fingrene i naglegapet på hans hender og føtter og hendene i spydsåret i hans side. Men litt betraktning av Jesu egne ord ville sikkert gjøre det av med en slik forestilling. Jødene på Kristi tid hadde nøyaktig samme idé om Elias gjenkomst, men Jesus forklarte deres feiltagelse og viste at profetien om at “Elia først må komme”, var oppfylt, ikke ved gjenkomsten av den tidligere Elias person og legeme, men i døperen Johannes’ skikkelse, han som kom “med samme ånd og kraft som Elia”. “Og om dere vil ta imot det,” sa Kristus, “Han er den Elia som skulle komme. Den som har ører, hør!” Med Elias “gjenkomst” mentes derfor tilsynekomsten av en annen person, født av andre foreldre, men inspirert av Gud med samme ånd og kraft. Disse Jesu ord kan avgjort bli tatt for å bety at Kristi gjenkomst på lignende måte skal skje ved en annen persons tilsynekomst, født av en annen mor, men i besittelse av den samme guddommelige ånd og kraft som Kristus viste. Bahá'u'lláh forklarer at Kristi “gjenkomst” ble fullbyrdet ved Bábs og hans eget komme. Han sier:

Betrakt solen. Om den nå skulle si “Jeg er solen av i går,” ville den tale sant. Og om den med tanke på tidsforløpet skulle hevde å være en annen enn den solen, ville den fortsatt snakke sant. Om det på samme måte, med hensyn til deres særlige navn og betegnelser, skulle sies at de er forskjellige, er også det sant. For skjønt de er de samme, så ser man i hver av dem likevel en egen betegnelse, en særskilt egenskap, en bestemt karakter. Betrakt på samme måte de ulike hellige manifestasjoners stilling med hensyn til særpreg, variasjon og enhet, slik at du kan fatte hentydningene gjort av Skaperen av alle navn og egenskaper til særpregets

og enhetens mysterier og oppdage svaret på ditt spørsmål om hvorfor denne evige skjønnhet til ulike tider har brukt forskjellige navn og titler på seg selv. – *Kitáb-i-Íqán*.

‘Abdu’l-Bahá sier:

Dere skal vite at Kristi annet komme ikke betyr det som folk tror, men snarere betegner den som var lovet å komme etter ham. Han skal komme med Guds rike og hans makt som har favnet verden. Dette herredømme er i hjertenes og åndenes verden og ikke i materiens; for i Herrens øyne kan ikke den materielle verden sammenlignes med en eneste fluevinge, om du skulle være av dem som vet! Kristus kom i sannhet med sitt rike fra den begynnelse som ingen begynnelse har, og han vil komme med sitt rike til evighetenes evighet, siden “Kristus” i denne betydning er et uttrykk for den guddommelige virkelighet, den usammensatte Essens og det himmelske Vesen som er uten begynnelse eller ende. Det trer frem, stiger, åpenbarer seg og går ned i hver av tidsperiodene.

Endetiden

KRISTUS OG HANS APOSTLER nevnte mange tegn som skulle tilkjennegi tiden for Menneskesønnens “gjenkomst” i sin Fars herlighet. Kristus sa:

Når dere ser Jerusalem omringet av hærer, da skal dere vite at byen snart blir lagt øde. ... For straffens tid er kommet, da alt som står skrevet, skal oppfylles. ... For det skal bli stor nød i landet; vreden skal ramme dette folket. De skal falle for sverd og bli bortført til alle folkeslag som fanger. Og Jerusalem skal tråkkes under fot av hedninger helt til hedningenes tider er til ende. – Luk. 21:20-24.

Atter sa han:

Pass på at ikke noen fører dere vill! For mange skal komme i mitt navn og si: 'Jeg er Messias!' Og de skal villedde mange. Dere skal høre om kriger, og det skal gå rykter om krig. Se da til at dere ikke lar dere skremme! For dette må skje, men ennå er ikke enden kommet. Folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal være hungersnød og jordskjelv mange steder. Men alt dette er bare begynnelsen på fødselsriene. Da skal de utlevere dere til forfølgelse og slå dere i hjel; ja, dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld. Da skal mange falle fra, og de skal angi hverandre og hate hverandre. Mange falske profeter skal stå fram og føre mange vill. Og fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Men den som holder ut til enden, skal bli frelst. Og dette evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme. – Matt. 24:4-14.

På disse to stedene forutsa Kristus i klare ordelag, uten slør eller dekke, de ting som må skje før Menneskesønnen kommer. I de århundrer som er gått siden Kristus talte, er alle disse forutsigelsene gått i oppfyllelse. I slutningen av hvert avsnitt nevner han en begivenhet som skal tilkjennegi tiden for hans komme – i det ene tilfelle slutten av jødernes landflyktighet og gjenoppbyggelsen av Jerusalem, og i det andre forkynnelsen av evangeliet over hele verden. Det er forbløffende å se at begge disse begivenhetene bokstavelig talt oppfylles i vår egen tid. Hvis disse deler av profetiene er like sanne som de øvrige, må vi nå følgelig leve i "endetiden" som Kristus talte om.

Muhammed nevner også visse tegn som skal vedvare inntil oppstandelsens dag. I Koranen leser vi:

En gang sa Gud: «Jesus, jeg vil avslutte ditt liv, og ta deg

opp til Meg, og befri deg for de vantro. Jeg vil sette dem som følger deg [det vil si kristne] over de vantro [jøder og andre] til oppstandelsens dag. Så skal dere vende tilbake til Meg, og Jeg skal treffe avgjørelse mellom dere i det dere var uenige om.» – Koranen 3:48.

Jødene sier: «Guds hånd er lukket.» Nei, deres hender er lukkede, og forbannelse hviler over dem for det de sier. For Hans hender er vidåpne, og Han gir slik Han vil! Det Herren har åpenbart deg, vil øke oppsetsighet og vantro hos mange. Og vi har satt fiendskap og hat mellom dem til oppstandelsens dag. Men så ofte de tenner krigens flamme, så slukker Gud den. – Koranen 5:69.

Vi sluttet også en pakt med dem som sier: «Vi er kristne.» Men de har glemt en del av sin formaning. Og så har vi fremkalt fiendskap og hat blant dem til oppstandelsens dag. Gud vil fortelle dem hva de har stelt i stand. – Koranen 5:18.

Også disse ordene er gått bokstavelig i oppfyllelse ved at jødene har vært undertrykket av kristne (og muslimske) folkeslag, og i sektvesenet og striden som har splittet så vel jøder som kristne innbyrdes i alle århundrer siden Muhammed talte. Først etter begynnelsen av bahá'í-perioden (oppstandelsens dag) har det vist seg tegn på at vi nærmer oss slutten på disse tilstandene.

Tegn på himmelen og på jorden

I DE HEBRAISKE, kristne, islamske og mange andre skrifter er det en bemerkelsesverdig likhet i beskrivelsen av de tegn som skal ledsage den “lovedes” komme.

I Joels bok leser vi:

Jeg setter varsler på himmel og jord, blod og ild og røyksøyler. Solen forvandles til mørke og månen til blod før Herrens dag kommer, den store og skremmende. ... For se, i de dager og på den tid, når jeg vender skjebnen for Juda og Jerusalem, da vil jeg samle alle folkeslag og føre dem ned i Josjafats* dal. Der vil jeg holde rettergang med dem ... Larm og atter larm i Dommens dal, for Herrens dag er nær i Dommens dal. Sol og måne svartner, og stjernene mister sin glans. Herren skal brøle fra Sion, la røsten runge fra Jerusalem, himmel og jord skal skjelve. Men Herren er et vern for sitt folk, en borg for Israels barn. – Joel 3:3-4, 6-7, 19-21.

Kristus sier:

Så snart denne trengselstiden er over, skal solen bli formørket og månen miste sitt lys. Stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes. Da skal Menneskesønnens tegn vise seg på himmelen, da skal alle folkeslag på jorden bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med stor makt og herlighet. – Matt. 24:29-30.

I Koranen leser vi:

Når solen formørkes,
når stjernene fordunkles,
når fjellene settes i bevegelse ...
når skriftrullene (regnskapsbøkene) åpnes,
når himmelen flås vekk,
når det fyres opp i helvete ... – Koranen 81:1-3, 10-12.

* Kortform av Jehosjafat, som betyr «Jehova er dommer».

I *Íqán-boken* forklarer Bahá'u'lláh at disse profetier om solen, månen og stjernene, himlene og jorden er symbolske og ikke skal forstås kun bokstavelig. Profetene befattet seg først og fremst med åndelige og ikke materielle ting, med åndelig og ikke fysisk lys. Når de nevner solen i forbindelse med dommedag, henviser de til rettferdighetens sol. Solen er den ypperste lyskilde, så Moses var en sol for hebreerne, Kristus for de kristne, og Muhammed for muslimene. Når profetene taler om at solen formørkes, betyr det at disse åndelige solers rene lære er blitt formørket ved misvisende fremstilling, misforståelse og fordommer, slik at menneskene lever i åndelig mørke. Månen og stjernene er de mindre lyskilder, de religiøse ledere og lærere, som burde veilede og inspirere folket. Når det sies at månen ikke skal lyse eller skal forvandles til blod, og at stjernene skal falle fra himmelen, antyder det at kirkenes ledere vil bli fordervet, opptatt av uenighet og stridigheter, og at prestene vil bli verdsligsinnet og tenke mer på jordiske ting enn på de himmelske.

Meningen med disse profetiene er imidlertid ikke uttømt med én forklaring, og det finnes andre måter disse symbolene kan tolkes på. Bahá'u'lláh sier at i en annen betydning står ordene "sol", "måne" og "stjerner" for de forordninger og bestemmelser som er gitt i enhver religion. Da seremoniene, formene, skikkene og bestemmelsene i en åpenbaring blir forandret i den etterfølgende, i overensstemmelse med tidens krav, så blir i denne betydning solen og månen forandret og stjernene spredt.

I mange tilfeller ville den bokstavelige oppfyllelsen av disse profetiene i ytre betydning være meningsløs og umulig, for eksempel at månen forvandles til blod, eller at stjernene faller ned på jorden. Den minste av de synlige stjernene er mange tusen ganger større enn jorden, og hvis en av dem skulle falle på jorden, ville det ikke være noen jord tilbake for de andre å falle på! Men i andre tilfeller foreligger det så

vel en materiell som en åndelig oppfyllelse. Det hellige land, for eksempel, har i bokstavelig forstand vært øde og forlatt i mange århundrer, som forutsagt av profetene, men er allerede på oppstandelsens dag begynt å vise at som "liljen skal den blomstre", som Jesaja forutsa. Blomstrende kolonier anlegges, landet blir vannet og dyrket, og vingårder, olivenlunder og hager blomstrer der det for et halvt århundre siden bare var en sandørken. Når menneskene smir sine sverd om til plogjern og sine spyd til vingårdskniver, vil villmark og ørken i alle deler av verden uten tvil bli dyrket opp. De brennende vinder og sandstormer som blåser fra ørkenene og gjør det nesten utålelig å bo i nærheten, vil høre fortiden til; klimaet på hele jorden vil bli mildere og jevnere; byer vil ikke lenger forurene luften med røk og giftige dunster, og selv i ytre, materiell betydning vil det bli "en ny himmel og en ny jord".

Måten for Herrens komme

MED HENSYN TIL MÅTEN FOR SITT KOMME ved tidens ende sa Kristus:

... de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med stor makt og herlighet. Når basunen lyder, skal han sende ut sine engler ... da skal han sitte på sin trone i herlighet, og alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hverandre, som en gjeter skiller sauene fra geitene ... – Matt. 24:30-31 og 25:31-32.

Angående dette og lignende steder skriver Bahá'u'lláh i *Íqán-boken*:

Betegnelsen "himmel" angir høyhet og opphøyethet, idet den er stedet for åpenbaringen av disse hellighetens mani-

festasjoner, den urgamle herlighets daglysninger. Skjønt disse urgamle vesener fødes fra sin mors liv, er de i virkeligheten kommet ned fra Guds viljes himmel. Selv om de bor på denne jord, er deres sanne boliger likevel herlighetens skjul i rikene foroven. Selv om de vandrer blant dødelige, svever de i den guddommelige nærværs himmel. Uten føtter vandrer de på åndens sti, og uten vinger stiger de opp til den guddommelige enhets fornemme høyder. Med hvert flyktige åndedrag dekker de rommets uendelighet, og hvert øyeblikk krysser de de synlige og usynlige riker. ...

Med ordet “skyer” menes de ting som er i strid med menneskenes tilvante skikker og begjær, slik han har åpenbart i det vers som allerede er sitert: “Er det ikke slik at hver gang et sendebud kommer til dere med noe dere ikke liker, så opptrer dere hovmodig, beskylder noen av dem for løgn og dreper andre?” [Koranen 2:87] Disse “skyer” er, i én betydning, opphevelsen av lover, avskaffelsen av tidligere religionsordninger, opphevelsen av ritualer og skikker som er alminnelige blant folk, og opphøyelsen av de troende uten boklig lærdom over de lærde som motsier troen. I en annen forstand betyr de at den udødelige Skjønnhet fremtrer i det dødelige menneskes bilde, med slike menneskelige begrensninger som det å spise og drikke, fattigdom og rikdom, ære og fornedrelse, det å sove og å være våken, og slike andre ting som vekker tvil i menneskers sinn og får dem til å vende seg bort. Alle slike slør omtales symbolsk som “skyer”.

Dette er de “skyer” som gjør at kunnskapens og forståelsens himler splittes for alle som bor på jorden. Som han har åpenbart: “Den Dag da himmelen revner som skyer som trekker unna.” [Koranen 25:25] Likesom skyene forhindrer menneskenes øyne fra å se solen, forhindrer disse tingene menneskenes sjeler fra å gjenkjenne lyset fra den guddommelige lyskilde. Om dette vitner det som

er uttalt av de vantros munn, slik det er åpenbart i den hellige Bok: "De sier også, 'Hvordan har det seg med dette Sendebudet? Han tar jo til seg mat, og vandrer rundt på torvene? Hvorfor er ikke en engel sendt ned til ham, for å være advarer sammen med ham?'" [Koranen 25:8] Andre profeter har likeledes vært utsatt for fattigdom og lidelser, for hunger og for denne verdens onder og tilskikkelser. Da disse hellige menneskene led under slike mangler og savn, gikk menneskene seg dermed vill i de bange anelsers og tvilens ødemarker og ble hjemsoekt av rådvillhet og forvirring. Hvordan, undret de, kunne en slik person være sendt av Gud, hevde å herske over alle jordens folk og slekter og gjøre krav på å være hele skaperverkets mål – likesom han har sagt: "Om det ikke var for deg, ville jeg ikke ha skapt alt det som er i himmel og på jord" – og dog være underlagt så ubetydelige ting? Du må uten tvil ha hørt at hver profet og hans ledsagere er blitt utsatt for prøvelser, fattigdom, motgang og fornedrelse. Du må ha hørt hvorledes deres tilhengeres hoder ble sendt som gaver til forskjellige byer, hvor grusomt de ble forhindret fra det som var befalt dem. Hver og en av dem ble et bytte for hans Saks fiender og måtte lide hva disse enn bestemte. ...

... Den allherlige har forordnet nettopp disse ting som er motsatt onde menneskers ønsker, for at de skal være prøvesteinen og målestokken som han prøver sine tjenere ved, så de rettferdige kan bli kjent fra de onde, og de trofaste bli skjelnet fra de vantro. ...

Og nå angående hans ord: da "skal han sende ut sine engler". Med disse "engler" menes de som, styrket av åndens kraft og ved Guds kjærlighets ild, har fortært alle menneskelige trekk og begrensninger og ikledd seg de mest opphøyede veseners og kjerubers egenskaper. ...

Siden Jesu tilhengere aldri har forstått den skjulte mening i disse ord, og ettersom tegnene som de og lederne av

deres tro har ventet, ikke har vist seg, har de derfor helt til nå nektet å anerkjenne sannheten i de hellighetens manifestasjoner som er blitt åpenbart etter Jesu dager. De har således berøvet seg selv utstrømningene av Guds hellige nåde, og hans guddommelige ytrings undere. Slik er deres lave stand i dag – på oppstandelsens dag! De har ikke engang forstått at dersom gudsmanifestasjonens tegn i hver tidsalder skulle vise seg i det synlige rike i samsvar med teksten i etablerte overleveringer, da kunne ingen ha mulighet til å benekte dem eller å vende seg bort, ei heller kunne de velsignede skjernes fra de elendige og overtredene fra de gudfryktige. Døm rettferdig: Skulle evangeliets beretninger oppfylles bokstavelig; skulle Marias sønn Jesus stige ned på skyer fra den synlige himmel ledsaget av engler: hvem ville våge å ikke tro, hvem ville våge å avvise sannheten og vise forakt? Nei, en slik redsel ville øyeblikkelig gripe alle jordens beboere at ingen sjel ville kjenne seg i stand til å ytre et ord, langt mindre til å avvise sannheten eller å godta den. – *Kitáb-i-Íqán*.

Ifølge ovenstående forklaring er måten Menneskesønnen kommer på – i ydmyk menneskelig skikkelse, født av en kvinne, fattig, ulærd, undertrykket og ringeaktet av de store i verden – nettopp selve prøvesteinen han bedømmer jordens folk ved og skiller dem fra hverandre ved, slik hyrden skiller sine får fra geitene. De som har åpne åndelige øyne, kan se gjennom disse skyene og fryde seg over denne “kraft og store herlighet” – Guds egen herlighet – som han kommer for å åpenbare; de andre, med øyne som fremdeles er opptatt av fordommer og feil, kan bare se de mørke skyene og fortsetter å famle i mørket, berøvet det velsignede solskinn.

Se, jeg sender min budbærer, han skal rydde vei for meg.
Brått kommer han til sitt tempel, Herren som dere søker,

og paktens budbærer, han som dere lengter etter. ... Men hvem kan utholde den dagen han kommer, hvem kan bli stående når han viser seg? For han er lik smelterens ild, lik vaskernes lut. Se, dagen kommer, den brenner som en ovn. Alle frekke og alle som gjør urett, skal da være som halm ... Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferds sol gå opp med legedom under sine vinger. – Mal. 3:1-2, 4:1-2.

BEMERKNING. Temaet om oppfyllelsen av profetier er et så stort emne at det ville behøves mange bind for å gi det en tilstrekkelig utredning. Alt som kan gjøres innenfor rammen av et enkelt kapittel, er å vise hovedlinjene i bahá'í-fortolkningene. De detaljerte apokalypsene som er åpenbart av Daniel og Johannes, er ikke berørt. Leserne vil finne visse kapitler av disse behandlet i *Some Answered Questions*. I *Íqán*-boken av Bahá'u'lláh, *Bahá'í Proofs* av Mírzá Abu'l-Faḍl og i mange av Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás tavler kan man finne ytterligere forklaringer på profetier.

14

PROFETIER AV BAHÁ'U'LLÁH OG 'ABDU'L-BAHÁ

Det kan hende at du sier i ditt hjerte: «Hvordan vet vi at et ord ikke kommer fra Herren?» Hvis en profet taler i Herrens navn og dette ordet ikke skjer eller inntreffer, da er det ikke et ord som Herren har talt. Egenrådig har profeten selv talt det. Men du skal ikke frykte for ham.

– 5 Mos. 18:21-22

Guds ords skapende kraft

GUD OG GUD ALENE har makt til å gjøre hva han enn vil, og Guds manifestasjons største bevis er hans ords skapende kraft – dets evne til å forandre og omskape alle menneskelige anliggender og å seire over all menneskelig motstand. Gud kunngjør sin vilje gjennom profetenes ord, og den øyeblikkelige eller senere oppfyllelse av dette ord er det klareste bevis på at en profet er det han gir seg ut for, og at hans inspirasjon er ekte.

For lik regn og snø som faller fra himmelen og ikke vender tilbake dit før de har vannet jorden, gjort den fruktbar og fått den til å spire, gitt såkorn til den som skal så, og brød

til den som skal spise, slik er mitt ord som går ut av min munn: Det vender ikke tomt tilbake til meg, men gjør det jeg vil og fullfører det jeg sender det til. – Jes. 55:10-11.

Da døperen Johannes' disipler kom til Jesus med spørsmålet: "Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?" var Jesu svar bare å peke på de virkninger som hans ord hadde:

Gå og fortell Johannes hva dere hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske renses, og døve hører, døde står opp, og evangeliet forkynnes for fattige. Og salig er den som ikke faller fra på grunn av meg. – Matt. 11:4-6.

La oss nå se hvilke bevis det er på at Bahá'u'lláhs ord har denne skapende kraft, som er særegen for Guds ord.

Bahá'u'lláh påbød herskerne å opprette universell fred, og deres forlengelse av krigspolitikken siden 1869-1870 har styrtet mange gamle dynastier, mens hver etterfølgende krig har frembrakt færre og færre seiersfrukter, inntil verdenskrigen 1914-1918 avslørte den historisk overraskende kjensgjerning at krig er blitt en ulykke for så vel den seirende som den tapende part.*

Bahá'u'lláh bød likeledes herskerne å handle som verger for dem som var underlagt deres myndighet, og gjøre politisk makt til et middel til alminnelig velferd. Fremgangen mot sosial lovgivning har vært uten sidestykke.

Han påbød begrensning av ytterliggående rikdom og fattigdom, og siden har lovgivningen for opprettelsen av et eksistensminimum og for progressiv beskatning av inntekt og arv stadig vært et tema. Han påbød at slaveri i tradisjonell så vel som økonomisk forstand måtte oppheves, og siden den tid har det stadig skjedd fremgang i retning av frigjøring i alle deler

* Dette har 2. verdenskrig vist enda tydeligere.

av verden.

Bahá'u'lláh erklærte at menn og kvinner står likt, uttrykt gjennom like forpliktelser, like rettigheter og like privilegier, og siden denne erklæring er de lenker løsnet som kvinner i uminnelige tider har vært bundet med, og kvinnen er raskt i ferd med å sikre seg sin rettmessige plass som mannens like og partner.

Han forkynte religionenes fundamentale enhet, og ettertiden har vært vitne til de største anstrengelser fra oppriktige sjelers side i alle deler av verden for å oppnå en ny grad av toleranse, gjensidig forståelse og samarbeid i universelt øyemed. Den sekteriske holdningen er overalt blitt undergravet, og dens historiske stilling er blitt mer og mer uholdbar. Grunnlaget for eksklusivitet i religion er blitt ødelagt av de samme krefter som gjør at den selvtilstrekkelige formen for nasjonalisme ikke kan overleve.

Han påbød allmenn skolegang og gjorde den uavhengige søken etter sannhet til et bevis på åndelig livskraft. Den moderne sivilisasjon er blitt rystet i sine grunnvoller gjennom denne nye surdeig. Obligatorisk skolegang for barn og utvidet utdannelsehjelp for voksne er blitt viktige programposter for alle regjeringer. Nasjoner som bevisst søker å begrense nettopp denne politikken, har fremkalt revolusjoner innenfor sine grenser og mistenksomhet og frykt utenfor.

Bahá'u'lláh påbød innføring av et universelt hjelpespråk, og dr. Zamenhof og andre adlød hans befaling ved å vie sitt liv og sine evner til denne store oppgave og mulighet.

Fremfor alt inngav Bahá'u'lláh menneskeheten en ny ånd og vakte nye lengsler i sinn og hjerter, og nye idealer for samfunnet. Intet i hele verdenshistorien gir et så dramatisk eller mektig inntrykk som begivenhetenes gang siden bahá'í-tidsalderens begynnelse i 1844. En død fortids krefter og maktsystemer som er blitt opprettholdt gjennom foreldede ideer, vaner, holdninger og institusjoner, er år for år blitt

svakere, inntil enhver intelligent mann og kvinne i dag erkjenner at menneskeheten gjennomgår sin hittil frykteligste krise. På den ene side ser vi den nye skapning tre frem etter hvert som lyset fra Bahá'u'lláhs lære har åpenbart den sanne vei for utviklingen. På den annen side ser vi intet annet enn ulykke og fortvilelse på ethvert område hvor dette lys blir motarbeidet eller oversett.

For den trofaste bahá'í formår likevel ikke disse og utallige andre beviser, selv så sterke de er, å angi det virkelige mål av Bahá'u'lláhs åndelige majestet. Hans liv på jorden og hans inspirerte ords uimotståelige styrke står som det eneste sanne kjennemerke på Guds vilje.

En granskning av Bahá'u'lláhs mer detaljerte profetier og oppfyllelsen av dem vil by på sterke underbyggende bevis. Vi skal nå gi noen få eksempler på disse profetiene, som det ikke kan herske noen tvil om ektheten av. De ble meddelt vidt og bredt og var kjent lenge før de ble oppfylt. De brev han sendte til verdens kronede hoder, hvor mange av disse spådommene forekommer, ble samlet i en bok som første gang ble utgitt i Bombay i slutten av det nittende århundre. Det er siden blitt utgitt flere utgaver av den. Vi skal også gi noen eksempler på 'Abdu'l-Bahás bemerkelsesverdige profetier.

Napoleon III

I 1869 SKREV BAHÁ'U'LLÁH til Napoleon III og bebreidet ham hans krigslyst og hans forakt i behandlingen av et tidligere brev fra Bahá'u'lláh. Epistelen inneholder følgende strenge advarsel:

På grunn av det du har gjort, skal ditt rike havne i forvirring, og ditt keiserrike skal gli deg av hendene til straff for det du har øvet. Da vil du forstå hvordan du åpenbart har

fart vill. Alt folk der i landet skal gripes av uro hvis du ikke reiser deg for å bistå denne Sak og følger ham som er Guds Ånd på denne, den strake vei. Har din prakt gjort deg hovmodig? Så sant jeg lever! Den skal ikke vare ved; nei, den skal snart forgå, hvis du ikke holder deg fast i dette sterke rep. Vi ser fornedrelsen haste etter deg, mens du er blant de aktløse.

Det er unødvendig å si at Napoleon, som da stod på høyden av sin makt, ikke aktet på denne advarselen. Året etter gikk han til krig mot Preussen, fast overbevist om at hans tropper med letthet kunne innta Berlin; men tragedien forutsagt av Bahá'u'lláh overmannet ham. Han ble slått ved Saarbrücken, ved Wissembourg, ved Metz og til slutt i den knusende katastrofen ved Sedan. Han ble da ført til Preussen som fange og døde en ynkelig død i England to år senere.

Tyskland

SENERE GAV BAHÁ'U'LLÁH Napoleons seierherrer en like høytydelig advarsel, som også falt for døde ører, og den fikk en fryktelig oppfyllelse. I *Aqdas*-boken, som ble påbegynt i Adrianopel og fullført i de første årene av Bahá'u'lláhs fangenskap i 'Akká, henvendte han følgende ord til Tysklands keiser:

O konge av Berlin! ... Erindre ham som hadde en makt som overtraff din makt (Napoleon III) og en stilling som overgikk din stilling. Hvor er han? Hvor er det blitt av de ting han eide? La deg advare, og vær ikke av dem som har falt i dyp søvn. Han var det som kastet Guds tavle bak seg da vi gjorde ham kjent med hva tyranniets skarer hadde påført oss av lidelse. Derfor ble han utsatt for vanære fra alle kanter, og stort var hans tap da han gikk i sin grav.

O konge, tenk grundig etter, både vedrørende ham og dem som, lik deg, har erobret byer og hersket over mennesker. Den overmåte barmhjertige støtte dem ut av deres palasser og ned i graven. Gi akt på min advarsel; vær du blant de ettertenksomme. ...

O Rhinens bredder! Vi har sett dere dekket av størknet blod, for gjengjeldelsens sverd ble trukket mot dere; og dere skal få enda en omgang. Og vi hører veklagene fra Berlin, skjønt byen i dag fremstår i iøynefallende prakt.
– *Kitáb-i-Aqdas*.

Under tyskernes fremgang i den store krig 1914-1918, og især under den siste store tyske offensiven våren 1918, ble denne velkjente profetien ofte sitert av bahá'í-bevegelsens motstandere i Persia for å undergrave tilliten til Bahá'u'lláh; men da de seierrike tyskernes fremstøt plutselig ble forvandlet til en knusende, overveldende ulykke, falt disse fienders anstrengelse tilbake på dem selv, og den utbredelsen de hadde gitt profetien, ble et vektig middel til å øke Bahá'u'lláhs ry.

Persia

I *AQDAS*-BOKEN, som ble skrevet da den tyranniske sjah Náṣiri'd-Dín var på høyden av sin makt, velsigner Bahá'u'lláh byen Ṭihrán, som er Persia hovedstad og hans eget fødested, og sier om den:

La intet bedrøve deg, o Tás land (Ṭihrán), for Gud har valgt deg som kilde til glede for hele menneskeheten. Han skal, om så er hans vilje, velsigne din trone med én som vil herske med rettferdighet, som vil samle Guds hjord som ulvene har spredt. Slik en hersker vil, med fryd og glede, vende sitt ansikt mot Bahás folk og skjenke det sin gunst. Han skal

virkelig regnes som en juvel blant mennesker i Guds øyne. Over ham hvile Guds herlighet til evig tid og herligheten til dem som bor i hans åpenbarings rike.

Fryd deg storlig, for Gud har gjort deg til “demringsstedet for sitt lys”, siden hans herlighets åpenbaring fødtes hos deg. Vær glad for dette navn som er blitt gitt deg – et navn hvorigjennom nådens sol har spredt sin glans, og hvorved både jord og himmel er blitt opplyst.

Om ikke lenge vil tingenes tilstand hos deg forandres og maktens tøyler falle i folkets hender. Sannelig, din Herre er den allvitende. Hans myndighet omfatter alle ting. Vær du forvisset om din Herres nådige gunst. Hans miskunns øye skal være rettet mot deg i all evighet. Den dag nærmer seg da din uro vil være forvandlet til fred og fordragelighet. Således er det forordnet i den underfulle Bok. – *Kitáb-i-Aqdas*.

Hittil har Persia bare begynt å komme seg etter den forvirringens tid som var forutsagt av Bahá'u'lláh, men det er allerede innført konstitusjonell regjering, og det mangler ikke tegn på at landet går en lysere tidsalder i møte.

Tyrkia

TIL TYRKIAS SULTAN og hans statsminister 'Alí Páshá sendte Bahá'u'lláh, som på den tid (i 1868) var fange i et tyrkisk fengsel, noen av sine høytideligste og alvorligste advarsler. Til sultanen skrev han fra kasernen i 'Akká:

... O du som har innbilt deg å være den mest opphøyede blant mennesker. ... Også du skal finne at du har lidd et smertelig tap. Selv om denne livgiver og verdensforbedrer i dine øyne skulle være skyldig i splid og strid, hvilken

forbrytelse kunne ha vært begått av denne gruppe av kvinner, barn og ammende mødre så de skulle bli hjemsøkt slik av din harmes og vredes svøpe? Dere har røvet og urettmessig plyndret en gruppe mennesker som aldri har gjort opprør i deres land og heller ikke har vært ulydige mot deres regjering, men heller dag og natt har hengitt seg til å ihukomme Gud. ... I Guds øyne er en håndfull leire større enn hele deres rike og herredømme og all deres makt og formue. Om han så ønsket, ville han spre dere ut i støvet. Om kort tid vil han ta dere fatt i sin rasende vrede, opprør vil anstiftes i deres midte og deres riker vil gå i oppløsning. Da vil dere jamre og klage og ikke noen til å hjelpe eller bistå dere. ... Men bare vent, for Guds harme er rede til å innhente dere. Om ikke lenge vil dere få se det som er nedsendt fra min befalings Penn.

Og til 'Alí Páshá skrev han:

Du har, o høvding, forøvet det som brakte Muhammed, Guds Apostel, til å klage i det mest opphøyede paradiset. Verden har gjort deg så hovmodig at du har vendt deg bort fra det åsyn ved hvis strålende skinn skaren i det høye er blitt forklaret. Snart skal du oppleve åpenbart tap! Du smidde renker med den persiske ambassadør for å skade meg, skjønt jeg var kommet til dere fra majestetens og storhetens kilde med en åpenbaring som har vært til trøst for Guds yndlingers øyne. ...

Har du innbilt deg at du evnet å slukke den ild som Gud har tent i skaperverkets hjerte? Nei, ved ham som er den evige sannhet, kunne du bare erkjenne det. På grunn av det dine hender har øvet, flammet den snarere høyere og brant heftigere. Om ikke lenge vil den omslutte jorden og alle som bor der. ...

Den dag nærmer seg da Mysteriets Land [Adrianopel]

og det som befinner seg ved siden av det, skal bli forandret og gli av kongens hender, og det skal oppstå uro, og veklagens røst skal oppløftes, tegnene på skadeverk skal avsløres på alle kanter, og det skal bre seg forvirring på grunn av det som er vederfart disse fanger ved de undertrykkende skarers hender. Tingenes forløp skal endres, og forholdene skal bli så ille at selve sanden på de øde åser vil jamre seg, og trærne på fjellet vil gråte, og ut av alle ting vil det flyte blod. Da vil du se folket i stor nød.

Slik er Den sanne kommet, og således er befalingen fra ham som er forordneren, den allvise, blitt oppfylt. Himmelen og jordens herskarer er ute av stand til å motstå hans Sak, ei heller formår alle verdens konger og herskere noensinne å forpurre hans hensikt. Si: Motgang er oljen som nører denne lampens flamme og forøker dens lys, om dere bare forstod. De gjenstridiges avvisning tjener faktisk kun til å forkynne denne tro og til å utbre Guds Sak og hans åpenbaring rundt om i verden.

Videre skrev han i *Aqdas-boken*:

O sted [Konstantinopel] som ligger ved de to havs kyster! Tyranniets trone er i sannhet blitt satt på deg, og hatets flamme er blitt opptent i ditt bryst, slik at skaren i det høye og de som kretser om den opphøyede Trone, har jamret og klaget seg. Hos deg ser vi de dåraktige herske over de vise og mørket briske seg mot lyset. At du er breddfull av hovmod, er innlysende. Har din ytre prakt gjort deg innbilsk? Ved ham som er menneskehetens Herre! Den skal snart forgå, og dine døtre og dine enker og alle de slekter som bor hos deg, skal klage seg. Således belæres du av den allvitende, den allvise.

De etterfølgende ulykkene som har rammet dette en gang store riket etter at disse formaningene ble offentliggjort, har levert en veltalende kommentar til advarslenes profetiske betydning.

Amerika

I *AQDAS*-BOKEN, ÅPENBART I 'AKKÁ i 1873, rettet Bahá'u'lláh følgende appell til Amerika:

Lytt, o herskere over Amerika og presidenter i republikkene der, til det som Duen synger på evighetens gren ... Lån øre til det som har lydt fra storhetens daglysning: "Sannelig, der er ingen annen Gud enn meg, ytringens Herre, den allvitende." Bøt det brutte med rettferdighetens hender, og knus den fremgangsrike undertrykker med den stav som er budene fra deres Herre, forordneren, den allvise.

'Abdu'l-Bahá gav i sine taler i Amerika og andre steder ofte uttrykk for håpet, bønnen og forvissningen om at den internasjonale freds banner først skulle reises i Amerika. I Cincinnati, Ohio, sa han den 5. november 1912:

Amerika er en nobel nasjon, verdensfredens fanebærer, og sprer lys til alle egner. Andre nasjoner er ikke uhindret av og fri for intriger og komplikasjoner slik De forente stater er. Derfor er de ikke i stand til å opprette harmoni i hele verden. Men Amerika har – lovet være Gud! – fred med hele verden og er verdig til å heise brorskapets og den internasjonale enighets banner. Når dette er gjort, vil den øvrige verden akseptere det. Alle nasjoner vil gå sammen om å anta Bahá'u'lláhs lære, som ble åpenbart for over femti år siden. I sine epistler bad han verdens parlamenter om å sende sine

viseste og beste personer til en internasjonal verdenskonferanse som skulle avgjøre alle mellomfolkelige spørsmål og opprette verdensfred. ... Dette ville være den høyeste appelldomstol, og det folkenes parlament som diktere og idealister så lenge har drømt om, ville bli virkeliggjort.

Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás appeller er allerede i stor grad besvart av Amerikas forente stater, og ikke i noe annet land i verden har bahá'í-læren fått en bedre mottagelse. Den rolle Amerika ble tildelt med å kalle nasjonene til internasjonal fred, er imidlertid bare delvis blitt gjennomført hittil, og bahá'íene venter med interesse på den utvikling som fremtiden vil by på.*

Den store krigen

BÅDE BAHÁ'U'LLÁH OG 'ABDU'L-BAHÁ forutsa ved flere anledninger med overraskende nøyaktighet den store krigen 1914-1918. I Sacramento, California, 26. oktober 1912, sa 'Abdu'l-Bahá: – "I dag ligner det europeiske kontinent et arsenal, et kruttlager som bare venter på å bli påtent, og én gnist alene vil sette hele Europa i brann, især på denne tid da balkan-spørsmålet beskjeftiger verden."

I mange av sine taler i Amerika og Europa gav han lignende advarsler. I en annen tale i California i oktober 1912 sa han:

Vi står foran slaget ved Armageddon som omtales i Åpenbaringsbokens sekstende kapittel. Tiden er to år fra nå, da bare en gnist vil sette hele Europa i brann.

Den sosiale uro i alle land, den voksende religiøse skepsis som kommer før tusenårsriket og allerede er her, vil

* Det er av interesse at De forente nasjoners paktmøte ble holdt i San Francisco.

sette hele Europa i brann som profetert i Daniels bok og i Åpenbaringsboken.

Innen 1917 vil kongeriker falle og store omveltninger vil ryste jorden. (Referert av fru Corinne True i *The North Shore Review*, 26. september, 1914, Chicago, U.S.A.)

Like før den store konflikten sa han:

Et stort sammenstøt mellom de siviliserte nasjoner er i sikte. Vi står foran en veldig konflikt. Verden står på terskelen til en høyst tragisk kamp. ... Uhyre armeer – millioner av menn – blir mobilisert og utplassert ved grensene. De rustes til den fryktelige striden. Den minste rivning vil få dem til å tørne voldsomt sammen, og det vil oppstå en storbrann hvis like aldri er beskrevet i menneskehetens tidligere historie. (Haifa, 3. august 1914).

Sosiale vanskeligheter etter krigen

BÅDE BAHÁ'U'LLÁH OG 'ABDU'L-BAHÁ FORUTSA også en tid full av store sosiale rystelser, konflikt og ulykke som en uunngåelig følge av den gudløshet, de fordommer, den uvitenhet og overtro som hersker i verden. Den store internasjonale militære konflikten var bare én fase av denne rystelsen. I en tavle datert januar 1920 skrev 'Abdu'l-Bahá:

O dere sannhetselskere! O dere menneskehetens tjenere! Siden den liflige duften av deres tanker og opphøyede hensikter er blitt ført hen til meg, kjenner jeg i min sjel en uimotståelig trang til å sette meg i forbindelse med dere.

Overvei i hjertet hvilken smertelig forstyrrelse verden er kastet ut i, hvordan jordens nasjoner er tilsmurt med menneskers blod, ja, selve marken er hos dem forvandlet til

størknet blod. Krigens flamme har anstiftet en storbrann så vill at verden aldri i sine tidlige dager, sin middelalder eller moderne tid har vært vitne til noe lignende. Krigens kvernsteiner har knust mangt et menneskehode, ja, enda verre har skjebnen for disse ofre vært. Blomstrende land er lagt øde, byer er jevnet med jorden og smilende landsbyer er blitt lagt i ruiner. Fedre har mistet sine sønner, og sønner er blitt farløse. Mødre har felt blodstårer i sorg over sine ungdommer, små barn er gjort foreldreløse og kvinner er etterlatt omvandrende og hjemløse. Kort sagt er menneskeheten blitt fornedret i alle sine faser. Fra foreldreløse høres høylydte rop og jammerskrik, og mødrenes bitre klage gir gjenlyd fra himmelen.

Hovedårsaken til alle disse hendelser er fordommer forbundet med rase, nasjonalitet, religion og politikk, og roten til alle disse fordommer ligger i foreldede og dypt-sittende tradisjoner, de være seg av religiøs, rasemessig, nasjonal eller politisk art. Så lenge disse tradisjoner består, er grunnvollen for det menneskelige byggverk utrygt, og menneskeheten selv er utsatt for uopphørlig fare.

Nå i denne strålende tidsalder, da alle skapningers innerste vesen er kommet til syne og alle skapte tings skjulte hemmelighet er blitt åpenbart, da sannhetens morgenlys er brutt frem og har vendt verdens mørke til lys, er det da tilbørlig og sømmelig at et så fryktelig blodbad, som påfører verden uopprettelig ødeleggelse, skulle bli mulig? Ved Gud – det kan ikke være tilfelle.

Kristus kalte alle folk i verden til forsoning og fred. Han bød Peter å stikke sverdet i skjeden. Slik var hans ønske og råd, og dog har de som bærer hans navn, dratt sverdet! Hvor stor er vel ikke forskjellen mellom deres gjerninger og evangeliets klare tekst!

For seksti år siden strålte Bahá'u'lláh på Persias himmelhvelving lik den skinnende sol og forkynte at verden

er hyllet i mørke, og at dette mørke har i seg katastrofale konsekvenser og vil føre til forferdelige stridigheter. I sin fengselsby 'Akká henvendte han seg i umiskjennelige vendinger til keiseren av Tyskland og erklærte at en fryktelig krig ville finne sted, og at Berlin ville bryte ut i klage og jammer. På samme måte skrev han til Tyrkias sultan, mens han var dennes forurettede fange i 'Akkás festning, og skrev klart og ettertrykkelig at Konstantinopel ville bli offer for så alvorlige forstyrrelser at det ville komme klagerop fra kvinner og barn. Kort sagt, han skrev til alle de fremste herskere og statsoverhoder i verden, og alt han forutsa, er gått i oppfyllelse. Fra hans herlighets penn strømmet det læresetninger til forebyggelse av krig, og disse er blitt spredt vidt og bredt.

Hans første læresetning er søken etter sannhet. Blind etterligning, erklærte han, dreper menneskets ånd, mens undersøkelse av sannhet befri verden for fordommens mørke.

Hans annen læresetning er menneskehetens enhet. Alle mennesker utgjør bare én hjord, og Gud er den kjærlige hyrde. Han skjenker dem sin største nåde og betrakter dem alle som ett. "Vi gjør ingen forskjell på noen av dem!" De er alle hans tjenere, og alle søker hans gavmildhet.

Hans tredje læresetning er at religionen er den sterkeste festning. Den bør bidra til enighet, istedenfor å gi årsak til fiendskap og hat. Dersom den skulle føre til fiendskap og hat, ville det være bedre ikke å ha den i det hele tatt. For religion er som medisin, hvis den skulle forverre sykdommen, ville det være å foretrekke at man slutter å bruke den.

På samme måte undergraver religiøse, rasemessige, nasjonale og politiske fordommer menneskesamfunnets grunnvoll; alle fører til blodsutgytelse, alle bringer fordervelse over menneskeheten. Så lenge disse består, vil krigens gru vedvare. Det eneste botemiddel er verdensfred. Og den

kan bare oppnås ved å opprette en høyeste domstol, som representerer alle regjeringer og folkeslag. Alle nasjonale og internasjonale problemer bør henvises til denne domstol, og hva dens avgjørelse enn måtte være, så bør den settes i kraft. Dersom en regjering eller et folk skulle ha en annen mening, bør verden som helhet reise seg mot den.

Og blant hans læresetninger er like rettigheter for menn og kvinner, og det samme gjelder mange andre lignende læresetninger som er blitt åpenbart av hans penn.

I dag er det gjort klart og åpenbart at disse prinsippene er selve verdens liv og legemliggjørelsen av dens sanne ånd. Og nå bør derfor dere, som er menneskehetens tjenere, med liv og sjel anstrenge dere for å befri verden for materialismens mørke og menneskelige fordommer, så den kan bli opplyst av lyset fra Guds stad.

Lovet være han! Dere er kjent med verdens forskjellige skoler, institusjoner og prinsipper; i dag kan intet mindre enn denne guddommelige lære sikre fred og ro for menneskeheten. Hvis det ikke var for denne lære, vil dette mørke aldri forsvinne og disse kroniske sykdommer aldri bli helbredet; nei, de vil bli voldsommere for hver dag. Balkan-landene vil stadig være urolige, og deres stilling vil forverres. De beseirede vil ikke forholde seg rolig, men vil gripe ethvert middel for igjen å tenne krigens flamme. Moderne verdensbevegelser vil gjøre sitt ytterste for å virkeliggjøre sine formål og hensikter. Venstrebevegelsen vil få stor betydning, og dens innflytelse vil spre seg.

Bestreb dere derfor med et opplyst hjerte, en himmelsk ånd og guddommelig styrke, og med hjelp av hans nåde, på å skjenke verden Guds rike gave ... gaven som gir hele menneskeheten velbefinnende og ro.

I en tale i november 1919 sa han:

Bahá'u'lláh forutsa ofte at det ville være en periode da det ville herske gudløshet og påfølgende anarki. Dette kaos vil skyldes for stor frihet blant folk som ennå ikke er rede for den, og følgelig vil det måtte skje en foreløpig tilbakegang til styre ved tvang, i folkets egen interesse og for å unngå uorden og kaos. Det er tydelig at hver nasjon nå ønsker full selvbestemmelse og handlefrihet, men noen av dem er ikke rede for det. Den fremherskende tilstand i verden er gudløshet, som nødvendigvis kommer til å resultere i anarki og forvirring. Jeg har alltid sagt at fredsforslagene etter den store krigen bare var et glimt av daggryet og ikke soloppgangen.

Guds rikes komme

GJENNOM DISSE VANSKELIGE TIDENE vil imidlertid Guds Sak gå frem. De ulykker som skyldes selvisk kamp for individuell eksistens eller partisk, sekterisk eller nasjonal vinning, vil få folk til i fortvilelse å vende seg til legemiddelet som tilbys dem av Guds ord. Jo flere ulykker som kommer, desto mer vil menneskene vende seg til det eneste sanne legemiddel. Bahá'u'lláh sier i sin epistel til sjahen:

Gud har gjort prøvelser lik en årle regnskur for denne grønne eng og som en veke for sin lampe som opplyser himmel og jord. ... Gjennom prøvelser har hans lys skint og hans pris uopphørlig strålt; dette har vært hans måte i fordums dager og henfarne tider.

Både Bahá'u'lláh og 'Abdu'l-Bahá forutsier i bestemte uttrykk at åndeligheten snart vil seire over materialismen, og at Den

største fred deretter vil bli opprettet. 'Abdu'l-Bahá skrev i 1904:

Vit at lidelser og savn vil øke dag for dag, og menneskene vil rammes av dette. Gledens og lykkens dører vil bli stengt på alle kanter, og det vil komme fryktelige kriger. Skuffelser og håpløshet vil omgi folket fra alle kanter inntil de tvinges til å vende seg til den ene sanne Gud. Da vil lyset fra den mest frydefulle nyhet i den grad opplyse horisonten at ropet "Yá Bahá'u'l-Abhá!" vil lyde fra alle kanter. – Tavle til Isabella D. Brittingham.

Da han i februar 1914 ble spurt om noen av stormaktene ville bli troende, svarte han:

Alle folk i verden vil bli troende. Om dere skulle sammenligne Sakens begynnelse med dens stilling i dag, vil dere se hvilken hurtig innflytelse Guds ord har, og nå har Guds Sak favnet hele verden. ... Utvilsomt vil alle komme inn under Guds Saks skygge.

Han erklærte at etableringen av verdensenhets er nær forestående og vil komme i dette århundre. I en av sine taler skrev han:

... alle medlemmene av den menneskelige familie, enten det dreier seg om folkeslag eller regjeringer, byer eller landsbyer, er i økende grad blitt avhengige av hverandre. Selvforsynthet er ikke lenger mulig for noen, siden politiske bånd forener alle folk og nasjoner, og forbindelser innen handel, industri, jordbruk og utdanning blir styrket for hver dag som går. Derfor kan hele menneskehetens enhet oppnås i dag. Sannelig, dette er ikke annet enn ett av undrene i denne vidunderlige tidsalder, dette herlige

århundre. Og dette har tidligere tidsaldre vært berøvet, for dette århundre – lysets århundre – er blitt inngitt unik og hittil uhørt herlighet, kraft og opplysning. Derfor denne mirakuløse utfoldelse av et nytt underverk hver dag. Etter hvert vil det vise seg hvor klart dets lys vil brenne blant menneskene.

I de siste to versene av Daniels bok forekommer de gåtefulle ordene: – «Salig er den som venter og når fram til 1335 dager. Og du, gå endetiden i møte! Du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende.»

De lærde har gjort mange forsøk på å løse problemet med disse ordenes betydning. I en bordsamtale, der forfatteren av nærværende bok var til stede, regnet 'Abdu'l-Bahá oppfyllelsen av Daniels profeti fra datoen for begynnelsen av den islamske tidsalder

'Abdu'l-Bahás tavler gjør det klart at denne profetien henviser til hundreårsdagen for Bahá'u'lláhs erklæring i Bagdad, eller året 1963:

Og nå vedrørende ditt spørsmål om tolkningen av verset i Daniels bok – “Salig er den som venter og når fram til 1335 dager.” Disse dagene må regnes som solår og ikke som måneår. For ifølge denne beregning vil det ha gått et århundre fra sannhetens sol stiger opp, og da vil Guds lære være fast etablert på jorden, og det guddommelige lys skal overstråle verden fra øst like til vest. Da, på denne dag, vil de trofaste fryde seg!

'Akká og Haifa

MÍRZÁ AḤMAD SOHRAB skrev i sin dagbok følgende profeti om 'Akká og Haifa, uttalt av 'Abdu'l-Bahá, mens han satt ved vind-

uet i ett av bahá'íenes pilegrimshjem i Haifa 14. februar 1914:

Utsikten fra pilegrimshjemmet er svært betagende, især siden den vender mot Bahá'u'lláhs velsignede grav. I fremtiden vil strekningen mellom 'Akká og Haifa tilbygges, de to byene vil møtes og ta hverandre i hånden og kommer til å danne endepunktene av én mektig verdensby. Når jeg nå ser utover denne skueplassen, ser jeg så tydelig at den vil bli et av verdens fremste handelssentre. Denne store, halvrunde bukten vil forvandles til den fineste havn, der skip fra alle nasjoner vil søke ly og tilflukt. De store skipene fra alle folkeslag vil komme til denne havnen med tusener på tusener av menn og kvinner fra alle jordens kanter på dekket. Fjellet og sletten vil bli overstrødd med de mest moderne bygninger og palasser. Det vil opprettes industriforetagender og grunnlegges forskjellige filantropiske institusjoner. Blomsten av alle nasjoners sivilisasjon og kultur vil bli ført hit for å blande sine liflige dufter og bane vei for menneskenes brorskap. Vidunderlige hager, frukt-hager, lunder og parker vil bli anlagt på alle kanter. Om natten vil den store byen bli opplyst ved elektrisitet. Hele havnen fra 'Akká til Haifa vil være én rekke av lys. Mektige søkelys vil bli anbrakt på begge sider av Karmelfjellet for å veilede skipene. Selve Karmelfjellet vil fra øverst til ned-erst ligge badet i et hav lys. En person stående på toppen av Karmelfjellet og passasjerene på skipene på vei inn vil betrakte verdens mest opphøyede og majestetiske syn.

Fra alle deler av fjellet vil symfonien "Yá Bahá'u'l-Abhá!" lyde, og før daggry vil sjelsoppløftende musikk ledsaget av melodiske stemmer heve seg mot den allmektiges trone.

Guds veier er i sannhet gåtefulle og uransakelige. Hvilken ytre forbindelse er det vel mellom Shíráz og Tīhrán, Bagdad og Konstantinopel, Adrianopel og 'Akká og Haifa? Gud arbeidet tålmodig, skritt for skritt, gjennom disse forskjellige

byene, etter sin egen bestemte og evige plan, slik at profetiene og forutsigelser forutsagt av profetene kunne gå i oppfyllelse. Løftet om det messianske tusenårsrike går som en gyllen tråd gjennom Bibelen, og det var bestemt slik at Gud ville la det komme når han fant tiden inne til det. Ikke engang et eneste ord vil bli latt værende uten betydning og uoppfylt.

TILBAKEBLIKK OG FREMTIDSUTSIKTER

Jeg bevitner, o venner, at nåden er fullendt, at bevisførselen er fullført, at beviset er klart og vitnesbyrdet stadfestet. La det nå vise seg hva deres bestrebelsler på løsrivelsens vei vil åpenbare. På denne måte er den guddommelige nåde blitt skjendet i fullt monn til dere og til dem som er i himmelen og på jorden. Priset være Gud, Herren over alle verdener.

– Bahá'u'lláh, De skjulte ord

Sakens fremgang

DESSVERRE HAR VI IKKE Plass til å gi en detaljert beskrivelse av bahá'í-troens fremskritt over hele verden. Det kunne skrives mange kapitler om dette fengslende emnet, og mange gripende historier kunne fortelles om Sakens pionerer og martyrer; men det får holde med en kort oversikt.

I Persia møtte denne åpenbarings første troende den bitreste motstand, forfølgelse og grusomhet fra sine landsmenns side; men de møtte alle ulykker og prøvelser med opphøyet heltemot, fasthet og tålmodighet. De ble døpt i sitt eget blod, for mange tusen av dem døde som martyrer, mens andre tusener

ble slått, fengslet, berøvet sine eiendeler, drevet fra sine hjem eller mishandlet på annen måte. I seksti år eller lenger satte alle i Persia, som våget å bekjenne seg til Báb eller Bahá'u'lláh, eiendom, frihet og til og med livet på spill. Og likevel kunne denne besluttomme og voldsomme motstanden ikke hindre bevegelsens fremgang mer enn en støvsky kan hindre solen i å stå opp.

I alle deler av Persia* finnes det nå bahá'íer i nesten hver by og landsby, ja selv blant nomadestammene. I enkelte landsbyer består hele befolkningen av bahá'íer, og på andre steder er en stor del av innbyggerne troende. De kommer fra mange og forskjellige sekter, som før var ytterst fiendtligsinnnet mot hverandre, og danner nå et stort vennesamfunn som anerkjenner brorskap, ikke bare med hverandre, men med alle mennesker, og de arbeider for å forene og løfte menneskeheten, for å fjerne all fordom og konflikt og for å grunnlegge Guds rike i verden.

Hvilket mirakel kunne være større enn dette? Bare ett, nemlig at den oppgave disse mennesker har ofret seg for, fullføres over hele verden. Og det mangler ikke tegn på at også dette større mirakel gjør fremgang. Troen viser en forbløffende livskraft, og brer seg som surdeig gjennom menneskehetens deig og forvandler folk og samfunn etter hvert som den sprer seg.**

* Lord Curzon skriver i sin bok "Persia and the Persian Question", utgitt i 1892, året for Bahá'u'lláhs død:

"Det laveste anslag av det nåværende antall babier i Persia er en halv million; men jeg er tilbøyelig til å tro, etter samtaler med personer som er godt kvalifisert til å gi en bedømmelse, at tallet er nærmere en million. De er å finne i alle livsstillinger, fra ministrene og adelsmennene ved hoffet til gatefeieren eller stallguten, og det muslimske presteskapet selv er ikke det minste feltet for deres aktivitet. ...

Hvis babismen fortsetter å vokse i sitt nåværende tempo, kan muligens komme en tid da den vil fortrenge islam i Persia. Etter min mening ville den neppe gjøre det hvis den stod frem under en fiendtlig tros flagg. Men da dens rekrutter hentes fra de beste soldater i den garnison den angriper, er det større grunn til å tro at den til slutt vil seire." (Bind I, s. 449-503).

** Per 2006 er fem millioner vurdert som en akseptabel, skjønt forsiktig beregning av antall troende i hele verdens bahá'í-samfunn. (Se etterordet.)

Det forholdsvis lille antall bahá'íer kan ennå synes ubetydelig sammenlignet med tilhengerne av de gamle religionene, men de er overbevist om at en guddommelig kraft har velsignet dem med det store privilegium å tjene en ny orden som Østens og Vestens menneskemengder vil flokkes om i en ikke fjern fremtid.

Mens det derfor stadig er sant at Den hellige ånd har gjen-speilet seg fra rene hjerter i alle land som ennå er uvitende om kilden, og at troens vekst kan sees i de mange forsøk utenfor bahá'í-samfunnet på å fremme den ene eller den annen av Bahá'u'lláhs læresetninger, så er likevel mangelen på noen varig grunnvoll i den gamle orden et slående bevis på at gudsríkets idealer kan bli fruktbringende bare innenfor bahá'í-samfunnets rammer.

Bábs og Bahá'u'lláhs profetstand

JO MER VI STUDERER Bábs og Bahá'u'lláhs liv og lære, desto umuligere synes det å finne en annen forklaring på deres storhet enn guddommelig inspirasjon. De vokste opp i en atmosfære av fanatisme og trangsynthet. De fikk bare den mest elementære opplæring. De hadde ingen kontakt med Vestens kultur. De hadde ingen politisk eller finansiell makt som støttet dem. De forlangte intet av menneskene og møtte for det meste bare urettferdighet og undertrykkelse. De mektige i verden overså eller motarbeidet dem. De ble pisket og torturert, fengslet og utsatt for de største ulykker i gjennomføringen av sin livsoppgave. De stod alene mot verden, hadde ingen annen hjelper enn Gud, og likevel er deres seier allerede åpenbar og storslått.

Storheten og opphøyetheten i deres idealer, deres edle og selvoppofrende liv; deres ukuelige mot og overbevisning, deres forbløffende visdom og kunnskap, deres sikre forståelse

av behovene hos både Østens og Vestens folk, deres omfattende og fyldestgjørende lære, deres makt til å inspirere sine tilhengere til full hengivelse og begeistring, deres gjennomgripende og sterke innflytelse, fremgangen for den bevegelsen de grunnla – alt dette er uten tvil kjennetegn på at de var profeter, like overbevisende som noe tegn religionshistorien kan oppvise.

Et strålende fremtidsperspektiv

BAHÁ'Í-BEVEGELSENS GLADE BUDSKAP gir en visjon av Guds rike gave og menneskehetens fremtidige fremgang, som sikkert er den største og mest strålende åpenbaring som noensinne er gitt menneskene: utviklingen og fullbyrdelsen av alle tidligere åpenbaringer. Dens formål er intet mindre enn å vekke menneskeheten til nytt liv og skape “en ny himmel og en ny jord”. Det er den samme oppgaven som Kristus og alle profetene viet livet til, og mellom disse store lærerne er det ingen rivalisering. Det er ikke av den ene eller den andre manifestasjonen, men av dem *alle i fellesskap* at denne oppgaven vil bli løst.

Som ‘Abdu’l-Bahá sier:

Det er ikke nødvendig å fornedre Abraham for å opphøye Jesus. Det er ikke nødvendig å fornedre Jesus for å forkynne Bahá'u'lláh. Vi må by Guds sannhet velkommen, hvor vi enn møter den. Kjernen i dette spørsmålet er at alle disse store budbringere kom for å heise fullkommenhetenes banner. Alle skinner som stjerner på den guddommelige viljes himmel. Alle sammen gir verden lys.

Opgaven er Guds, og Gud kaller ikke bare profetene, men hele menneskeslekten til sine medarbeidere i denne skapelsesprosessen. Om vi avslår hans innbydelse, hindrer vi ikke

arbeidet i å skride frem, for det som Gud vil, det vil avgjort skje. Om vi unnlater å spille vår rolle, kan han oppreise andre redskaper for å gjennomføre sitt forsett; men vi forfeiler da vårt livs egentlige mål og hensikt. Å være ett med Gud – å begynne å elske ham, tjene ham og være villige kanaler og medier for hans skapende kraft, så vi ikke kjenner noe annet liv i oss enn hans guddommelige og rike liv – det er ifølge bahá'í-læren den ubeskrivelige og herlige fullbyrdelsen av menneskenes tilværelse.

Tross alt er menneskehetens kjerne sunn, for menneskeheten er skapt “i Guds bilde og etter hans lignelse”, og når den til slutt ser sannheten, vil den ikke ture frem på galskapens veier. Bahá'u'lláh forsikrer oss at om ikke lenge vil Guds appell bli alminnelig hørt, og menneskeheten vil vende seg mot rettferdighet og lydighet. “All sorg vil da bli gjort til glede og all sykdom til sunnhet”, og “Herredømmet i verden tilhører nå vår Herre og hans Salvete, og han skal være konge i all evighet” (Åp. 11:15). Ikke bare menneskene på jorden, men alle i himmelen og på jorden skal bli ett med Gud og evig fryde seg i ham.

Religionens fornyelse

DEN NÅVÆRENDE TILSTAND i verden gir avgjort rikelig bevis på at folk av alle religioner, med få unntagelser, trenger å vekkes opp igjen til å forstå hva deres religion virkelig betyr; og denne gjenoppvekkelsen er en viktig del av Bahá'u'lláhs arbeid. Han kommer for å gjøre kristne til bedre kristne, muslimer til virkelige muslimer, og for å bringe alle mennesker i samsvar med den ånd som inspirerte deres profeter. Han oppfyller også alle disse profetenes løfte om en mer strålende manifestasjon som skulle komme i “tidens fylde” for å krone og fullbyrde deres verk. Han gir en fyldigere redegjørelse om åndelige

sannheter enn sine forgjengere og åpenbarer Guds vilje med hensyn til alle de problemer i det individuelle og sosiale liv som møter oss i verden i vår tid. Han gir oss en universell lære som danner et fast grunnlag som en ny og bedre sivilisasjon kan bygges på, en lære tilpasset verdens behov i den nye tidsalderen som nå begynner.

Nødvendigheten av en ny åpenbaring

MENNESKEHETENS FORENING, sammensmeltningen av verdens forskjellige religioner, forsoningen mellom religion og vitenskap, opprettelsen av universell fred, av internasjonal voldgift, av et internasjonalt rettsvesen, av et internasjonalt rettferdighetens hus, av internasjonalt språk, kvinnenes frigjøring, alminnelig opplæring, avskaffelse av slaveri, ikke bare i tradisjonell forstand, men også i industrien, organisering av menneskene som et hele med tilbørlig hensyn til hvert individs rettigheter og friheter – dette er problemer av gigantisk størrelse og overveldende vanskelighet, som kristne, muslimer og tilhengere av andre religioner har hatt og ennå har de mest avvikende og ofte sterkt motsatte meninger om, men Bahá'u'lláh har åpenbart klart definerte prinsipper, som åpenbart ville gjøre verden til et paradys om man valgte å ta dem alle i bruk.

Sannheten er for alle

MANGE INNRØMMER GJERNE at bahá'í-læren ville være utmerket for Persia og for Østen, men tror at den er unødvendig eller upassende for Vestens nasjoner. Til en som kom med et slikt synspunkt, svarte 'Abdu'l-Bahá:

Angående betydningen av Bahá'u'lláhs Sak, da er alt som har med hele verdens beste å gjøre, guddommelig, og alt som er guddommelig, er til hele verdens beste. ... Hvis den er sann, er den sann for alle. Hvis ikke, er den det ikke for noen. En guddommelig Sak til det allmenne beste kan derfor ikke begrenses til Østen eller Vesten, for glansen fra sannhetens sol opplyser både Østen og Vesten og lar sin varme merkes i både syd og nord – det er ingen forskjell mellom den ene pol og den annen. I tiden for Kristi åpenbaring trodde romerne og grekerne at hans Sak utelukkende var for jøder. De syntes de hadde en fullkommen sivilisasjon og ikke kunne lære noe av Kristi læresetninger, og på grunn av denne feilaktige antagelsen ble mange berøvet hans nåde. Vit også at kristendommens prinsipper og Bahá'u'lláhs bud stemmer overens, og at deres veier er de samme. Hver dag skjer det fremskritt. Det var en tid da denne guddommelige institusjon (av fremskridende åpenbaring) var et foster, så nyfødt, derpå et barn og så en forstandig ungdom. Men i dag stråler den av skjønnhet og skinner med den største prakt og glans.

Lykkelig er den som trenger inn i mysteriet og inntar sin plass i de opplystes verden.

'Abdu'l-Bahás testament

DA BAHÁ'Í-TROENS ELSKEDE LEDER, 'Abdu'l-Bahá, gikk bort, trådte troen inn i en ny fase av sin historie. Denne nye fasen representerer et høyere stade av den samme åndelige organismes tilværelse, en modnere forståelse og dermed et mer ansvarlig uttrykk for troen fra medlemmenes side. 'Abdu'l-Bahá hadde viet sin overmenneskelige energi og sine enestående evner til oppgaven med å spre kjærligheten til Bahá'u'lláh i Østen og Vesten. Han hadde tent troens lys i utallige sjeler. Han

hadde lært og veiledet dem om egenskapene i det personlige åndelige liv. I lys av den store betydningen av 'Abdu'l-Bahás testament, alvorret i problemene det tar opp og den dype visdommen som ligger til grunn for dets foranstaltninger, gjengir vi noen få utdrag som gir et levende bilde av ånden og de styrende prinsipper som besjelet og ledet 'Abdu'l-Bahá, og som blir overført som en rik arv til hans trofaste tilhengere:

O dere Herrens elskede! I denne hellige religionsordning er konflikt og strid på ingen måte tillatt. Enhver angriper berøver seg Guds nåde. Det påhviler alle å vise den ytterste kjærlighet, rettskafne oppførsel, likefremhet og oppriktige vennlighet mot alle verdens folk og slekter, hva enten de er venner eller fremmede. Så sterk må kjærlighetens og godhetens ånd være at den fremmede kan kjenne seg som en venn, fienden som en sann bror, uten noen som helst forskjell mellom dem. For det allmenne er av Gud, og alle begrensninger er jordiske. ...

O mine elskede venner! Omgås derfor alle verdens folkeslag, slekter og religioner med den største sannferdighet, rettskaffenhet, pålitelighet, godhet, velvilje og vennlighet slik at hele tilværelsens verden kan fylles av bahá-nådens hellige henrykkelse, slik at uvitenhet, fiendskap, hat og bitterhet kan forsvinne fra verden og fremmedgjørelsens mørke blant verdens folk og slekter kan vike for enhetens lys. Dersom andre folk og nasjoner skulle være troløse mot dere, vis da troskap mot dem. Dersom de skulle holde avstand til dere, så tiltrekk dem til dere. Dersom de skulle vise fiendskap, vis da vennlighet mot dem. Dersom de skulle forgifte livet for dere, blidgjør da sjelen hos dem. Dersom de skulle påføre dere sår, vær da balsam for deres sår. Slik er de oppriktiges egenskaper! Slik er de sannferdiges egenskaper.

O dere Herrens elskede! Det påhviler dere å være lydige mot alle herskere som er rettferdige, og å vise troskap mot enhver rettferdig konge. Tjen verdens herskere med den største sannferdighet og lojalitet. Vis lydighet mot dem og ønsk dem vel. Befatt dere ikke med politiske anliggender uten lov og tillatelse fra dem, for troløshet mot en rettferdig hersker er troløshet mot Gud selv.

Dette er mitt råd og Guds befaling til dere. Vel er det med dem som handler deretter.

Herre! Du ser alle ting gråte over meg og mine slektninger fryde seg over mine sorger. Ved din herlighet, o min Gud! Selv blant mine fiender har noen beklaget mine vanskeligheter og min nød, og blant de misunnelige har flere felt tårer på grunn av mine bekymringer, min utlendighet og mine plager. De gjorde dette fordi de ikke fant annet enn hengivenhet og omsorg hos meg og ikke ble vitne til annet enn vennlighet og barmhjertighet. Da de så meg bli feid inn i flommen av trengsler og motgang og tilmed bli blottstilt som mål for skjebnens piler, ble hjertene rørt av medlidenhet, de fikk tårer i øynene og vitnet og sa: "Herren er vårt vitne; fra ham har vi intet annet sett enn trofasthet, gavmildhet og den største medlidenhet." Men paktbryterne, bebudere av ondskap, ble heftigere i sitt hat, de frydet seg da jeg ble utsatt for den hårdeste prøvelse, gikk til verks mot meg og gjorde seg lystige over det hjerteskjærende som skjedde rundt meg.

Jeg anmoder deg, o Herre min Gud, med min tunge og av hele mitt hjerte, om ikke å kreve at de svarer for sin grusomhet og sine ugjerninger, sin list og sin ugagn, for de er tåpelige og tarvelige og vet ikke hva de gjør. De skjelner ikke godt fra ondt, ei heller rett fra galt eller rettferdighet fra urettferdighet. De lyster sine egne begjær og følger i fotsporene til de mest ufullkomne og tåpelige blant seg.

O min Herre! Ha barmhjertighet med dem, beskytt dem mot alle lidelser i disse urolige tider, og gi at alle prøvelser og vanskeligheter må falle i denne din tjeners lodd som har falt ned i dette mørke hull. Utvelg meg til enhver sorg, og gjør meg til et offer for alle dine elskede. O aller høyeste Herre! Måtte min sjel, mitt liv, mitt vesen, min ånd, mitt alt bli ofret for dem. O Gud, min Gud! Ydmyk, bønnfallende og med ansiktet mot jorden trygler jeg deg med all min påkalleses glød om å tilgi hvem som enn har såret meg, tilgi ham som har sammensverget seg mot meg og fornærmet meg, og avtvett deres misgjerninger som har begått urett mot meg. Forunn dem dine rike gaver, gi dem glede, fri dem fra sorg, skjenk dem fred og velstand, gi dem din lykksalighet, og utøs din gavmildhet over dem.

Du er den sterke, den nådige, hjelperen i fare, den selvbestående!

Kristi disipler glemte seg selv og alle jordiske ting, gav avkall på alle sine interesser og eiendeler, rensset seg for sitt ego og lidenskap, og med absolutt løsrivelse spredte de seg vidt og bredt og kalte verdens folkeslag til den guddommelige ledelse inntil de til slutt gjorde denne verden om til en annen verden, opplyste jorden og selv til siste stund viste seg selvoppofrende på Guds elskedes sti. I forskjellige land led de til slutt en strålende martyrdød. De som er handlingens menn, la dem følge i deres fotspor!

O Gud, min Gud! Jeg kaller deg, dine profeter og dine sendebud, dine helgener og dine hellige som vitner på at jeg på en avgjørende måte har forkynt dine bevis for dine elskede og klart fremlagt alle ting for dem så de kan våke over din tro, vokte din strake sti og beskytte din strålende lov. Du er sannelig den allvitende, den allvise!

Med 'Abdu'l-Bahás bortgang var tiden kommet for å opprette administrasjonsordningen, som er blitt kalt mønsteret for og kjernen i den verdensorden som det er Bahá'u'lláhs religions spesielle oppgave å opprette. 'Abdu'l-Bahás testament markerer følgelig et vendepunkt i bahá'í-historien, da det skiller umodenhetens tidsalder fra den tidsalder da bahá'íene selv er skjebnebestemt til å fullføre sin åndelighet ved å utvide dens virkefelt fra området for personlig erfaring til den sosiale enhets og samarbeidets arena. De tre hovedelementene i den administrative plan etterlatt oss av 'Abdu'l-Bahá er:

1. "Beskytteren av Guds Sak",
2. "Guds Saks Hender", og
3. "Rettferdighetens hus, lokalt, nasjonalt og internasjonalt."*

Beskytteren av Guds Sak

'ABDU'L-BAHÁ UTNEVNTTE sin eldste dattersønn, Shoghi Effendi, til den ansvarsfulle stilling som "Sakens Beskytter" (Valíyy-i-Amru'lláh). Shoghi Effendi er eldste sønn av Díyá'íyyih Khánum, 'Abdu'l-Bahás eldste datter. Hans far, Mírzá Hádí, er en slektning av Báb (skjønt ikke direkte etterkommer, da Bábs eneste barn døde som liten). Shoghi Effendi var tjuefem år gammel og studerte ved Balliol College, Oxford, da hans morfar gikk bort. Hans utnevning blir kunngjort i 'Abdu'l-Bahás testament med følgende ord:

O mine hengivne venner! Etter at denne forurettede er gått bort, påhviler det Det hellige lotustres aghşán grener) og afnán (kvister), Guds Saks Hender (søyler) og Abhá-

* De lokale og nasjonale rettferdighetens hus blir for tiden benevnt som lokale og nasjonale åndelige råd, som tidligere angitt.

skjønnhetens elskede å vende seg til Shoghi Effendi – den unge gren som er utgått fra de to innviede og hellige lotustrær, frukten som har vokst frem fra foreningen av de to sidegrener på Hellighetens tre; for han er Guds tegn, den utvalgte gren, Beskytteren av Guds Sak, den som alle aghṣán, afnán, Guds Saks Hender og hans elskede må vende seg til. Han er fortolkeren av Guds ord og vil etterfølges av sin førstefødte etterkommer i rett nedstigende linje.

Den hellige og unge gren, Beskytteren av Guds Sak, så vel som Det Internasjonale Rettferdighetens Hus som skal velges og grunnlegges på allmenngyldig vis, er begge under Abhá-skjønnhetens omsorg og beskyttelse og får vern og ufeilbarlig ledelse av hans hellighet, den opphøyede. (Måtte mitt liv bli ofret for dem begge.) Hva de enn bestemmer, er av Gud. ...

O dere Herrens elskede! Det påhviler Guds Saks Beskytter å utpeke i sin egen levetid den som skal bli hans etterfølger, slik at det ikke skal kunne oppstå uenigheter etter hans bortgang. Den som blir utpekt, må vise seg å være løsrevet fra alle verdslige ting, må være innbegrepet av renhet, må vise gudsfrykt, kunnskap, visdom og lærdom. Hvis Guds Saks Beskytters førstefødte ikke skulle vise sannheten i disse ord: “Barnet er sin fars hemmelige essens” – det vil si, dersom vedkommende ikke skulle arve det åndelige i ham [Beskytteren] og hans fortrinnlige slektslinje ikke skulle motsvares av en god karakter – så må han [Beskytteren] velge en annen gren til å etterfølge seg.

Guds Saks Hender må fra egne rekker velge ni personer som hele tiden skal være opptatt med de viktige tjenester i Guds Saks Beskytters virke. Valget av disse ni må gjennomføres enten enstemmig eller ved flertall i forsamlingen av Guds Saks Hender, og disse må enstemmig eller ved flertallsvalg bifalle valget av den som Guds Saks Beskytter har valgt som sin etterfølger. Dette samtykke må gis på en slik

måte at stemmene for og imot ikke kan skjelnes (dvs. ved hemmelig avstemning).

Guds Saks Hender

MENS BAHÁ'U'LLÁH LEVDE, utpekte han fire prøvede og pålitelige venner til å hjelpe seg å lede og fremme arbeidet i bevegelsen og gav dem tittelen *Ayádíyi-Amru'lláh* (ordrett: "Guds Saks Hender"). 'Abdu'l-Bahá bestemmer i sitt testament at det skal opprettes en permanent krets av arbeidere til å tjene Saken og hjelpe Sakens Beskytter. Han skriver:

O venner! Guds Saks Hender må innstilles og utnevnes av Guds Saks Beskytter. ...

Forpliktelsene for Guds Saks Hender er å spre de guddommelige dufter, oppbygge menneskenes sjeler, fremme lærdom, forbedre karakteren hos alle mennesker og til alle tider og under alle forhold å være helliggjort og løsrevet fra jordiske ting. De må vise gudsfrykt i oppførsel, fremtreden, gjerning og ord.

Denne forsamling av Guds Saks Hender ledes av Guds Saks Beskytter. Han må bestandig tilskynde dem til å bestrebe og beflicte seg til det ytterste for å spre Guds liflige dufter og veilede alle verdens folkeslag, for det er den guddommelige ledelses lys som gjør at hele universet opplyses.*

* Av Guds Saks Hender som ble utpekt av Shoghi Effendi under hans 36-årige embetstid, levde fremdeles 27 av dem ved hans bortgang. Han opprettet i 1954 også hjelperådene til å bli utpekt av Guds Saks Hender, til å være deres utsendinger, assistenter og rådgivere.

Administrasjonsordningen*

DET GENERELLE KJENNETEGN ved religion har vært at et organisasjonssystem markerer avbrytelsen av den sanne åndelige innflytelse og tjener til å forhindre at den opprinnelige impulsen føres ut i verden. Organisasjonen er uvegerlig blitt en erstatning for religion snarere enn en metode eller et redskap anvendt for å gi religionen virkning. Adskillelsen av folkeslag i forskjellige tradisjoner som intet fredelig eller konstruktivt samkvem har bygget bro mellom, har gjort dette uunngåelig. Frem til i dag har faktisk ingen grunnlegger av en åpenbart religion uttrykkelig fastsatt prinsippene som skulle veilede det administrative maskineriet i den tro han grunnla.

I bahá'í-saken ble prinsippene om en verdensadministrasjon fremsatt av Bahá'u'lláh og utdypet i 'Abdu'l-Bahás skrifter, særlig i hans *testament*.

Formålet med denne organisasjonen er å bane veien for en sann og varig enhet mellom folkeslag av forskjellige raser, klasser, interesser, karakter og nedarvede trosretninger. Et nøye og velvillig studium av denne siden ved bahá'í-saken viser at bahá'í-administrasjonens formål og metoder er så fullkomment avpasset etter åpenbaringsens grunnleggende ånd at den står i samme forhold til denne som legemet til sjelen. I sin karakter representerer bahá'í-administrasjonens prinsipper teorien om samarbeid; i sin anvendelse skaper de en ny og høyere form for moral med verdensomspennende rekkevidde. ...

Et bahá'í-samfunn adskiller seg fra andre frivillige grupper ved at dets grunnlag er lagt så dypt og strekker seg så vidt at

* Denne teksten om administrasjonsordningen er tatt fra artikkelen om The Present-Day Administration of the Bahá'í Cause av Horace Holley, utgitt i 1933 i The Bahá'í World, bind V, s. 191 og videre utover. Avsnitt i denne artikkelen som er sitert fra bahá'í-skriftene, er blitt erstattet av nyere oversettelser der disse er tilgjengelige.

det kan inkludere enhver oppriktig sjel. Mens andre grupper er eksklusive – i sin virkning om enn ikke i sin hensikt, på grunn av sin metode om enn ikke ved sine idealer – er bahá'í-gruppen vidtfavnende og lukker ikke fellesskapets porter for noen oppriktig sjel. I enhver gruppe foreligger det et grunnlag for utvelgelse, i latent eller utviklet form. Innenfor religion er dette grunnlaget en trosoppfatning, begrenset av opprinnelsens historiske natur. Innenfor politikk er dette et parti eller et program. Innenfor finansverdenen er det felles ulykke eller felles makt. Innenfor kunst og vitenskap består dette grunnlaget av en spesiell utdanning, aktivitet eller interesse. I alle disse forhold er det slik at jo mer eksklusivt grunnlaget for utvelgelsen er, desto sterkere er bevegelsen – et forhold som står i diametral motsetning til det som er tilfelle i bahá'í-saken. Til tross for all den vekstens og fremgangens ånd som bor i Saken, utvikler den seg derfor langsomt i antall aktive tilhengere. For folk er vant til eksklusivitet og splittelse i alle anliggender. De viktige reglene har alltid vært garanti om splittelse og rettferdiggjøring av den. Å gå inn i bahá'í-bevegelsen er å legge disse reglene bak seg – en erfaring som til å begynne med uvegerlig utsetter en for nye prøvelser og lidelser, da det menneskelige ego gjør opprør mot den overordnede regel om universell kjærlighet. Vitenskapsmannen må omgås med den enkle og ulærde, den rike med den fattige, den hvite med den fargede, mystikeren med den bokstavtro, den kristne med jøden, muslimen med tilhengeren av Zoroaster, og det under vilkår hvor fordelene med etablerte forutsetninger og privilegier er opphevet.

Men for denne vanskelige erfaring finnes det herlige kompensasjoner. La oss huske på at kunsten blir steril når den vender seg bort fra det allment menneskelige, at filosofien likeledes mister sin visjon når den utvikles i ensomhet, og at politikk og religion aldri lykkes adskilt fra menneskehetens allmenne behov. Menneskets natur er ennå ikke kjent, for vi

har alle levd i en slags mental, moralsk, følelsesmessig eller sosial forsvarsstilling; og forsvarspsykologi er hemningspsykologi. Men kjærligheten til Gud fjerner frykten, og når frykten fjernes, vekkes latente evner til live, og samkvem med andre i åndelig kjærlighet bringer disse evnene til levende og positivt uttrykk. Et bahá'í-samfunn er en forsamling hvor denne prosessen kan finne sted i vår tidsalder, langsomt i begynnelsen, mens den nye impuls vinner kraft, hurtigere etter som medlemmene blir seg bevisst de krefter som får enhetens blomst til å folde seg ut blant menneskene. ...

Ansvarer for lokale bahá'í-saker og tilsynet med dem tilligger en forsamling kjent som det åndelige råd. Dette organ (begrenset til ni medlemmer) velges årlig den 21. april, den første dag i riḍván (høytiden til minne om Bahá'u'lláhs erklæring) av samfunnets voksne, erklærte medlemmer, og stemmelisten utferdiges av det avgående åndelige råd. Angående denne organs karakter og funksjoner har 'Abdu'l-Bahá skrevet følgende:

Det påhviler enhver [bahá'í] ikke å ta noe skritt [innenfor bahá'í-arbeidet] uten å rådføre seg med det åndelige Råd, og de må med liv og sjel ufravikelig adlyde rådets beskjed og underkaste seg det, slik at alt kan ordnes på rett måte og bli godt tilrettelagt. Ellers vil enhver person handle selvstendig og etter eget skjønn, følge sine egne ønsker og tilføye Saken skade.

De grunnleggende krav til dem som rådslår sammen, er et rent motiv, en strålende ånd, løsrivelse fra alt uten Gud, tiltrekning til hans guddommelige dufter, ydmykhet og beskjedenhet blant hans elskede, tålmodighet og langmodighet i vanskeligheter og tjeneste for hans opphøyede terskel. Dersom de nådigst skulle bli hjulpet til å tilegne seg disse egenskaper, vil de forunnes seier fra Bahás usette rike. I vår tid er rådslående forsamlinger av den største

viktighet og absolutt nødvendige. Lydighet mot dem er nødvendig og obligatorisk. Deres medlemmer må rådslå på en slik måte at det ikke kan oppstå noen anledning for misstemning eller splid. Dette kan oppnås når hvert medlem fullstendig fritt uttrykker sin mening og fremfører sin argumentasjon. Skulle noen komme med innsigelser, må han under ingen omstendigheter føle seg såret, for ikke før sakene er gjennomdrøftet, kan den riktige vei bli åpenbart. Sannhetens lysende gnist viser seg først etter at motsatte meninger har støtt sammen. Hvis det etter diskusjon treffes en enstemmig avgjørelse, er det vel og bra, men hvis det – Herren forbyde – skulle oppstå meningsforskjeller, må stemmeflertallet være avgjørende. ...

Den første betingelse er absolutt kjærlighet og harmoni blant rådets medlemmer. Det må ikke finnes det minste spor av et kjølig forhold dem imellom, og de må virkeliggjøre Guds enhet i seg selv, for de er bølgene på ett hav, dråpene i én elv, stjernene på én himmel, strålene fra én sol, trærne i én frukthage og blomstene i én hage. Dersom harmoni i tenkning mangler og absolutt enhet ikke foreligger, vil denne forsamling bli spredt og dette råd gå til grunne. Den annen betingelse: – Når de samles, må de vende ansiktet mot riket i det høye og be om hjelp fra herlighetens rike. ... Alle diskusjoner må begrenses til åndelige anliggender som angår sjelens oppdragelse, undervisning av barn, støtte til de fattige, hjelp til de svake i alle samfunnslag i verden, vennlighet mot alle folkeslag, utbredelsen av Guds liflige dufter og opphøyelsen av hans hellige ord. Skulle de bestrebe seg på å oppfylle disse betingelser, vil Helligåndens nåde bli dem forunt, og dette råd skal bli midtpunktet for de guddommelige velsignelser, den guddommelige bekreftelses herskarer skal komme dem til hjelp, og dag etter dag skal de motta en ny åndsutgytelse.

I en utdypning av dette emnet skriver Shoghi Effendi:

... overhodet intet bør gis videre til offentligheten av noen blant vennene, med mindre det er gjennomvurdert og godkjent av det åndelige råd i vedkommendes område; og hvis det (hvilket uten tvil er tilfelle) er et anliggende som angår sakens alminnelige interesser i vedkommende land, så påhviler det det åndelige råd å forelegge det til behandling og godkjenning av det nasjonale organ som representerer alle de forskjellige lokale råd. Uten noe som helst unntak bør ikke bare anliggender angående offentliggjøring, men alle anliggender vedrørende Sakens interesser i vedkommende område, individuelt eller kollektivt, henvises utelukkende til områdets åndelige råd, som skal avgjøre det dersom det ikke er et anliggende av nasjonal interesse, i hvilket fall det skal henvises til det nasjonale [bahá'í] organ. Hos dette nasjonale organ hviler også avgjørelsen av hvorvidt et gitt spørsmål er av lokal eller nasjonal interesse. (Med nasjonale saker menes ikke anliggender som er av politisk karakter, for det er strengt forbudt for Guds venner verden over på noen som helst måte å befatte seg med politiske saker, men snarere ting som angår de åndelige aktiviteter hos gruppen av venner i vedkommende land.)

Av den største viktighet er imidlertid full harmoni så vel som samarbeid mellom de forskjellige lokale råd og medlemmene selv, og spesielt mellom hvert råd og det nasjonale organ, for av denne harmoni avhenger enheten i Guds Sak, vennenes solidaritet, den fulle, hurtige og effektive driften av hans elskedes åndelige aktiviteter. ...

De forskjellige råd, lokale og nasjonale, utgjør i dag det grunnfjell som Det Universelle [Rettferdighetens] Hus vil bli fast etablert og oppført på i fremtiden. Ikke før disse fungerer effektivt og harmonisk, kan håpet om å avslutte denne overgangsperioden bli virkeliggjort. ...

... ha i mente at grunntonen i Guds Sak ikke er diktatorisk autoritet, men ydmykt fellesskap, ikke vilkårlig makt, men ånden av frimodig og kjærlig rådslagning. Intet mindre enn ånden hos en sann bahá'í kan håpe å forsone prinsippene om barmhjertighet og rettferdighet, om frihet og underkastelse, om individets ukrenkelige rettighet og selvovergivelse, om årvåkenhet, diskresjon og vaksomhet på den ene side og kameratskap, oppriktighet og mot på den annen.

De lokale åndelige råd i et land er forbundet og koordineres gjennom et annet valgt organ på ni medlemmer: det nasjonale åndelige råd. Dette organ etableres ved et årlig valg foretatt av valgte delegater som representerer de lokale bahá'í-samfunn. ... Det nasjonale årsmøte, hvor delegatene samles, består av et velgende organ basert på prinsippet om forholdstallsvalg. ... Disse nasjonale årsmøter holdes fortrinnsvis i riḍvân-perioden, de tolv dagene som begynner den 21. april og minnes Bahá'u'lláhs erklæring i Riḍvân-hagen i nærheten av Bagdad. Godkjennelsen av delegater påhviler det avgående nasjonale åndelige råd.

Et nasjonalt årsmøte er en anledning til å få en dypere forståelse av bahá'í-aktiviteter og til å utveksle rapporter om lokale og nasjonale aktiviteter i året som er gått. ... En bahá'í-delegats virksomhet er begrenset til varigheten av det nasjonale årsmøte og til deltagelsen i valget av det nye nasjonale åndelige råd. Mens de er samlet, utgjør delegatene en rådslående og rådgivende forsamling, hvis anbefalinger må overveies nøye av medlemmene av det valgte nasjonale åndelige råd. ...

Det nasjonale åndelige råds forhold til de lokale åndelige råd og til de samlede trosfeller i vedkommende land blir i brev fra Sakens Beskytter forklart slik:

Hva opprettelsen av 'nasjonale råd' angår, er det av

avgjørende betydning at det i ethvert land, hvor forholdene er gunstige og antall venner har økt og nådd en betydelig størrelse ... straks opprettes et 'nasjonalt åndelig råd' som representerer vennene i hele det landet.

Dets umiddelbare formål er ved hyppige, personlige rådslagninger å stimulere, forene og koordinere så vel vennenenes som de lokale råds mangfoldige aktiviteter; og gjennom nær og stadig kontakt med Det hellige land å treffe tiltak og i alminnelighet å lede Sakens anliggender i vedkommende land.

Det tjener også et annet formål, som ikke er mindre vesentlig enn det første, da det i tidens løp skal utvikle seg til det nasjonale rettferdighetens hus (omtalt i 'Abdu'l-Bahás testament som det 'sekundære rettferdighetens hus'), som – ifølge testamentets uttrykkelige tekst – i forening med de andre nasjonale råd i bahá'í-verdenen direkte vil måtte velge medlemmene av det internasjonale rettferdighetens hus, dette høyeste råd som vil lede, organisere og forene bevegelsens anliggender overalt i verden. ...

Dette nasjonale åndelige råd, som, inntil det universelle rettferdighetens hus er opprettet, vil måtte velges på ny hvert år, påtar seg åpenbart store forpliktelser, for det må utøve full myndighet over alle de lokale råd innen sitt område, vil måtte lede vennenenes virksomhet, årvåkent beskytte Guds Sak og styre og føre tilsyn med bevegelsens anliggender i alminnelighet.

Viktige spørsmål som berører Sakens interesser i landet, for eksempel oversettelse og utgivelse, mashriqu'l-adhkár, undervisningsarbeidet og andre lignende saker som skiller seg klart fra strengt lokale anliggender, må befinne seg under det nasjonale råds fulle jurisdiksjon.

Det vil, som de lokale råd, måtte henvise ethvert av disse spørsmål til en særlig komité, som velges av medlemmene av det nasjonale åndelige råd blant alle vennene i landet,

som vil ha samme forhold til det som de lokale komiteer har til sine respektive lokale råd.

Hos det ligger også avgjørelsen av hvorvidt et spesielt spørsmål er av strengt lokal karakter og bør henvises til overveielse og avgjørelse i det lokale råd, eller om det faller inn under dets eget myndighetsområde og er en sak som bør vies dets særlige oppmerksomhet. ...

... så snart medlemmene av det tiltredende nasjonale råd er valgt av delegatene ved tiden for årsmøtet, plikter de, for å ivareta interessene for den Sak vi alle elsker og tjener, å innhente fra de forsamlede delegater deres råd, veloverveide anskuelser og oppriktige oppfatninger og å ha den største respekt for disse, både individuelt og kollektivt. Idet de fra sin midte bannlyser ethvert spor av hemmelighetsfullhet, unødige forbeholdenhet og diktatorisk reserverthet, bør de overfor de delegater som valgte dem presentere sine planer, forhåpninger og bekymringer på en strålende og fyldig måte. De bør gjøre delegatene kjent med de ulike saker som vil måtte behandles i inneværende år, og rolig og samvittighetsfullt sette seg inn i og overveie delegatenes meninger og vurderinger. I løpet av de få dager da årsmøtet pågår og etter at delegatene er spredt, bør det nyvalgte nasjonale råd søke måter og midler for å fremelske forståelse, underlette og opprettholde utvekslingen av synspunkter, gjøre tilliten dypere og godtgjøre ved ethvert håndgripelig bevis at deres eneste ønske er å tjene og fremme det felles beste. ...

I betraktning av de uunngåelige begrensninger ved innkalling av årsmøtet til hyppige og langvarige møter, vil det nasjonale åndelige råd imidlertid fortsatt ha hånd om den endelige avgjørelsen i alle saker som påvirker Sakens interesser ... så som retten til å avgjøre hvorvidt et lokalt råd fungerer i samsvar med de prinsipper som er fastlagt for å lede og fremme Saken. ...

Med hensyn til spørsmålet om utarbeidelsen av stemmelisten til bruk ved de årlige, lokale bahá'í-valgene så legges ansvaret for dette på hvert lokalt åndelig råd, og som en veiledning i spørsmålet har Beskytteren skrevet følgende:

Svært kort og så dekkende som de nåværende forhold tillater, [ville jeg tillate meg] å anføre de viktigste faktorer som må tas i betraktning før det avgjøres hvorvidt en person kan anses som en sann troende eller ei. Full anerkjennelse av det stade som innehas av bahá'í-troens forløper, grunnlegger og sanne forbilde, som fremsatt i 'Abdu'l-Bahás testament; uforbeholden godtagelse av og lydighet mot det som er åpenbart ved deres penn; lojal og urokkelig troskap mot enhver setning i vår elskedes hellige testament; og nær tilknytning til ånden så vel som til formen i verdens nåværende bahá'í-administrasjon – dette finner jeg å være de grunnleggende og primære faktorer som på en rettferdig, diskret og gjennomtenkt måte må bringes på det rene før en så viktig avgjørelse treffes.

'Abdu'l-Bahás anvisninger ivaretar den videre utvikling av bahá'í-organisasjonen. ...:

Og nå angående Rettferdighetens Hus som Gud har forordnet som kilden til alt godt og befridd for all feiltagelse: Det må velges ved alminnelig stemmerett, det vil si av de troende. Dets medlemmer må utvise gudsfrykt og være et kunnskapens og forståelsens morgengry; de må være standhaftige i Guds tro og ønske det beste for hele menneskeheten. Med dette hus menes Det Universelle Rettferdighetens Hus, det vil si at i alle land må det opprettes et sekundært rettferdighetens hus, og disse sekundære rettferdighetens hus må velge medlemmene av

det universelle hus.* Til dette organ må alle ting henvises. Det vedtar alle forordninger og bestemmelser som ikke finnes uttrykkelig i den hellige tekst. Av dette organ skal alle vanskelige problemer løses, og Guds Saks Beskytter er dets hellige overhode og dette organs høyaktede livsvarige medlem. Hvis han ikke skulle være personlig til stede i dets rådslagninger, må han utpeke en som skal representere ham. ... Dette rettferdighetens hus vedtar lovene, og regjeringen håndhever dem. Det lovgivende organ må understøtte det utøvende, det utøvende må hjelpe og bistå det lovgivende organ, slik at den nære forening og harmoni mellom disse to kreftene kan gjøre grunnlaget for oppriktighet og rettferdighet solid og sterkt, så at alle verdens egnere kan bli som selve paradiset.

Til Den helligste bok må alle vende seg, og alt som ikke er uttrykkelig nedtegnet der, må henvises til Det Universelle Rettferdighetens Hus. Det som denne forsamling vedtar, enstemmig eller med flertall, er sannelig sannheten og Guds egen hensikt. Den som avviker fra det, er sannelig blant dem som elsker uenighet, har vist ondskap og vendt seg bort fra Paktens Herre.

Selv i dag opprettholder bahá'íene i alle deler av verden en nær og hjertelig forbindelse ved hjelp av regelmessig korrespondanse og personlige besøk. Denne kontakten mellom medlemmer av forskjellige raser, nasjonaliteter og religiøse tradisjoner er et konkret bevis på at fordommenes byrde og splittelsens historiske faktorer fullstendig kan overvinnes gjennom den enhetens ånd som Bahá'u'lláh har befestet.

* Det Universelle Rettferdighetens Hus ble valgt for første gang i april 1963 av medlemmene av de femtiseks daværende nasjonale åndelige råd.

Bahá'u'lláhs verdensorden

DEN MER OMFATTENDE BETYDNING av denne orden er forklart av Shoghi Effendi i en rekke meddelelser stilet til bahá'í-samfunnet siden februar 1929:

Jeg kan ikke avholde meg fra å appellere til dem som har identifisert seg med troen, om å se bort fra dagens fremherskende forestillinger og flyktige moteretninger og om å innse som aldri før at den nåværende sivilisasjons vanærede teorier og vaklende institusjoner nødvendigvis må fremtre i skarp kontrast til disse gudgivne institusjoner som er bestemt å skulle reise seg på deres ruiner. ...

For Bahá'u'lláh ... har ikke bare inngitt menneskeheten en ny og gjenskapende ånd. Han har ikke bare fremsatt visse allmenne prinsipper eller fremlagt en særlig filosofi, hvor mektige, sunne og allmenne disse enn kan være. I tillegg til dette har han så vel som 'Abdu'l-Bahá etter ham, til forskjell fra fortidens religionsordninger, klart og uttrykkelig fastlagt en samling av lover, opprettet bestemte institusjoner og trukket opp hovedretningslinjene for en guddommelig samfunnsorden. Disse er bestemt til å skulle være et mønster for fremtidens samfunn, et uovertruffent redskap for å opprette Den største fred, og det ene middel til å forene verden og bebude rettskaffenhetens og rettferdighetens herredømme på jorden. ...

Ulikt Kristi religionsordning, ulikt Muhammeds religionsordning, ulikt alle fortidens religionsordninger, har Bahá'u'lláhs apostler i hvert land hvor de enn virker og arbeider, klart nedskrevet i et utvetydig og ettertrykkelig språk alle de lover, forskrifter, prinsipper, institusjoner og den veiledning de behøver for å gjøre og fullføre sin oppgave. ... I dette ligger bahá'í-åpenbaringsens særpreg. ...

I dette ligger styrken ved troens enhet og gyldigheten av en åpenbaring som hevder ikke å ødelegge eller ringeakte tidligere åpenbaringer, men å forbinde, forene og oppfylle dem. ...

Selv om vår tro kan synes svak i de menneskers øyne som enten fordømmer den som en sidegren av islam eller foraktelig ignorerer den som enda en av disse dunkle sekter som florerer i Vesten, vil denne kostelige gudsåpenbarings juvel, som ennå er på fosterstadiet, utvikle seg innenfor rammen av hans lov og vinne frem, udelt og usvekket, inntil den favner hele menneskeheten. Bare de som allerede har anerkjent Bahá'u'lláhs opphøyede stade, bare de med hjerter berørt av hans kjærlighet og fortrolige med styrken i hans ånd kan på fullgodt vis anerkjenne verdien av denne guddommelige samfunnsorden – hans uvurderlige gave til menneskeheten. – *21. mars 1930.*

Det er mot dette mål en forpint menneskehet må strebe – mot en ny verdensorden som er guddommelig i sitt opphav, altomfattende i sin rekkevidde, rettferdig i sin grunn og utfordrende i sine særtrekk. ...

Hvor i sannhet ynkelige er ikke bestrebelsene hos de ledere av menneskers institusjoner som med den ytterste ringeakt for tidens ånd søker å tilpasse nasjonale prosesser passende for svunne dagers selvforsynte nasjoner til en tidsalder som enten må nå frem til en forenet verden, som skissert av Bahá'u'lláh, eller gå til grunne. I så kritisk en stund i sivilisasjonens historie påhviler det lederne av alle verdens nasjoner, store og små, i øst eller vest, seierherrer eller beseirede, å gi akt på Bahá'u'lláhs basunstøt, og det sømmer seg for dem, sterkt besjelet av en følelse av verdenssolidaritet, som er den ufravikelige betingelse for

troenskap mot hans Sak, mandig å reise seg for å gjennomføre en helhetlig iverksettelse av den ene helbredende plan som han, den guddommelige Lege, har ordinert for en lidende menneskehet. La dem en gang for alle forkaste enhver forutfattat mening, enhver nasjonal fordom, og akte på det edle råd gitt av 'Abdu'l-Bahá, den rettmessige fortolker av hans lære. "De kan best tjene Deres land," var 'Abdu'l-Bahás svar* til en høytstående embetsmann i tjeneste for De forente staters forbundsregjering, som hadde spurt ham om den beste måten han kunne fremme sin regjering og sitt folks interesser på, "hvis De i egenskap av verdensborger streber etter å bidra til at det føderalistiske prinsipp som ligger til grunn for Deres eget lands regjering, etter hvert kan bli anvendt på de forbindelser som nå eksisterer mellom verdens folk og nasjoner ..."

En form for overordnet verdensstat må nødvendigvis utvikles, og til fordel for den vil alle verdens nasjoner frivillig ha avstått fra ethvert krav om å føre krig, visse rettigheter til å ilegge skatt og all rett til å være militært rustet, unntatt for å opprettholde orden innenfor sine respektive områder. En slik stat vil innenfor sitt virkefelt måtte inkludere et internasjonalt utøvende organ i stand til å håndheve den øverste, ubestridelige myndighet overfor ethvert oppsetsig medlem av samveldet. Den må ha et verdensparlament hvis medlemmer skal velges av folkene i deres respektive land, og hvis valg skal bekreftes av deres respektive regjeringer. Og den må ha en høyeste domstol hvis kjennelse vil ha bindende virkning selv i slike tilfeller hvor de berørte parter ikke frivillig har gått med på å fremlegge sin sak for dens vurdering. I dette verdenssamfunn vil alle økonomiske skranker være brutt ned for bestandig, og det gjensidige avhengighetsforhold mellom kapital og

* I året 1912.

arbeidskraft vil være utvetydig anerkjent. Larmen av religiøs fanatisme og strid vil for alltid være brakt til taushet. Rasehatets flamme vil være endelig slukket. Et enhetlig internasjonalt lovverk vil måtte komme som resultatet av veloverveid skjønn utøvet av verdens fødererte representanter, og dets sanksjonsmiddel vil være øyeblikkelig og tvungen intervensjon ved de fødererte enheters samlede styrker. Og endelig vil de voldsomme utbrudd av uberegnelig og krigersk nasjonalisme være forvandlet til en varig bevissthet om verdensborgerskap. Slik fremtrer i grove trekk den ordening som Bahá'u'lláh forutså, en ordening som vil komme til å bli betraktet som den fagreste frukt av en tidsalder i langsom modning. ...

La det ikke herske noen tvil om den ansporende hensikten med Bahá'u'lláhs verdensomspennende lov. Den tar så langt fra sikte på å undergrave samfunnets eksisterende fundament; tvert om søker den å utvide dets grunnlag og å omforme dets institusjoner på en måte som samsvarer med behovene i en verden som er i stadig forandring. Den kan ikke stå i motstrid til noen legitime troskapsforhold, ei heller kan den svekke vesentlige lojalitetsbånd. Dens formål er hverken å kvele den flamme av klok og forstandig fedrelandskjærlighet som måtte brenne i menneskenes hjerter, eller å avskaffe systemet med nasjonalt selvstyre, som jo er av så stor betydning hvis ondene ved en overdreven sentralisering skal unngås. Den hverken overser eller forsøker å undertrykke det mangfold i etnisk opprinnelse, klima, historie, språk og tradisjon, tanker og sedvane som utgjør forskjellene mellom verdens folkeslag og nasjoner. Den oppfordrer til en lojalitet som er mer omfattende, til en streben som er høyere enn noen som hittil har besjelet menneskeslekten. ...

Bahá'u'lláhs appell er først og fremst rettet mot alle former for provinsialisme, mot alt sneversyn og alle

fordommer. ... For juridiske normer og politiske og økonomiske teorier er kun ment å ivareta interessene til menneskeheten som helhet – ikke at menneskeheten skal korsfestes for å la noen spesiell lov eller doktrine bli stående intakt. ...

Prinsippet om menneskehetens enhet – den akse som alle Bahá'ú'lláhs læresetninger dreier seg om – er ikke et blott og bart utbrudd av uvitende føleri eller et uttrykk for vage og fromme forhåpninger. ... Det har en dypere innebyrd og fremsetter større fordringer enn noen som fortidens profeter ble tillatt å fremsette. Dets budskap gjelder ikke bare individet, men dreier seg primært om beskaffenheten av de essensielle relasjoner som må knytte alle stater og nasjoner sammen som medlemmer av én menneskelig familie. ...

Det representerer fullbyrdelsen av menneskehetens utvikling ...

Dessverre blir det stadig tydeligere at det kun er kreftene i en verdenskatastrofe som kan avstedkomme en slik ny fase i menneskets tenkemåte. ...

Intet annet enn en ildprøve, som menneskeheten vil gå lutret og beredt ut av, kan lykkes å innprente den følelse av ansvar som en nyfødt tidsalders ledere må reise seg for å bære. ...

Har ikke 'Abdu'l-Bahá selv i utvetydig språk hevdet at *“en ny krig, frykteligere enn den forrige, med sikkerhet vil bryte ut”*? – 28. november 1931.

Denne administrasjonsordningen vil, etter hvert som dens enkelte deler, dens organiske institusjoner, begynner å fungere med effektivitet og kraft, fremsette sitt krav på og vise sin kapasitet til ikke alene å bli betraktet som kjernen i, men som selve mønsteret for den nye verdensorden som er bestemt til i tidens fylde å omfatte hele

menneskeheten. ...

Som den eneste av alle åpenbaringer som har gått forut for den, har denne tro... lyktes i å reise et byggverk som de forvirrede tilhengere av bankerotte og splittede trossamfunn godt kan nærme seg og undersøke kritisk, og, før det er for sent, søke uangrikelig sikkerhet i dens verdensomfattende ly. ...

Disse uttalelsene av Bahá'u'lláh, hva annet kan de henspile på, om ikke den kraft og majestet som denne administrasjonsordning – spiren til det fremtidige altomsluttende bahá'í-samveldet – er bestemt å skulle manifestere: *«Verdens likevekt er blitt forstyrret gjennom den vibrerende påvirkning av denne aller største, denne nye verdensorden. Menneskehetens ordnede liv er blitt fullstendig omveltet gjennom dette enestående, dette vidunderlige system, som dødelige øyne aldri har sett maken til.»* ...

Fremtidens bahá'í verdenssamvelde, som denne veldige administrasjonsordningen alene danner rammeverket for, er både i teori og praksis enestående, ikke alene i de politiske institusjoners hele historie, men det har heller ingen parallell i opptegnelsene om verdens anerkjente religionssystemer. Ingen form for demokratisk styre, intet autokratisk eller diktatorisk system, hverken av monarkisk eller republikansk art, ei heller noen mellomting i form av en rent aristokratisk ordning, ikke engang noen av de anerkjente teokratier, det være seg det hebraiske samvelde eller de ulike kristne kirkelige organisasjoner eller islams imamat eller kalifat – ingen av disse kan sies å sammenfalle eller samsvare med administrasjonsordningen som er utformet av dens fullkomne arkitekts mesterhånd. ...

La oss ikke, mens dette system ennå er i sin barndom, feilbedømme dets karakter, bagatellisere dets betydning

eller forvrengte dets formål. Grunnlaget som denne administrasjonsordningen er basert på, er Guds uforanderlige siktemål for menneskeheten i dag. Kilden som den henter sin inspirasjon fra, er ingen mindre enn Bahá'u'lláh selv. ... Det sentrale, det grunnleggende mål som besjeler den, er opprettelsen av den nye verdensorden, som antydnet av Bahá'u'lláh. De metoder den anvender og den standard den innskjerper, dreier den hverken mot øst eller vest, mot jøde eller ikke-jøde, mot rik eller fattig, mot hvit eller farget. Dens motto er menneskeslektens enhet; dens banner er "Den største fred". ... - 8. februar 1934.

Kontrasten mellom de stadig flere vitnesbyrd om den jevne konsolidering som ledsager fremveksten av Guds tros administrasjonsordning, og de oppløsningskrefter som hamrer løs på strukturen i et lidende samfunn, er like klar som den er fengslende. Både innenfor og utenfor bahá'í-verdenen blir det dag for dag flere av de varsler og tegn som på gåtefullt vis bebuder fødselen av den verdensorden hvis opprettelse vil måtte markere Guds Saks gullalder. ...

"Snart," forkynner Bahá'u'lláhs egne ord, *"vil den nåværende ordning bli rullet sammen og en ny spredes ut i dens sted."* ...

Bahá'u'lláhs åpenbaring ... bør ... anses å markere at *hele menneskeslekten har nådd sin myndighetsalder*. Den bør betraktes ikke bare som enda en åndelig fornyelse i menneskehetens stadig omskiftende skjebne, ikke bare som et videre trinn i en kjede av fremadskridende åpenbaringer, ikke engang som kulminasjonen av en rekke tilbakevendende profetiske sykluser, men snarere som å markere det siste og høyeste stadium i den veldige utvikling av menneskets kollektive liv på denne klode. Fremveksten av et verdenssamfunn, bevisstheten om verdensborgerskap, grunnleggelsen av en global sivilisasjon og kultur ... bør

... betraktes som yttergrensene av det menneskelige samfunns organisering, skjønt mennesket som individ, vil – nei, i sannhet må – fortsette å gjøre fremskritt og utvikle seg i det uendelige som følge av en slik fullbyrdelse. ...

Menneskeslektens enhet, slik Bahá'u'lláh så den for seg, innebærer at det opprettes et verdenssamvelde hvor alle nasjoner, raser, trosbekjennelser og klasser blir nært og varig forenet, og hvor medlemsstatenes selvstyre blir klart og fullstendig sikret sammen med personlig frihet og initiativ for de individer som danner dem. Dette samvelde må, så langt vi kan forestille oss det, bestå av en lovgivende forsamling for verden der medlemmene som tillitsmenn for hele menneskeheten vil ha den endelige styring med alle enkeltstatenes samlede ressurser og vil vedta slike lover som vil kreves for å ordne livet for, tilfredsstillende behovene hos og tilpasse samkvemmet mellom alle raser og folk. Et utøvende organ for hele verden med en internasjonal styrke bak seg vil gjennomføre de vedtak som er fattet og anvende de lover som er vedtatt av denne lovgivende forsamling, og vil sikre hele samveldets organiske enhet. I ethvert tvistemål som måtte oppstå mellom de ulike elementer som utgjør dette universelle system, vil en verdensdomstol dømme og gi sin bindende og endelige kjennelse. Det vil bli utviklet et internasjonalt samferdselssystem som omfatter hele kloden og er befridd for nasjonale hindringer og restriksjoner og fungerer med vidunderlig hurtighet og fullkommen regelmessighet. En verdensmetropol vil tjene som nervesenteret for en verdenssivilisasjon, det fokus der livets forenende krefter vil løpe sammen og dets energigivende impulser stråle ut fra. Et verdensspråk vil enten bli oppfunnet eller valgt blant de eksisterende språk, og undervisning i det vil bli gitt i skolene i alle de fødererte nasjoner som et hjelpespråk ved siden av morsmålet. Et skriftsystem for hele verden, en verdenslitteratur og et

enhetlig og allmenngyldig system for valuta, vekt og mål vil forenkle og lette samkvem og forståelse mellom menneskehetens raser og nasjoner. I et slikt verdenssamfunn kommer de to sterkeste krefter i menneskelivet, religion og vitenskap, til å forsones, samarbeide og utvikle seg harmonisk. Mens pressen under et slikt system vil la menneskehetens forskjelligartede synspunkter og overbevisninger komme til uttrykk i full bredde, vil den ikke lenger bli ondsinnet manipulert av kapitalinteresser, de være seg private eller offentlige, og vil være befrikket for påvirkningen fra stridende regjeringer og folk. Verdens økonomiske ressurser vil bli organisert, råstoffkildene vil bli tatt i bruk og fullt utnyttet, markedene vil bli koordinert og utviklet, og fordelingen av produkter vil bli ordnet på en rettferdig måte.

Rivalisering, hat og intriger nasjoner imellom vil opphøre, og fiendskap og fordommer mellom raser vil vike plassen for vennskap, forståelse og samarbeid. Årsakene til religiøse stridigheter vil bli fjernet for alltid; økonomiske hindringer og restriksjoner vil bli fullstendig avskaffet, og overdreven klasseforskjell vil bli utslettet. Dyp fattigdom på den ene side og stor konsentrasjon av eiendomsrett på den annen vil forsvinne. Den enorme energi som ødsles og sløses på krig, politisk som økonomisk, vil vies slike formål som vil utvide omfanget av menneskenes oppfinnelser og tekniske utvikling, som vil øke menneskehetens produktivitet, utrydde sykdom, utvide vitenskapelig forskning, bedre helsetilstanden, skjerpe og foredle den menneskelige hjerne, utnytte planetens ubrukte og uanede ressurser, forlenge menneskelivet og fremme ethvert annet virkemiddel som kan stimulere hele menneskeslektens intellektuelle, moralske og åndelige liv.

Det mål menneskeheten beveger seg mot, drevet frem av livets forenende krefter, er dette: Et føderativt verdens-

system som styrer hele jorden og utøver ubestridelig myndighet over dens ufattelig store ressurser, som sammensmelter og gir konkret form til både Østens og Vestens idealer og er befridd for krigens forbannelse og dens elendighet, som går inn for å utnytte alle de energikilder som er tilgjengelige på klodens overflate – et system der makten gjøres til rettferdighetens tjener og hvis liv opprettholdes av dets allmenne anerkjennelse av én Gud og av dets troskap mot én felles åpenbaring. ...

Hele menneskeheten sukker og stønner etter enhet og er ved å forgå av lengsel etter å bli ledet til den og gjøre slutt på sitt tusenårige martyrium. Og dog avslår den hardnakket å ta imot lyset og anerkjenne den høyeste myndighet hos den ene kraft som kan utfri den fra dens forviklinger og avvende den kvalfulle ulykke som truer med å oppsluke den. ...

Det som kjennetegner det stadium menneskesamfunnet nå nærmer seg, er hele menneskehetens forening. Enhet i familie, stamme, bystat og nasjon er i tur blitt prøvd og fullt etablert. Verdens enhet er det mål som en plaget menneskehet nå streber mot. Dannelsen av nasjonalstater er opphørt. Det anarki som statssuverenitet innebærer, beveger seg nå mot et klimaks. En verden i utvikling mot modenhet må vende seg bort fra denne avgud, anerkjenne at menneskenes hopehav utgjør en enhet og helhet, og en gang for alle etablere det maskineri som best kan gi konkret form til dette grunnleggende prinsipp for dens liv.

– 11. mars 1936.

[De ovenstående brevene er utgitt i ett bind med tittelen *The World Order of Bahá'u'lláh*]

ETTERORD

UNDER SHOGHI EFFENDIS INSPIRERTE LEDELSE vokste bahá'í-saken jevnt i størrelse og i oppbyggingen av sin administrasjonsordning, slik at det i 1951 var elleve fungerende nasjonale åndelige råd. På det tidspunktet vendte Beskytteren oppmerksomheten mot utviklingen av troens institusjoner på dens internasjonale nivå. Han utnevnte Det Internasjonale Bahá'í-råd, forløperen for Det Universelle Rettferdighetens Hus, og kort deretter den første gruppen av Guds Saks Hender. Inntil da hadde Shoghi Effendi bare hedret noen få, fremstående bahá'íer ved å gi dem rang som Sakens Hender etter deres død, hvorav en var dr. John E. Esslemont. Men det var først i 1951 at han fant tiden moden til å begynne den fulle utvikling av denne viktige institusjonen. I rask rekkefølge utnevnte han trettito Sakens Hender mellom 1951 og 1957, samtidig som han utvidet deres virkefelt ved å opprette hjelperåd på hvert kontinent bestående av troende som Sakens Hender utpekte til å være sine representanter, assistenter og rådgivere. Tjuesju av disse Sakens Hender levde da Shoghi Effendi gikk bort.

Gjennom en rekke brev, noen stilet til bahá'íer over hele verden, andre til bahá'íer i spesielle land, fordypet Beskytteren deres forståelse av bahá'í-læren, bygget troens administrative institusjoner, lærte de troende hvordan de skulle bruke dem korrekt og effektivt, og satte i 1937 det amerikanske bahá'í-samfunnet i gang med å gjennomføre den guddommelige plan for å utbre Bahá'u'lláhs budskap. Denne guddommelige plan var blitt åpenbart av 'Abdu'l-Bahá i en rekke tavler som han

skrev i årene under første verdenskrig, og de utgjør charteret for utbredelsen av troen.

Innenfor rammen av dette charteret ble en rekke undervisningsplaner gjennomført, først på den vestlige halvkule, dernest også i Europa, Asia, Australasia og Afrika, inntil Beskytteren i 1953 oppfordret til et "verdensomfattende, åndelig korstog av ti års varighet", som skulle bringe troen til alle de gjenværende uavhengige statene og de viktigste uselvstendige landene i verden.

I 1957, da korstoget var kommet nesten halvveis, døde Beskytteren under et opphold i London, utslitt etter trettiseks års utrettelig arbeid.

Siden Shoghi Effendi ikke hadde noen arving, ble arbeidet med troen etter november 1957 koordinert og ledet av de tjuesju Sakens Hender frem til den seierrike fullførelsen av korstoget i april 1963, da det første Universelle Rettferdighetens Hus ble valgt av medlemmene av femtiseks nasjonale åndelige råd, som Sakens Hender hadde sammenkalt ved Bahá'í verdenssenter i Haifa.

Umiddelbart etter dette historiske valget samlet bahá'ier fra alle deler av kloden seg i London til troens første verdenskongress for å feire hundreårsjubileet for Bahá'u'lláhs erklæring av sitt livskall, og for å dele gleden over den verdensomspennende utbredelsen av hans tro.

Troens høyeste institusjon i dag er Det Universelle Rettferdighetens Hus, skapt av Bahá'u'lláh i hans helligste bok. Denne institusjonen er gitt autoritet til å gi lover i alle saker som ikke er dekket i bahá'í-skriftene, og den er forsikret om guddommelig ledelse i den hellige teksten selv. I sitt testament beskriver 'Abdu'l-Bahá fremgangsmåten for valg av Det Universelle Rettferdighetens Hus, definerer dets stilling og plikter tydeligere og forsikrer at det står under direkte ledelse av Báb og Bahá'u'lláh og er det organ som alle må vende seg til.

Det enestående og særmerkede trekk ved bahá'í-troen

er Bahá'u'lláhs Pakt, grunnvollen for oppføringen av alle troens byggverk og fundamentet for dens utvikling. Det enestående ved denne Pakten er at for første gang i religionshistorien fastlegger Guds manifestasjon i klare og utvetydige ordelag autoriteten til å fortolke sitt Ord og sikrer kontinuiteten i denne gudgivne myndighet, som strømmer fra troens kilde.

Fortolkning av skriftene har i tidligere religioner alltid vært en svært fruktbar kilde til splid. I Paktens Bok gav Bahá'u'lláh sin eldste sønn, 'Abdu'l-Bahá, full myndighet til å fortolke sine skrifter og til å lede sin Sak. 'Abdu'l-Bahá utnevnte i sitt testament sin eldste dattersønn, Shoghi Effendi, til Beskytter av troen og eneste fortolker av skriftene. Det finnes ikke noe presteskap i troen, og intet enkeltmenneske kan gjøre krav på å ha noen spesiell posisjon eller ledelse; myndigheten er tillagt institusjoner som er skapt i bahá'í-skriftene.

Takket være disse enestående forholdsreglene er Bahá'u'lláhs tro blitt skånet for splittelse og har unngått å bli herjet av uautoriserte ledere. Fremfor alt er troen blitt forskånet for å bli infiltrert av menneskegjorte doktriner og teorier, som i tidligere tider har sprengt religioners enhet. Med sin autoriserte fortolkning vedblir Bahá'u'lláhs åpenbarte Ord i hele denne religionsordningen å være en utilsmusset og ufordervelig kilde til åndelig liv for menneskene, rent og ukrenket.

Ved opprettelsen av kontinentale rådgivernemnder i 1968 tok Det Universelle Rettferdighetens Hus skritt for å sørge for at de spesielle funksjoner som Sakens Hender hadde fått for å beskytte og utbre troen, også i fremtiden ville bli ivaretatt. Hver nemnd består av et antall rådgivere som er utnevnt av Det Universelle Rettferdighetens Hus, og de arbeider nært sammen med Guds Saks Hender. Utnevnelsen og ledelsen av hjelperådsmedlemmer er nå rådgivernemndenes oppgave, og aktivitetene til Sakens Hender, hvorav kun én fortsatt er i

live*, er blitt utvidet til å omfatte hele verden. Det Universelle Rettferdighetens Hus etablerte i juni 1973 et internasjonalt undervisningssenter i Det hellige land og tildelte det de kontinentale rådgivernemnders aktiviteter og oppgaven som bindeledd mellom dem og Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Beskytteren hadde skrevet om fremtidige globale undervisningsplaner som skulle gjennomføres under ledelse av Det Universelle Rettferdighetens Hus, og den første av disse, en niårsplan, ble innledet i 1964. Denne ble etterfulgt av en femårsplan (1974-1979), en sjuårsplan (1979-1986), en seksårsplan (1986-1992), en treårsplan (1993-1996), en fireårsplan (1996-2000), en tolv månedersplan (2000-2001), og en femårsplan som ble avsluttet ved riðván 2006. Ved begynnelsen av år 2006 hadde bahá'í-troen etablert seg i 191 selvstendige stater og 45 avhengige territorier eller oversjøiske områder. Det bodde bahá'íer på mer enn 100.000 steder over hele verden; bahá'í-litteratur var oversatt til minst 802 språk; et åttende bahá'í-tempel ble fullført i India i 1986, og planer var underveis for bygging av et niende tempel i Santiago, Chile; det var 179 nasjonale åndelige råd og minst 5 millioner bahá'íer. Bahá'íer bestreber seg for tiden energisk i arbeidet med en femårsplan som er utformet for å utbre og befeste troens vekst videre over hele verden.

Mest oppmuntrende av alt har vært responsen fra folkeslag i Afrika, India, Sørøst-Asia og Latin-Amerika, der store antall har begynt å slutte seg til Saken. Det har innledet et nytt trinn i utviklingen av det verdensomspennende bahá'í-samfunns administrative og sosiale aktiviteter.

* Henviser til Guds Saks Hånd 'Alí-Muhammad Varqá, d. 2007.

